

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI COPIII

ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR

Lewis Carroll

LECTURĂ RECOMANDATĂ ÎN PROGRAMA ȘCOLARĂ

Lewis Carroll

Alice în Țara Minunilor
Alice în Lumea Oglinzii

Traducere de
Frida Papadache

Editura LITERA
2014

Lewis Carroll

Alice's Adventures in Wonderland
Through the Looking-Glass, and What Alice Found There

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Alice în Țara Minunilor
Lewis Carroll

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Justina Bandol
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

ISBN ePUB: 978-606-686-781-8

ISBN Print: 978-606-686-738-2
Lectura digitală protejează mediul
Versiune digitală realizată de elefant.ro

TABEL CRONOLOGIC

1832 La 27 ianuarie se naşte la Daresbury (Cheshire, Anglia) Charles Lutwidge Dodgson, al treilea copil al unei familii cu unsprezece copii, dintre care şapte sunt stângaci şi cu defecte de vorbire. Charles însuşi este uşor bâlbâit.

1843 Charles meştereşte pentru fraţii săi un tren (însoţit de instrucţiuni de joc), precum şi un teatru de păpuşi.

1844-1845 Charles frecventează cursurile şcolii din Richmond. Începe să scrie o „revistă familială”, al cărei prim număr se intitlulează *Useful and Instructive Poetry* (Poezie instructivă şi utilă).

1846 Este admis la liceul din Rugby, unul dintre cele mai celebre din Anglia, unde va rămâne timp de trei ani. Prea puţin dotat pentru sport, este adeseori luat în râs de către colegi, dar primeşte numeroase premii la matematică, istorie şi limba engleză.

1849 Se întoarce acasă, la noua moşie a părinţilor săi din satul Croft, în regiunea Yorkshire. Reia publicarea „revistelor familiale”.

1850 Scrie şi ilustrează publicaţiile de familie *Mischmasch* (Talmeş-balmeş) şi *The Rectory Umbrella* (Umbrela parohului – tatăl său era cleric). Este admis la colegiul Christ Church din Oxford. Descoperă arta fotografică.

1851 Devine student la Oxford, unde va rămâne apoi, ca bursier, lector şi, în fine, rezident, până la sfârşitul zilelor. Este extrem de talentat şi îi vine uşor să înveţe, chiar dacă nu îşi dă întotdeauna toată silinţa. În primii ani este chinuit de singurătate, în parte din cauza bâlbâielii sale. Pe toată perioada studenţiei, scrie diverse poezii şi povestiri, în general umoristice.

1852 Pe 4 mai se naşte viitoarea sa muză, Alice Liddell, fiica lui Henry Liddel, care avea să devină în 1856 decan la Christ Church College.

1854 Absolvă colegiul. Începe să țină un jurnal.

1855 Este numit ajutor de bibliotecar.

Propune spre publicare unui amic, redactor-şef al revistei *Comic Times*, mai multe texte ale sale.

1856 Începe să țină un curs de matematică la Christ Church College, pe care îl va preda fără mare entuziasm până în 1881. I se publică pentru prima dată o scriere – poezia de factură romantică *Solitude* (Singurătate) – sub pseudonimul Lewis Carroll, o retraducere în engleză a variantei latineşti a numelui său: Charles Ludtwige – Carolus Ludovicus – Lewis Carroll (inversat).

Îşi cumpără primul aparat fotografic; pe 25 aprilie le fotografiază pentru prima dată pe cele trei fiice ale decanului Liddell; va continua să o facă în anii următori.

1857 Frecventează teatrele, sălile de concerte şi expozițiile de pictură. Jurnalul său înregistrează, pe data de 17 noiembrie, admirația pe care i-a stârnit-o, într-un tablou (*Titiana* de Sir E. Landseen), reprezentarea unui iepure alb.

1858 Învață să joace cărți şi, la câteva zile după aceea, inventează un joc nou, Court Circular, pe care îl va publica după câțiva ani.

Inventivitatea sa, deseori năstruşnică, se va manifesta de-a lungul timpului în diferite moduri. Va inventa, între altele, probleme de matematică şi de logică, jocuri de cuvinte (deseori în corespondență), cifruri criptografice, o metodă de a stabili în ce zi a săptămânii cade o dată oarecare şi o mulțime de maşinării şi dispozitive.

1860-1861 Începe să publice scrieri matematice. Interesat de logică matematică, algebră şi geometrie, va continua

să scrie lucrări de matematică pe tot parcursul vieții, majoritatea semnate cu propriul său nume. O parte dintre ele vor vedea lumina tiparului abia după moartea sa.

Este numit diacon bisericesc.

1862 În iulie, în cursul unei plimbări cu barca împreună cu fetițele Liddell, îi vine ideea aventurilor lui Alice. În noiembrie începe să redacteze o primă versiune, *Alice's Adventures Underground* (Aventurile lui Alice sub pământ).

Inventează o variantă a jocului de crochet.

1863 Realizează el însuşi ilustrațiile la manuscrisul despre *Alice*.

1864 Abandonează ideea de a ilustra el însuşi cartea şi îi încredințează această sarcină lui John Tenniel, celebru în epocă pentru ilustrațiile sale la fabulele lui Esop. În noiembrie, îi oferă lui Alice Liddell manuscrisul definitiv al *Aventurilor lui Alice sub pământ*.

1865 La editura MacMillan apare prima ediție a cărții, cu titlul schimbat în *Alice's Adventures in Wonderland* (Aventurile lui Alice în Țara Minunilor). Cartea se bucură de un succes remarcabil, şi autorul ei este sufocat de scrisorile admiratorilor.

1867 Învață limba franceză şi face singura sa călătorie prin Europa (Germania, Polonia, Rusia, Franța).

1868 După moartea tatălui său, Charles se îngrijeşte de soarta surorilor sale, instalate la Guildford.

1869 Îi apare volumul *Phantasmagoria and other Poems* (Fantasmagoria şi alte poeme), republicat în 1883 sub titlul *Rhyme? And Reason? (*Rime? Şi Rațiune?*)*. Predă editorului său primul capitol din *Through the Looking-Glass* (Alice în Lumea Oglinzii).

1871 Termină manuscrisul acestei a doua cărți, care va fi ilustrată tot de J. Tenniel. *Alice în Lumea Oglinzii* apare

de Crăciun, cuprinzând cea mai faimoasă poezie a sa, *Jabberwoccky* (Trăncăniciada, în traducerea Fridei Papadache), o capodoperă a literaturii absurde şi a invenţiei de cuvinte.

1874 Începe să lucreze la un lung poem absurd, *The Hunting of the Snark* (Vânătoarea de snark).

1876 *The Hunting of the Snark* apare la MacMillan cu ilustraţiile lui Henry Holiday.

1877-1879 Îşi petrece vacanţele de vară pe malul mării, unde îşi face numeroşi prieteni printre copii, îndeosebi printre fetiţe. Va realiza numeroase fotografii cu ele. Se spune că, în compania copiilor, înceta să se bâlbâie, dar faptul nu pare să fie adevărat.

1880 Decide să abandoneze definitiv fotografia, aparent deoarece întreţinerea unui laborator fotografic îl costa prea mult.

În decembrie notează în jurnal invenţia unui joc de cuvinte precursor al cunoscutului Scrabble.

1881 Demisionează, după 29 de ani, din postul de profesor de matematică, dar rămâne rezident la Christ Church.

1883 Lucrează la o versiune scenică a lui *Alice*.

1885 Publică în volum *A Tangled Tale* (O poveste încâlcită), o serie de povestiri umoristice apărute iniţial în reviste, care cuprind diferite probleme matematice. Lucrează la o versiune prescurtată a lui *Alice*, destinată copiilor mici.

1886 Publică, în facsimil, manuscrisul original al *Aventurilor lui Alice sub pământ*. Încuviinţează adaptarea pentru scenă a lui *Alice*.

1889 Publică un roman pentru adulţi, *Sylvie and Bruno* (Sylvie şi Bruno), prost primit de critică şi de public.

1890 Apare *The Nursery „Alice”* (Alice pentru cei mai mici copii).

Descoperă fonograful lui Edison, pe care îl primeşte cu entuziasm, ca pe o minune a lumii moderne.

1891 Inventează nictograful, un dispozitiv pentru a lua notițe în întuneric.

1896 Publică primul volum din *Logica simbolică* sub pseudonimul Lewis Carroll. A doua parte nu va mai apărea niciodată.

1898 Moare, pe 14 ianuarie, la Guildford, de o bronşită complicată cu pneumonie.

ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR

În după-amiaza aurie,
Domol plutim pe ape line.
Bat unda vâslele, ținute
De mâini micuțe – şi, vezi bine,
Nici sârguința nu-i prea mare,
Nici iscusințele depline.

O, cruzi micuți! În ăst ceas molcom,
În astă tihnă şi visare,
Pe-un ins topit, ce-abia răsuflă,
Să-l îmboldiți la „un basm mare”!...
Dar cum să-nvingă bietu-i glas,
Unite când îs trei glăscioare?

Năvalnic, Prima dă poruncă:
Să nu mai stau, să-ncep îndată!
Cu glas mai blând, A Doua *roagă:*
„Năzdrăvănii, ca şi-altă dată!”
A Treia *atât de bucuroasă e de-nceput,*
Că nu-ntrerupe mai des ca pe minut o dată.

Dar iată că, neaşteptat, tăcere-adâncă s-a lăsat.

Supusă acum, închipuirea însoțeşte
Pe cea din vis născută – parcă o vede aievea
Cu stranii păsări şi jivine cum grăieşte,
Năzdrăvănii şi şotii împreună depănând,
În voie stând la sfat, prieteneşte.

Şi ori de câte ori secau
Fântânile închipuirii,
Neputincios, cel slab cerând
Să pună capăt fericirii,
Nu era chip! „Ce altă dată?! Acum, acuma!”
Voios strigau tustrele, zbirii!

Aşa s-a făurit povestea de pe-al minunilor tărâm.
Aşa, plutind pe îndelete, năzdrăvănii am tot scornit,
Şi-acum, că povestirea-i gata
Şi echipajul mulțumit,
Voioşi cârmim barca spre casă,
Căci soarele e-n asfințit.

Alice! În mâna-ți blândă ia
Copilărescul basm şi-l pune
Lângă curatele-ți visări, ce amintirea
Cu vrajă împleti-n cunune –
Ca pe un pat mănunchi de flori, ce-un călător,
Pe-ndepărtat meleag, stătu cândva s-adune.

CAPITOLUL I

ALICE COBOARĂ ÎN VIZUINA IEPURAŞULUI

Începuse a se plictisi de-a binelea Alice, de când tot şedea pe mal lângă sora ei şi n-avea ce face. Încercase de vreo două ori să se uite în cartea pe care o citea soră-sa, dar n-avea niciun haz: nici poze, nici dialog! „Ce rost o fi având o carte fără poze şi fără dialog?” se întreba Alice.

Şi chibzuia în gândul ei (cât se putea chibzui pe o zi de arşiță ca asta, care te făcea să tot picoteşti şi să ți se împăienjenească gândurile) dacă plăcerea de a împleti un şirag de margarete merita osteneala să se ridice şi să culeagă margaretele. Când, deodată, un Iepuraş Alb cu ochi de mărgean alergă chiar pe lângă ea.

Pentru atâta lucru n-avea de ce să te prindă mirarea, şi Alice nu prea se miră nici când îl auzi pe Iepuraş bombănind:

— Vai, vai vai! Am să întârzii!

(Când se gândi mai târziu la întâmplarea aceasta, îşi dădu seama că s-ar fi cuvenit să o mire, dar în clipa aceea îi părea totul foarte firesc.) Însă când Iepuraşul, nici mai mult nici mai puțin, *scoase un ceasornic din buzunarul vestei,* se uită la el şi-apoi îşi iuți fuga, Alice se repezi în picioare. Căci îi dăduse prin gând, cu iuțeala fulgerului, că n-a mai văzut niciodată iepure să aibă vestă cu buzunare şi nici ceas pe care să-l scoată din buzunar. Şi, curioasă foc, o luă la fugă peste câmp, pe urmele Iepuraşului, ajungând tocmai la timp ca să-l vadă cum dădea buzna într-o vizuină măricică de sub nişte tufişuri, unde pieri.

Într-o clipă, hop şi Alice după el în vizuină!

Coborâse fără să-şi pună cât de cât întrebarea: cum va ieşi oare de acolo?

O bucată de drum, vizuina iepurească o duse drept înainte ca printr-un tunel, apoi o luă brusc la vale, dar atât de brusc, încât Alice n-avu vreme nici o clipită să se gândească a se opri. Se trezi lunecând în jos, ca într-o fântână foarte, foarte adâncă.

Fie că era o fântână foarte adâncă, fie că Alice cădea foarte, foarte încet, oricum, avu timp, în cădere, să se uite pe îndelete în juru-i şi să se întrebe cu mirare ce-avea să urmeze. Mai întâi încercă să privească în jos, spre a se lămuri unde va ajunge, dar era prea întuneric ca să poată deosebi ceva; apoi se uită la pereții fântânii şi băgă de seamă că erau acoperiți de rafturi cu provizii şi de etajere cu cărți; ici şi colo văzu hărți şi tablouri agățate de piroane. În trecere, luă de pe un raft un borcan cu o etichetă pe care scria „DULCEAȚĂ DE PORTOCALE", dar, spre marea ei dezamăgire, când îl deschise, îl găsi gol. Nu vru să-i dea drumul, de teamă să nu omoare pe cineva dedesubt, şi izbuti să aşeze borcanul într-un alt raft pe lângă care luneca.

„Ei!" gândi Alice. „După o cădere ca asta, nici c-o să-mi mai pese când m-oi da de-a dura pe scări! Cât de vitează o să le par celor de-acasă!... Eh! De-acu', chiar dacă aş cădea de pe acoperiş, n-aş mai zice nici cârc!" (Şi foarte probabil că spunea adevărul.)

Cădea, cădea, cădea. Oare n-avea să se mai oprească nicicând?

— Mă întreb câte leghe am străbătut de când tot cad? spuse Alice cu glas tare. Cred că voi fi ajuns pe undeva pe-aproape de centrul pământului. Ia să vedem: asta e, pare-mi-se, cam la şase mii de kilometri adâncime. (Fiindcă, vedeți dumneavoastră, Alice cam învățase asemenea lucruri la şcoală, şi, cu toate că acum nu prea era un prilej bun de a se făli, fiindcă n-avea cine s-o audă, totuşi îi putea fi de folos – ca exercițiu, dacă nu pentru altceva – măcar să-şi

repete cunoştinţele.) Da, cam asta este distanţa, dar stau şi mă-ntreb la ce Latitudine sau Longitudine am ajuns oare? (Alice habar n-avea ce înseamnă Latitudine şi nici Longitudine, dar gândea că sunt nişte cuvinte simpatice şi impunătoare, încât îi plăcea să le rostească.)

Nu trecu mult şi începu iar:

— Oare voi cădea până la capătul celălalt al pământului? Ce nostim ar fi să ajung la urmă printre oamenii care umblă cu capul în jos! Antipaţii parcă le zice. (Mai că-i părea bine, de data asta, că n-o auzea nimeni, fiindcă avea oarecare îndoieli că le zice chiar aşa.) O să trebuiască să-i întreb care e numele ţării. „Fiţi bună, doamnă, aceasta e Noua Zeelandă sau Australia?” (Şi încerca să îndoaie genunchii şi să facă o plecăciune politicoasă – dar, spuneţi şi voi, cum poţi să îndoi genunchii şi să înclini capul graţios, când cazi, plutind prin aer? Credeţi că voi aţi putea?) Vai, dar are să mă creadă o fetiţă cu totul şi cu totul neştiutoare! Nu, nu face să întreb. Lasă, c-o să văd scris pe undeva.

Cădea, cădea, cădea. Cum altceva n-avea ce face, curând începu iar să vorbească.

— Dina cred c-o să-mi simtă lipsa diseară. (Dina era pisica ei.) Sper că n-au să uite, la ora ceaiului să-i pună şi Dinei lapte în farfuriuţă. Dina, drăguţa mea, ce bine ar fi fost să fii şi tu cu mine aici! Şoareci mă tem că nu-s în văzduh, dar poate c-ai prinde câte-un liliac – ştii, liliecii aduc foarte mult cu şoarecii. Dar oare pisicile mănâncă lilieci? Şi, cum între timp i se făcuse cam somn, mai îngână o dată – şi-apoi iarăşi şi iarăşi, ca prin vis: Oare pisicile mănâncă lilieci? Oare pisicile mănâncă lilieci?... Iar uneori greşea şi spunea: Oare liliecii mănâncă pisici?

Dar, cum tot nu ştia ce să răspundă, n-avea importanţă cum punea întrebarea. Simţea că începe să moţăie, şi tocmai prinsese a visa că se plimbă, de mână cu Dina,

întrebând-o foarte serios: „Hai, Dina, spune-mi drept: ai mâncat vreodată un liliac?”, când, hodoronc-tronc, buf! şi iar buf! căzu pe un maldăr de crengi şi de frunziş veşted şi acolo rămase. Gata căderea!

Alice nu se lovise câtuşi de puțin şi într-o clipă sări în picioare. Privi în sus, dar deasupră-i era întuneric. Înaintea ei se întindea alt coridor foarte lung, în capătul căruia îl zări iar pe lepuraşul Alb, alergând cât îl țineau picioarele. Nu era nicio clipă de pierdut: Alice o luă la fugă, iute ca vântul, şi tocmai bine îl prinse din urmă pe iepure ca să-l audă bombănind, în timp ce cotea după un colț:

— Vai de urechile şi de mustățile mele, că tare s-a mai făcut târziu!...

Când cotise după iepuraş, Alice era chiar în spatele lui, dar iată că acum nu-l mai zărea. Se trezi într-o sală lungă şi joasă, luminată de un şir de lămpi ce atârnau din tavan.

Jur-împrejurul sălii erau uşi, dar toate încuiate. După ce merse de-o parte şi de alta, de-a lungul uşilor, încercând-o pe fiecare, Alice se întoarse mâhnită în mijlocul sălii şi, plimbându-se încoace şi încolo, se întreba cum va mai ieşi vreodată din acel loc.

Când iată că-i căzură ochii pe o măsuță cu trei picioare, toată din cleştar; iar pe ea nu se afla nimic decât o cheie mititică de aur.

Alice gândi mai întâi că era cheia vreuneia dintre uşile sălii. Dar, vai! – ori vor fi fost broaştele încuietorilor prea mari, ori va fi fost cheia prea mică, vorba e că nicio uşă nu se descuia. Însă când dădu ocol sălii pentru a doua oară, Alice văzu o perdea joasă, pe care n-o băgase de seamă mai înainte; îndărătul ei se afla o uşiță înaltă de vreo trei palme. Încercă cheia cea mititică de aur la această uşiță, şi mare îi fu bucuria – cheia se potrivea!

Alice deschise uşița şi văzu că dădea într-un gănguleț, nu mult mai mare ca o gaură de şoarece. Îngenunchind,

privi prin gănguleț într-o grădină cum nu mai văzuse alta de frumoasă. Cât jinduia să scape din sala mohorâtă şi să se plimbe printre răzoarele de flori strălucind în toate culorile şi printre fântânile acelea ce răspândeau răcoare! Dar nici capul nu-l putea scoate prin deschizătura uşii. „Şi, chiar dacă aş putea scoate capul”, gândi biata Alice, „la ce mi-ar fi de folos, fără umeri? Ah, ce bine ar fi să mă pot strânge ca o lunetă! Cred că n-ar fi prea greu, dacă aş şti cum să încep.” Fiindcă, vedeți, i se întâmplaseră în ultimul timp atâtea lucruri năstruşnice, încât începuse a crede că, de fapt, foarte puține lucruri erau cu adevărat imposibile.

Se părea că degeaba aştepta Alice lângă uşiță, aşa că se duse iar la măsuță. Mai că spera să găsească acolo altă cheie sau măcar o notiță cu instrucțiuni cum se pot strânge oamenii ca lunetele.

De data asta găsi o sticluță („care e sigur că nu fusese înainte”, zise Alice), şi legată de gâtul sticlei era o etichetă de hârtie pe care se puteau citi, cu litere frumoase şi mari de tipar, cuvintele „BEA-MĂ!”.

Uşor de zis „Bea-mă!”, dar Alice, fetiță înțeleaptă, cuminte, nu era să se repeadă să facă una ca asta.

— Ba nu, zise ea, întâi mă uit să văd dacă nu cumva scrie pe sticlă „Otravă”.

Citise ea câteva istorioare foarte drăguțe, despre copii care se aleseseră cu arsuri, sau fuseseră înghițiți de lighioane sălbatice, sau avuseseră alte pățanii neplăcute – şi toate astea numai şi numai pentru că nu ținuseră minte nişte reguli foarte simple pe care încercaseră să li le insufle cei ce le voiau binele, de pildă că un vătrai încins te arde dacă-l ții prea mult în mână şi că, atunci când te tai foarte adânc la deget cu un cuțit, de obicei curge sânge; şi nu uitase niciodată că, dacă bei mult dintr-o sticlă pe care scrie „otravă”, e aproape sigur că mai curând sau mai târziu n-are să-ți priască.

În orice caz, pe sticla asta nu scria defel „otravă”, aşa că Alice se încumetă să guste din ea. Şi găsind-o foarte pe placul ei (fiindcă avea un gust amestecat, de plăcintă cu vişine, cremă de ananas, friptură de curcan şi pâine prăjită caldă, unsă cu unt), repede o dădu gata toată.

— Ce ciudat mă simt! zise Alice. Cred că sunt pe cale să mă strâng ca o lunetă!

Şi-aşa şi era; scăzuse în înălţime cam până la zece degete. Şi i se lumină faţa la gândul că acum era tocmai de mărimea potrivită ca să poată trece prin uşiţă în grădina aceea fermecătoare. Totuşi, mai aşteptă câteva minute, ca să vadă dacă mai scade încă. Era cam neliniştită în această privinţă, „căci, mai ştii”, îşi zicea, „te pomeneşti că mă sfârşesc de tot, ca o lumânare. Stau şi mă întreb: cum aş fi atunci?”. Şi încerca să-şi închipuie cam cum arată oare flacăra unei lumânări după ce s-a stins lumânarea – fiindcă nu-şi amintea să fi văzut vreodată aşa ceva.

Mai stătu niţeluş şi, văzând că nu se mai întâmplă nimic, se hotărî să intre îndată în grădină, dar – vai! biata Alice! –, când ajunse la uşă, văzu că uitase cheiţa de aur, iar când se întoarse înapoi la măsuţă ca s-o ia, văzu că-i era cu neputinţă să ajungă până la cheie! O vedea foarte lămurit prin sticla străvezie şi încerca din răsputeri să se caţăre pe unul din picioarele mesei, dar prea era lunecos; şi, după multe încercări zadarnice, biata neghiniţă se aşeză la picioarele mesei şi începu să plângă.

„Hai şi nu mai plânge aşa degeaba!” îşi spuse Alice cu asprime. „Te poftesc să încetezi imediat!” De obicei îşi dădea sfaturi foarte cuminţi (deşi cam rar le urma) şi uneori se certa atât de rău, încât o podideau lacrimile. Îşi amintea că odată încercase să-şi tragă câteva palme pentru că jucase incorect la o partidă de crochet cu ea însăşi – fiindcă, vedeţi voi, acestei ciudate copile îi plăcea grozav să facă pe două fiinţe deodată. „Dar acum”, gândi biata Alice, „degeaba aş

zice că sunt două fiinţe. Când mai că n-a rămas din mine nici de-o singură fiinţă vrednică de luat în seamă!”

Nu trecu mult şi privirea îi căzu asupra unei cutioare de sticlă care se afla sub masă. O deschise şi găsi în ea o prăjiturică mică, mică, pe care erau scrise frumos, cu stafide, cuvintele „MĂNÂNCĂ-MĂ!”.

— Foarte bine, zise Alice, am s-o mănânc, şi, dacă mă fac mai mare, o să pot ajunge până la cheie, iar dacă mă fac mai mică, o să pot să mă strecor pe sub uşă. Aşa că de intrat în grădină, intru – şi puţin îmi pasă cum şi în ce fel!

Îmbucă o fărâmă şi se întrebă îngrijorată: „Ce se întâmplă? Ce se întâmplă?”, ţinându-şi mâna în creştetul capului, ca să vadă dacă se înalţă ori o ia în jos. Fu foarte mirată să vadă că rămânea cum era. Bineînţeles că asta se întâmplă ori de câte ori mănânci o prăjitură, dar Alice într-atâta se deprinsese a se aştepta la întâmplări neobişnuite, încât i se părea nerod şi plicticos ca lucrurile să decurgă în chip obişnuit. Aşadar se apucă să mănânce prăjitura şi, foarte repede, o dădu gata.

CAPITOLUL II

BALTA DE LACRIMI

— Cum nu se poate mai ciu-ciudat! exclamă Alice (atât de uluită, încât începuse a se bâlbâi). Acu’ iată că mă lungesc precum cea mai cogeamite lunetă din lume! Rămâneţi cu bine, picioarelor! (Fiindcă, privind în jos, spre picioarele ei, aproape că nu şi le mai vedea, într-atât se îndepărtau.) O, bietele mele picioruşe, stau şi mă întreb cine o să vă tragă ciorapii de acum încolo, cine are să vă încalţe, dragele mele? Eu, una, cu siguranţă că n-am să mai fiu în

stare! Voi fi cu mult prea departe ca să mă pot ocupa de voi; trebuie să vă descurcați cum știți!

„Dar ia stai! Să mă port bine cu ele”, gândi Alice, „altfel te pomenești că n-o să mai vrea să mă ducă unde o să vreau eu să merg! Ia să vedem, cam ce-aș putea face pentru ele? O să le dăruiesc câte o pereche de ghete noi de fiecare Crăciun!”

Şi se mai gândi cum va face asta. „Trebuie să le trimit cu comisionarul” își zise. „Are să pară cam caraghios – să trimiți daruri propriilor tale picioare! Şi ce adresă nostimă va trebui să dau!

Domniei Sale
Piciorul Drept al lui Alice,
Pe covorașul de lângă sobă,
Lângă vătrai
(cu drag de la Alice).

Ptii! Ce prostii mai îndrug!”

Tocmai când spunea asta, se lovi cu capul de tavanul sălii. Într-adevăr, atinsese acum o lungime de aproape trei metri. Îndată puse mâna pe cheița de aur și se îndreptă în grabă spre ușa grădinii.

Biată Alice! Altceva decât să se culce pe-o parte și să privească chiorâș prin ușa grădinii firește că nu fu în stare. Cât despre trecut prin ușă, nici vorbă nu putea fi, asta era mai imposibil ca oricând! Se așeză pe jos și se puse iar pe plâns.

„Ar trebui să-ți fie rușine”, își zicea ea, „o fată mare ca tine (și aici avea dreptate), să tot plângi! Încetează imediat, atâta îți spun!”

Dar, cu toate acestea, plângea înainte, vărsând un potop de lacrimi. Până la urmă se făcu împrejurul ei o cogeamite baltă, cam la vreo patru degete de adâncă și care se revărsa până hăt spre mijlocul sălii.

După câtăva vreme, auzi de departe un lipăit de picioruşe. Îşi şterse degrabă ochii şi se uită să vadă cine vine. Iată că se întorcea Iepurele Alb, îmbrăcat grozav de elegant, ţinând într-o mână o pereche de mănuşi albe, din piele de căprioară, şi în cealaltă un evantai mare. Venea lipăind zorit din picioruşe şi bombănind întruna:

— Vai, vai, Ducesa, Ducesa! Grozav are să-şi iasă din ţâţâni dac-am făcut-o să aştepte!

Alice se simţea atât de deznădăjduită, încât era gata să ceară ajutor oricui; aşa că, îndată ce Iepurele se apropie, ea începu, încetişor şi sfios:

— Vă rog, domnule...

Iepuraşul tresări, speriat la culme, scăpă din mâini mănuşile albe de piele şi evantaiul şi-o zbughi cât îl ţineau picioarele, pierind în întuneric.

Alice ridică de jos evantaiul şi mănuşile şi, cum era foarte cald în sala aceea, începu să-şi facă vânt, spunându-şi întruna: „Extraordinar! Ce lucruri ciudate se petrec astăzi! Şi când te gândeşti că ieri se petreceau toate ca de obicei. Nu cumva în timpul nopţii m-am schimbat în ce sunt acum? Stai să mă gândesc! Oare eram aceeaşi azi-dimineaţă, când m-am sculat? Parcă mi-aş aminti că mă simţeam niţeluş alta. Dar, dacă nu sunt aceeaşi care eram azi-dimineaţă, se pune întrebarea: «Cine sunt atuncea?» Ei, comedie! Să ştii că e o întrebare la care-i cât se poate de greu de răspuns.” Şi se apucă să se gândească atent la toţi copiii de vârsta ei pe care-i cunoştea, ca să descopere, nu care cumva s-o fi schimbat în vreunul din ei?

„Sigur că Ada nu sunt”, îşi zise, „fiindcă părul Adei e lung şi inelat, iar al meu e lins de-a binelea, şi sigur că nu se poate să fiu Mabel, fiindcă eu ştiu tot felul de lucruri, pe când ea... ea ştie aşa de puţintel! Şi pe urmă, *ea* e ea şi *eu* sunt eu, şi apoi... o, ce mai încurcătură! Stai să vedem dacă mai ştiu toate câte le ştiam. Vasăzică: de patru ori cinci fac

doisprezece, de patru ori şase treisprezece şi de patru ori şapte fac... ah!... N-o să ajung niciodată la douăzeci, dacă merge aşa! Nu-i nimic: la Tabla Înmulţirii mai greşeşti. Hai să-ncerc cu Geografia: Londra e capitala Parisului şi Parisul e capitala Romei, şi Roma... Aş, le-am spus alandala, cu siguranţă! Să ştii că m-am schimbat în Mabel!... Hai să spun poezia *Când vrea micuţul Crocodil...*"

Încrucişă mâinile în poală, ca şi când ar fi spus pe de rost o lecţie, şi începu să recite. Dar glasul îi era aspru şi ciudat, iar cuvintele parcă veneau altfel ca de obicei:

Când vrea micuţul Crocodil
Să-i fie trupul mai frumos,
Toarnă cu sârg apă din Nil
Pe fiecare solz lucios!
Apoi hlizeşte dinţişorii
Şi-ntinde gheare îmbietoare
În mâl – poftind voios toţi peştişorii
În fălcile-i surâzătoare!

— Sunt sigură că nu-s astea cuvintele, zise biata Alice, şi iar îi dădură lacrimile, în timp ce vorbea înainte: Să ştii că tot Mabel sunt, şi o să trebuiască să merg să stau în casa aia care n-are niciun haz şi unde n-o să am jucării mai deloc, şi – vai! – cât o să trebuiască să învăţ! Nu! M-am hotărât: dacă într-adevăr sunt Mabel, rămân aici unde sunt! Degeaba o să vină cei de acasă şi, aplecându-şi capetele spre mine, au să-mi strige: „Hai înapoi, drăguţă!" Eu doar o să ridic ochii şi-o să-ntreb: „Bine, da' spuneţi-mi întâi: cine sunt?" Dacă-mi place cine sunt, sui; dacă nu, rămân aici până o să fiu altcineva. Dar vai! strigă Alice, şi-o podidi iar plânsul, ce bine ar fi să-i văd aplecându-se încoace! Aşa m-am plictisit să stau singură aici!

La aceste vorbe, îşi privi mâinile şi văzu cu mirare că îmbrăcase între timp una din mănuşile albe, micuţe, din

piele de căprioară, ale Iepuraşului. „Cum de-am făcut asta?” se gândi. „Să ştii că iar mă fac mică.” Se sculă şi se apropie de măsuță, ca să se poată măsura. Pe cât îşi putea da seama, nu mai avea acum decât vreo două picioare înălțime şi scădea întruna, foarte repede. Curând descoperi că era din pricina evantaiului ce-l ținea în mână, şi-i dădu drumul în grabă – tocmai la timp, fiindcă altfel n-ar mai fi rămas nimic din ea.

„Am scăpat ca prin urechile acului!” zise Alice, destul de speriată de această schimbare bruscă, dar mulțumită foarte că mai era în ființă. „Şi-acu’, spre grădină!” Şi dădu fuga, cât putu de repede, către uşiță. Dar vai! uşița iar era încuiată, şi cheița de aur stătea, ca şi mai înainte, pe măsuța de cleştar, şi „e mai rău ca oricând”, gândi biata copilă, „fiindcă niciodată până acum n-am fost chiar atât de mică! Nu, niciodată! Serios, e prea de tot! Zău!”

Şi, pe când se jeluia aşa, îi alunecă piciorul şi, în clipa următoare, bâldâbâc! Căzuse într-o apă sărată care-i ajungea până la bărbie. Mai întâi crezu că nimerise cumva în mare „şi-atunci pot să mă-ntorc cu trenul”, îşi spuse. (Alice fusese la mare o dată în viața ei şi trăsese concluzia că, oriunde te-ai duce pe litoralul Angliei, dai de nişte cabine de baie pe plajă, de câțiva copii care se joacă în nisip, cu lopățele de lemn, şi-apoi de un şir de vile de locuit, iar îndărătul lor se află totdeauna o gară.) Însă îşi dădu seama curând că se afla în balta de lacrimi pe care le vărsase ea când era înaltă de aproape trei metri.

— Ce bine era să nu fi plâns atât! zise Alice, încercând să treacă înot balta. Drept pedeapsă, mă tem că acum mă voi îneca în propriile mele lacrimi. O să fie foarte ciudat! Dar totul e ciudat astăzi.

Chiar atunci auzi ceva plescăind prin apă în apropiere şi înotă într-acolo, ca să vadă ce e. Întâi crezu că e o morsă sau un hipopotam, dar apoi îşi aminti cât de mică era ea

acum şi-şi dădu seama degrabă că făptura din fața ei nu era decât un şoarece care, ca şi dânsa, căzuse în baltă.

„Oare are vreun rost să-i vorbesc acestui şoarece?” se gândi Alice. „Totul e atât de neobişnuit pe-aici, încât nu m-ar mira să poată vorbi. În tot cazul, nu strică să încerc.” Aşa că începu:

— O, Şoarece! Nu cumva ştii cum se iese din balta asta? Am obosit de când tot înot pe-aici. O, Şoarece!

(Alice credea că aşa e corect să te adresezi unui şoarece. Era prima dată când făcea una ca asta, îşi amintea însă că văzuse în Gramatica Latină a fratelui ei: „Un şoarece – al unui şoarece – unui şoarece – pe un şoarece – o, şoarece!”) Şoarecele o privi țintă, şi lui Alice parcă i se păru că-i face semn, clipind nițel dintr-un ochişor, dar de spus nu spuse nimic.

„Poate nu înțelege englezeşte”, gândi Alice. „Fără îndoială că e un şoarece francez, care a trecut la noi cu William Cuceritorul.” (Căci, deşi ştia puțină istorie, Alice n-avea idei foarte limpezi cam cât de demult se întâmplaseră lucrurile.) Aşadar, o luă de la cap:

— *Où est ma chatte*? adică spuse prima propoziție care se găsea în cartea ei de franceză.

Şoarecele țâşni deodată din apă, şi tot trupul părea să-i tremure de spaimă.

— Ah, vă rog să mă iertați! strigă îndată Alice, temându-se că-l jignise pe bietul animal. Am uitat de tot că nu vă plac pisicile.

— Asta-i bună! izbucni Şoarecele într-un chițăit mânios. Nu-mi plac pisicile! Dumitale, dac-ai fi în locul meu, ți-ar plăcea pisicile?

— Ştiu şi eu, poate că nu, zise Alice împăciuitor. Vă rog, nu vă supărați pe ce-am spus. Şi, cu toate astea, îmi pare rău că nu v-o pot arăta pe Dina, pisica noastră. Cred că şi dumneavoastră ar începe să vă placă pisicile dac-ați vedea-

o. E atât de drăguță şi de blândă, draga de ea, vorbi înainte Alice, mai mult pentru sine, înotând alene prin baltă, şi-aşa frumos stă şi toarce lângă sobă, şi-şi linge lăbuțele, şi-şi spală fețişoara, şi-atât de plăcut e s-o alinți – aşa-i de moale şi catifelată... şi la prins şoareci e neîntrecută... O, iertați-mă! exclamă Alice din nou, căci de data asta Şoarecelui i se zbârlise tot părul pe trup, şi ea era sigură că-l ofensase grozav... Dar hai să nu mai vorbim de ea, dacă nu vă place.

— Cine vorbeşte? chițăi mânios Şoarecele, tremurând din cap până-n vârful codiței. Parcă mi-ar fi dat mie prin gând să vorbesc despre una ca asta! Neamul nostru totdeauna *a detestat* pisicile, făpturile astea neruşinate, urâte, vulgare! Să nu le mai aud numele!

— Nu, nu! zise Alice, foarte zorită să schimbe vorba. Vă plac poate... vă plac cumva... câinii?

Şoarecele nu răspunse, aşa că Alice continuă grăbită:

— Aproape de casa noastră e un cățeluş atât de drăguț! Ce mi-ar plăcea să vi-l arăt! Un terrier mic – ştiți, cu ochi strălucitori şi cu părul lung, lung, cafeniu şi creț! Şi, dacă zvârli ceva, ştie s-aducă înapoi, ştie să stea în două labe ca să ceară de mâncare, şi câte şi mai câte – nici nu le țin minte pe toate –, şi-i al unui fermier care zice că face o groază de bani, atât e de folositor! Zice că omoară toți guzganii şi... Vai de mine! strigă Alice cu mâhnire, mă tem că iar v-am supărat!

Căci Şoarecele pornise a se îndepărta înot, pe cât putea de iute, stârnind cu mişcările sale un adevărat cutremur prin baltă. Alice strigă după el, cu glas blând:

— Şoarece dragă! Te rog, vino înapoi, şi n-o să mai vorbim despre pisici – şi nici despre câini, dacă nu poți să-i suferi!

Când auzi aşa Şoarecele, coti înapoi şi înotă domol spre dânsa. Fața îi pălise (de supărare, îşi zicea Alice), şi-acum spuse cu glas încet şi tremurător:

— Hai pe țărm, şi-o să-ți spun povestea mea, ca să-nțelegi de ce nu pot să sufăr câinii şi pisicile.

Era şi timpul să iasă din baltă, căci se făcuse o aglomerație grozavă, din pricina mulțimii de păsări şi de jivine ce căzuseră în ea: o Rață şi o Pasăre Dodo, un Papagal malaez, cu penaj colorat, un Vultan şi câte şi mai câte lighioane ciudate. Alice o luă înainte şi toată adunarea înotă în urma ei spre țărm.

CAPITOLUL III

UN MITING ALERGĂTOR ŞI O POVESTE CU COADĂ LUNGĂ

Fu o adunare ciudată, într-adevăr, când se strânseră laolaltă pe mal păsările cu penajul ud leoarcă, animalele cu blana lipită de trup, şi toți şiroind de apă, cătrăniți şi simțindu-se cât se poate de prost.

Cea dintâi problemă era, fireşte, cum să se usuce. Se sfătuiră în privința asta; şi nu trecuseră nici câteva minute, că Alice se văzu stând de vorbă cu toți, foarte nestânjenită, de parcă i-ar fi cunoscut de când trăia.

De fapt, în această discuție avu o neînțelegere cam lungă cu Papagalul, care în cele din urmă se bosumflă şi nu mai spuse decât: „Sunt mai în vârstă ca tine, aşa că ştiu mai bine”. Dar Alice nu voia să-i dea dreptate fără să ştie ce vârstă are, şi, cum Papagalul nu voia cu niciun chip să-şi spună vârsta, discuția se opri aici. În cele din urmă, Şoarecele, care părea să fie un personaj foarte respectat de toți, strigă:

— Aşezați-vă, toată lumea, şi ascultați ce-o să vă spun! Să vedeți cum vă usuc eu de repede!

Cu toții se aşezară îndată, într-un cerc larg, în jurul Şoarecelui. Alice nu-şi desprindea ochii de el, vrând să fie cât mai atentă, căci se temea că va face un guturai grozav dacă nu se usucă degrabă.

— Hm, hm! făcu Şoarecele, ca un orator de vază. Sunteți gata cu toții? O să vă spun cea mai uscată istorie pe care o ştiu. Tăcere peste tot, vă rog!... William Cuceritorul, a cărui cauză era sprijinită de Papă, obținu curând supunerea englezilor, care simțeau nevoia de conducători, deoarece în ultima vreme se deprinseseră a vedea țara frecvent invadată şi cotropită. Edwin şi Morcar, conții provinciilor Mercia şi Northumbria...

— Brr! făcu Papagalul malaez, înfiorându-se.

— Pardon? Ați spus ceva? întrebă Şoarecele, încruntat, dar foarte politicos.

— Eu nu! se grăbi să-l asigure Papagalul.

— Aşa mi s-a părut! zise Şoarecele. Continui: Edwin şi Morcar, conții provinciilor Mercia şi Northumbria, se declarară de partea lui; şi chiar Stigand, patriotul arhiepiscop de Canterbury, găsi de cuviință...

— *Ce* zici că găsi? întrerupse Rața.

— Găsi de cuviință, răspunse Şoarecele, cam supărat. Doar ştiți cu toții ce înseamnă „a găsi de cuviință”.

— Eu ştiu ce înseamnă *a găsi.* Când găsesc *eu* ceva, zise Rața, înseamnă de obicei o broască sau o râmă. Da’, vorba e, arhiepiscopul ce-a găsit?

Şoarecele nu băgă în seamă această întrebare, ci se grăbi să-şi continue istoria:

— ... găsi de cuviință să iasă în întâmpinarea lui William, însoțit de Edgar Atheling, şi să-i ofere coroana. Atitudinea lui William fu la început moderată. Însă insolența Normanzilor lui... Cum te mai simți acum, drăguță? adăugă el, întorcându-se către Alice.

— La fel de udă ca mai ‘nainte, răspunse ea pe un ton melancolic. Se pare că nu mă usucă deloc istoria.

— În cazul acesta, spuse Pasărea Dodo cu gravitate, sculându-se în picioare, propun să se amâne mitingul, pentru adoptarea imediată a unor remedii mai energice...

— În ce limbă-i fi vorbind?! o întrerupse Vultanul. Eu, unul, nu prea pricep ce spui – şi nu numai atât, dar cred că nici dumneata nu pricepi!

Şi Vultanul coborî ochii, ca să-şi ascundă zâmbetul, iar câțiva dintre ceilalți se auziră chicotind.

— Ce voiam să spun, zise Pasărea Dodo cu un glas din care se cunoştea că era jignită, e că cel mai bun mijloc să ne zvântăm ar fi un miting alergător.

— Ce-i aceea? întrebă Alice, nu atât din dorința de-a şti, ci mai mult fiindcă Pasărea Dodo se oprise, ca şi cum ar fi aşteptat ca cineva să spună ceva, iar, dintre ceilalți, nimeni nu spunea nimic.

— Cred, urmă Pasărea Dodo, că cea mai bună explicație este să-l şi facem.

(Şi, cum se prea poate să vreți şi voi să încercați jocul ăsta într-o zi de iarnă, o să vă spun cum a făcut Pasărea Dodo.) Mai întâi a însemnat, ca într-un fel de cerc, un traseu de alergare („n-are importanță forma exactă”, a zis) şi apoi i-a împrăştiat pe toți, din loc în loc, pe acest traseu. N-a zis: „*Una, două, trei,* gata!” Ci fiecare începea să alerge când voia şi se oprea când îi venea, încât nu era uşor să ştii când s-a terminat alergarea. Dar, după ce alergaseră aşa cam vreo jumătate de oră şi se zvântaseră bine, Pasărea Dodo strigă, s-o audă toată lumea:

— S-a terminat alergarea! şi cu toții se strânseră în jurul ei, gâfâind şi întrebând:

— Da’ cine-a câştigat?

La această întrebare, Pasărea Dodo nu putu răspunde fără a se gândi îndelung. Rămase deci multă vreme cu un

deget dus la frunte (aşa cum îl vedeţi de obicei înfăţişat în poze pe Shakespeare), iar ceilalţi aşteptau în tăcere. În cele din urmă, Pasărea Dodo zise:

— Toţi au câştigat, şi fiecăruia i se cuvine câte un premiu.

— Dar cine să împartă premiile? întrebară toţi într-un glas.

— Mai e vorbă? *Ea*, fireşte! zise Dodo, arătând cu un deget spre Alice.

Şi toată adunarea se îngrămădi îndată în jurul ei, strigând de-a valma:

— Premiile! Premiile!

Lui Alice nu-i dădea în gând ce să facă. Disperată, băgă mâna în buzunar, de unde scoase o cutie de caramele (din fericire, nu pătrunsese în ea apa sărată). Le împărţi la toţi drept premiu şi îi ajunse exact câte una de fiecare.

— Dar şi ei i se cuvine un premiu, nu-i aşa? zise Şoarecele.

— Fireşte, aprobă Pasărea Dodo, cu gravitate. Altceva ce mai ai în buzunar? adăugă ea, îndreptându-se către Alice.

— Doar un degetar, răspunse ea tristă.

— Dă-l încoace! zise Pasărea Dodo.

Se adunară iarăşi cu toţii în jurul lui Alice, şi Pasărea Dodo îi înmână solemn degetarul, spunând:

— Te rugăm să primeşti acest frumos degetar.

Şi, după ce-şi sfârşi scurta cuvântare, strigară cu toţii:

— Urra! Să trăiască!

Alice găsi toată chestia asta foarte caraghioasă, dar toţi arătau atât de serioşi, încât nu cuteza să râdă. Şi, cum nu găsea nimic de spus, făcu doar o plecăciune şi luă degetarul, cu o înfăţişare cât putu de solemnă.

Acum era momentul să fie mâncate caramelele, ceea ce nu decurse fără zgomot şi oarecare încurcături, căci păsările

mari se plângeau că n-au cum gusta carameaua lor, iar cele mici se înecară, de trebuiră ceilalți să le dea câțiva pumnişori în spate. Totuşi, până la urmă trecu şi asta, şi apoi şezură iar în cerc şi se rugară de Şoarece să le mai istorisească ceva.

– Mi-ați făgăduit că-mi spuneți povestea dumneavoastră – țineți minte? – şi din ce pricină nu puteți suferi „C” şi „P”, adăugă în şoaptă Alice, cam temându-se să nu-l supere iar.

— E lungă şi e tristă! zise Şoarecele, încolăcindu-şi coada către Alice şi oftând.

— Lungă e, într-adevăr, zise Alice, măsurând din ochi cu mirare coada Şoarecelui, dar de ce spuneți că e tristă?

Şi-şi bătu întruna capul cu întrebarea asta în timp ce Şoarecele vorbea, încât în mintea ei povestea luă cam următoarea înfățişare:

- - - - - - Când mâniosul domn Azor, Într-o
- - - - - - - - - zi, prin pridvor, Se-ntâlni c-un
- - - - - - - - - - - Şoricel, Tam-nesam se şi repezi
- - - - - - - - - - - - - la el: Derbedeu! Prea o faci
- - - - - - - - - - - - - - - lată! Te vestesc că te dau
- - - - - - - - - - - - - în judecată! Tot n-am azi de
- - - - - - - - - - - ce s-alerg. Te voi urmări pe
- - - - - - - - - tine! Nu zi ba, Şoarece! (Le-
- - - - - - gea nu-i un oarece.) Legea-i
- - - - Lege...!” Văzând aşa, Şori-
- - celul bâigui către jigodie:
- „Luminăție! Preacinstite
Domn Azor! În această
- urmărire, De n-or fi jude-
- - cători, nici arbitri, Ni-i-n
- - - - zadar alergătura!” „Ce atâta
- - - - - - tura-vura!” făcu repede
- - - - - - - - - Azor, „Judecător voi
- - - - - - - - - - - fi chiar eu! Şi arbitru –

- - - - - - - - - - - - - fiindcă ții – El de colo –
- - - - - - - - - - - - - - - - cică hâtru – tot eu sunt!
- - - - - - - - - - - - - - Şi să ştii: Pe cuvânt,
- - - - - - - - - - - - Tot procesul eu ți-l
- - - - - - - - - judec! Şi vezi bine!
- - - - - - Pedepsit vei fi cum se
- - - - cuvine! Sentința va
- - fi: Condamnat să fii...
- la moarte! Executa-
rea – nu te prindă
mirarea –
Tot eu
- o fac,
- - - - Țac!
- - - - - - Țac!”

— Nici n-asculți! îi spuse Şoarecele lui Alice, cu asprime. La ce te gândeşti?

— Iertați-mă, răspunse Alice foarte smerită. Ați ajuns la al cincilea cot, nu-i aşa?

— Ce cot? țipă Şoarecele mânios. Dacă n-asculți! Iar s-o-nnod?

— Un nod? zise Alice, privind îngrijorată spre codița Şoarecelui. Şi, cum era ea totdeauna gata să sară în ajutor, adăugă: Să v-ajut să-l deznodați. Vă rog, arătați-mi unde e!

— Nici prin gând nu-mi trece! zise Şoarecele, ridicându-se şi pornind să plece. Mă insulți dacă îndrugi asemenea prostii!

— N-am vrut! se rugă de iertare biata Alice. Dar dumneavoastră vă supărați atât de repede!

Şoarecele nu răspunse, ci doar mârâi.

— Vă rog, veniți înapoi şi terminați povestea! strigă Alice după el.

Şi toți ceilalți adăugară într-un glas:

— Vă rugăm, veniți înapoi şi terminați povestea!

Şoarecele doar dădu din cap şi iuţi pasul.

— Ce păcat că n-a vrut să stea! oftă Papagalul, de îndată ce Şoarecele nu se mai văzu.

Iar un Rac profită de prilej ca să-i dea învăţătură feciorului său:

— Vezi, flăcăule? Învaţă ca tu, unul, să nu-ţi ieşi niciodată din fire!

— Ia mai taci, tătucule! răspunse Răcuşorul, cam arţăgos. Nici o scoică n-ar avea răbdare să te-asculte!

— Ah, ce bine ar fi s-o am aici pe Dina! spuse Alice tare, fără a vorbi cuiva anume. L-ar aduce ea îndată înapoi!

— Da' cine-i Dina, dacă-mi daţi voie să vă întreb? zise Papagalul.

Alice răspunse repede, bucuroasă, ca totdeauna, să vorbească de pisicuţa ei:

— Dina e pisica noastră. E neîntrecută la prins şoareci, n-aveţi idee! Phii! Şi dac-aţi vedea-o cum se ia după păsărele! Cum dă cu ochii de-o păsărică, haţ! ţi-o şi papă!

Aceste vorbe stârniră mare tulburare printre cei de faţă. Câteva păsări se îndepărtară în grabă; un Cioroi bătrân începu să-şi lege grijuliu fularul în jurul gâtului, zicând:

— Zău că trebuie să mă duc acasă. Aerul de seară îmi face rău la gât!

Şi o Cănăriţă strigă cu tremur în glas către puişorii ei:

— Hai să plecăm, copii! E târziu. De mult s-ar fi cuvenit să fiţi în pat!

Cu fel de fel de pretexte, se cărăbăniră toţi, şi în curând Alice se văzu singură.

„Era mai bine să nu fi pomenit de Dina", îşi spuse ea cu jale. „Se pare că n-o iubeşte nimeni pe-aici – şi eu sunt sigură că-i cea mai drăguţă pisică din lume! O, scumpa mea Dina! Mă-ntreb dacă te voi mai vedea cândva!" Şi biata Alice se porni iar pe plâns, căci se simţea foarte singură şi descurajată.

Dar nu trecu mult şi auzi iar, de departe, un tropăit de piciorușe. Ridică repede capul: mai că spera că Şoarecele se va fi răzgândit şi că venea înapoi, să-şi termine povestea.

CAPITOLUL IV
IEPURAŞUL TRIMITE UN BILEȚEL

Era Iepurele Alb, care venea înapoi, păşind agale, tropa-tropa, şi tot uitându-se de colo-colo, de parcă ar fi pierdut ceva. Şi Alice îl auzi cum bombănea:

— Ducesa! Ducesa! Vai de lăbuțele mele! Vai de blana şi de mustățile mele! O să pună să mă execute, sigur cum îs copoii copoi! Da' unde-am putut să le scap, stau şi mă-ntreb?

Alice ghici într-o clipă că iepuraşul se uita după evantai şi după mănuşile albe din piele de căprioară şi se apucă să caute şi ea, cu toată bunăvoința. Dar nici urmă de ele, nicăieri! Totul părea să se fi schimbat de când înotase în baltă, iar sala cea mare, cu măsuța de cleştar şi cu uşa cea mititică, pierise cu desăvârşire.

Foarte curând, Iepuraşul dădu cu ochii de Alice, care căuta de zor, şi strigă la ea cu glas foarte supărat:

— Ei, Mariana, tu ce cauți aici? Dă o fugă pân' acasă – în clipa asta – şi adu-mi o pereche de mănuşi şi-un evantai! Hai, iute!

Iar Alice într-atât se sperie, încât o luă îndată la fugă în direcția ce i-o arătase Iepuraşul, fără măcar să încerce a-l lămuri că greşise.

„M-a luat drept slujnica lui", îşi zicea, alergând. „Ce-o să se mai mire, când o să descopere cine sunt! Totuşi ar fi bine să-i aduc evantaiul şi mănuşile – bineînțeles, dacă le pot găsi."

Pe când încă îşi vorbea astfel, dădu de-o căsuță curățică, iar pe poarta ei se vedea o plăcuță de alamă strălucitoare, pe care era gravat numele:

V. IEPURAŞU.

Intră fără să bată şi urcă scările în fugă, de frică nu cumva să dea nas în nas cu adevărata Mariana şi să fie alungată înainte de-a fi găsit evantaiul şi mănuşile.

„Ce năzdrăvănie!” îşi spuse Alice. „Auzi, să mă trimită după treburile lui un Iepuraş! Acuşi-acuşi să vezi c-o să se-apuce şi Dina să mă pună la treabă!”

Şi porni să-şi închipuie cam cum ar fi asta. De pildă, ar chema-o dădaca ei: „Alice! Vino imediat şi pregăteşte-te de plimbare!” Iar ea ar răspunde: „Numai o clipă! Vin îndată! Trebuie să pândesc lângă gaura asta de şoarece până se întoarce Dina, să n-o zbughească şoarecele”.

„Însă cred că, dacă ar începe să-şi dea asemenea aere şi să pună lumea la treabă”, gândi mai departe Alice, „cei de-acasă nici n-ar mai ține-o pe Dina!”

Între timp, umblase până nimerise într-o odăiță drăguță, cu o masă lângă fereastră; şi pe masă (după cum sperase), iată că se găseau un evantai şi vreo două-trei perechi de mănuşi mititele, din piele albă de căprioară. Luă evantaiul şi o pereche de mănuşi şi, tocmai când era gata să plece, îi căzură ochii pe o sticluță care stătea lângă oglindă. Sticluța asta n-avea nicio etichetă pe care să scrie „BEA-MĂ”, dar Alice tot îi scoase dopul şi o duse la gură. „Ştiu bine, îşi spuse ea „că, ori de câte ori mănânc sau beau, se întâmplă câte ceva interesant: hai să văd, dacă beau din sticluța asta, ce-o să se mai întâmple. Sper, zău aşa, c-o să mă facă să cresc iar mare. Mi s-a urât de când sunt o fărâmă de fetiță!”

Şi chiar c-o făcu să crească – şi încă mult mai degrabă decât se aştepta. Nici nu băuse jumătate din sticluță, când

îşi dădu seama că dăduse cu capul de tavan şi trebui să se aplece, ca să nu-şi frângă gâtul. Puse repede sticluța jos, zicându-şi: „Ajunge! Sper că mai mult ca atâta n-o să cresc – şi cum sunt acum, nu mai pot să ies pe uşă. Ce bine era să nu fi băut chiar atât!”

Dar, ah! În zadar se mai căia acum! Creştea şi creştea, şi curând fu nevoită să stea în genunchi. Un minut mai târziu, nici aşa nu mai avea loc, şi încercă să se culce pe podea, cu un cot proptit în uşă şi cu celălalt braț încolăcit în jurul capului. Dar tot mai creştea. Când nu mai avu încotro, scoase un braț pe fereastră şi un picior prin hornul de pe acoperiş şi-şi spuse: „Ce-o să mă fac, dacă tot mai cresc?”

Dar, din fericire, sticluța fermecată îşi făcuse efectul pe deplin, şi Alice nu mai crescu. Stătea însă într-o poziție foarte neplăcută – şi, cum nu vedea în ce fel ar mai putea ieşi din cameră, se simțea, fireşte, foarte nenorocită.

„Era cu mult mai plăcut acasă”, gândea biata Alice, „când nu mă făceam întruna ba mică, ba mare şi nu trebuia s-ascult de şoareci şi de iepuraşi. Mai c-aş vrea să nu fi coborât în vizuina aceea de iepure – şi totuşi... şi totuşi... e destul de nostimă viața pe care o duc! Tare mă mai minunez: ce s-o fi întâmplat cu mine? Când citeam câte un basm, credeam că asemenea lucruri nu se întâmplă niciodată, şi iată-mă acum în plin basm! Ar trebui să se scrie o carte despre mine – serios că da! Când o să cresc mare, o s-o scriu eu. Dar am crescut mare de pe acum”, adăugă ea necăjită, „în tot cazul, *aici* nu mai am loc să cresc”.

„Dar oare o să rămân la vârsta pe care-o am acum?” mai gândi Alice. „Într-un fel, e plăcut să ştii că n-o să fii niciodată babă – ei, da! – şi să ai mereu de făcut lecții! O, nici asta nu mi-ar plăcea!”

„Prostuță ce eşti!” îşi răspunse tot ea. „Cum ai putea să faci lecții aici? Păi abia încapi tu, unde să mai încapă şi cărțile pentru lecții?”

Şi tot aşa chibzuia, privind situația când dintr-o latură, când din cealaltă şi purtând o adevărată conversație cu sine însăşi. Câteva minute mai târziu, auzi însă un glas afară şi se opri să asculte.

— Mariana! Mariana! striga glasul. Adu-mi mănuşile – în clipa asta!

Apoi se auzi tropa-tropa pe scări. Alice ştia că era Iepurele, care venea să vadă ce face dânsa acolo, şi începu să tremure de se clătina toată casa, uitând cu desăvârşire că acum ea era de o mie de ori mai mare decât Iepuraşul şi că era caraghios să se teamă de dânsul.

Îndată, Iepurele ajunse la uşă şi încercă s-o deschidă, dar, cum uşa se deschidea spre înăuntrul camerei, de unde Alice o împingea zdravăn cu cotul, degeaba încerca Iepuraşul s-o deschidă. Alice îl auzi spunându-şi:

— Ce să fac?... O să dau ocol casei şi o să intru pe fereastră.

„Asta n-ai s-o faci!” gândi Alice şi, după ce aşteptă până i se păru că-l aude pe Iepure sub fereastră, scoase brusc mâna afară şi se făcu a înhăța ceva. Nu înhăță nimic, dar auzi un țipăt ascuțit şi o bufnitură, şi-un zornăit de sticlă spartă, ceea ce o făcu să-şi închipuie că poate Iepuraşul căzuse în vreo răsadniță de castraveți sau aşa ceva. După asta se auzi un glas mânios (era al Iepuraşului):

— Pet, Pet! Unde eşti?

Iar apoi un glas pe care nu-l mai auzise:

— Aici sunt, fireşte că-s aici! Sap după mere, Cucoane!

— Ei, taci, sapi după mere! îl îngână supărat Iepuraşul. Hai şi ajută-mă să ies de-aici! (Şi iar se auzi zornăit de sticlă spartă.)

— Acu’ spune tu, Pet, ce-i acolo-n fereastră?

— E cu siguranță un braț, Cucoane! („bî-bî-bî-raț” rosti bietul, de tare ce se bâlbâia de frică).

— Un braț, nătărăule? Cine-a mai văzut un braț atât de mare? Nu vezi că umple toată fereastra?

— Da, Cucoane, aveți dreptate, da’ tot braț îi.

— Păi, în tot cazul, n-are ce căuta acolo. Du-te tu şi dă-l afară!

După asta urmă o tăcere lungă, şi Alice nu mai auzi decât şoapte, la răstimpuri – de pildă:

— Parcă nu-mi vine... să fac una ca asta... Cucoane... zău aşa... nu-mi place defel... nu-mi place!

— Fă aşa cum îți spun, mă fricosule!

În cele din urmă, Alice iar întinse mâna şi se făcu iar că înhață ceva. De data asta se auziră *două* țipete ascuțite, şi iar zornăit de sticlă spartă. „Ce de mai răsadnițe de castraveți au ăştia în jurul casei!” gândi Alice. „Mă întreb, acum ce-o să mai facă? Măcar de-ar putea ei să mă scoată pe fereastră! Eu, una, ştiu bine că m-am săturat să mai stau aşa aici!”

Aşteptă câtva timp fără să mai audă nimic. În cele din urmă, răsunară huruitul unor roți mici de car şi zarva multor glasuri, care vorbeau de-a valma. Alice desluşi cuvintele:

— Scara ailaltă unde e?

— Păi, eu trebuia s-aduc numa’ una. Bil trebuia s-o aducă p-ailaltă.

— Bil! Ad-o-ncoa’, flăcăule!

— Aşa, urcă-le aici, în colțul ăsta. Nu, întâi leagă-le una de alta, aşa n-ajung nici pân’ la jumătate.

— E! Las’ c-o să meargă! Nu mai tot găsi nod în papură!

— Na, Bilețel, prinde frânghia asta!

— O să-l țină acoperişul?

— Ai grijă de olanul ăla desprins!... Of! ia uite-l, cade! Jos capetele! (Nişte trosnete straşnice.) ... Cine naiba a făcut asta?... Bil trebuie să fi fost!... Cine a intrat pe coş?...

— No, *eu* nu! Du-te *tu*!

— Ba, eu asta n-o fac, nu!

— Să coboare Bil pe coş!

— Ei, n-auzi, Bileţel? Stăpânu' zice să cobori tu pe coş!

„Aşa! Vasăzică, Bil o să coboare pe coş – nu, zău!" îşi spuse Alice. „Toate alea văd că lui Bil i se pun în spinare! Eu, una, n-aş vrea să fiu în locul acestui Bileţel! E cam strâmt hornul ăsta, ce-i drept, dar cred că la o adică sunt eu în stare să trag un picior zdravăn prin el!"

Îşi trase, cât putu, piciorul înapoi şi aşteptă până ce auzi aproape, deasupră-i, o lighioană mică – de ce soi să fi fost nu putea ghici – scormonind şi luptându-se a se strecura prin horn; şi-apoi, zicându-şi: „Ăsta e Bil!", Alice izbi o dată zdravăn cu piciorul şi-aşteptă să vadă ce se mai întâmplă.

Întâi şi întâi îi auzi pe toţi, într-un glas, strigând:

— Ia uitaţi-l pe Bil cum sare!

Apoi glasul lepuraşului singur:

— Prindeţi-l voi, ăi de lângă gard!

Apoi tăcere. Apoi iar învălmăşeală de glasuri:

— Ţineţi-i capul!

— Niţel rachiu!

— Vezi să nu se-nece!

— Ce s-a-ntâmplat, băiatule? Ce-ai păţit?

— Spune-ne tot!

În cele din urmă, se auzi scârţâind un glăscior slab („Ăsta-i Bil", gândi Alice.):

— De, nici eu nu prea ştiu. Nu, nu-mi mai daţi! Mă simt mai bine acum, da'-s prea năucit ca să vă povestesc. Tot ce ştiu e că... s-a repezit nu-ş' ce naiba la mine prin horn şi mi-a pocnit un bobârnac de-am zburat ca o cometă!

— Da, zău, Bilețel, chiar aşa ai zburat! adeveriră ceilalți.

— Trebuie să dăm foc casei! se auzi glasul lepurelui.

Atunci Alice strigă cât putu de tare:

— Dacă faceți una ca asta, o pun pe Dina să vă-nhațe!

Urmă o tăcere de moarte, iar Alice gândi: „Mă întreb ce vor face acum? Dacă ar avea un dram de minte, ar scoate acoperişul”.

Un minut-două mai târziu, începură iar să se foiască, şi Alice îl auzi pe lepuraş:

— O roabă o s-ajungă pentru început.

„O roabă cu ce?” se întrebă Alice. Dar n-avu timp să se întrebe mult, căci, în clipa următoare, o ploaie de pietricele se revărsă pe fereastră, unele atingându-i fața. „Îi fac eu să înceteze”, îşi spuse ea şi strigă cu glas tare:

— Să nu mai faceți asta, c-o să vă pară rău!

Iar urmă o tăcere de moarte.

Alice băgă de seamă cu oarecare uimire că pietricelele împrăştiate pe podea se prefăceau toate în prăjiturele, şi-atunci îi veni o idee straşnică.

„Dacă mănânc o prăjiturică din asta”, gândi ea, „e sigur c-o să mi se schimbe iar statura. Şi, cum mai mare nu pot să mă fac, probabil c-o să mă fac mai mică.”

Aşa că înghiți o prăjiturică şi constată cu încântare că începe imediat să se micşoreze. De îndată ce fu îndeajuns de mică pentru a putea trece pe uşă, părăsi casa în fugă. Afară văzu o grămadă de animale şi de păsări mici care stăteau şi aşteptau. Bietul Pui de Şopârlă, Bil, era în mijlocul lor, sprijinit de doi Şoareci albi, care îi dădeau să bea ceva dintr-o sticlă. Când o zăriră pe Alice, se năpustiră cu toții către ea. Dar ea o luă la fugă cât putu de iute şi se văzu curând la adăpost, într-o pădure deasă.

„Cel dintâi lucru pe care trebuie să-l fac”, îşi spuse Alice „este să cresc din nou până la măsura mea obişnuită. Iar cel

de-al doilea, să găsesc drumul către grădina aceea încântătoare. Cred că ăsta e cel mai bun plan”.

Părea, fără îndoială, un plan excelent, foarte bine şi foarte simplu întocmit. Singura greutate era că Alice n-avea nici cea mai mică idee cum să înceapă a-l împlini. Iar în timp ce privea îngrijorată în juru-i prin desişul arborilor, un hămăit scurt şi repezit, chiar deasupra capului ei, o făcu să se uite repede în sus.

Un căţelandru uriaş o privea de la înălţimea ochilor lui mari şi rotunzi şi, întinzând şovăielnic o labă, încerca s-o atingă.

— Mititelul de el! zise Alice cu glas mângâios şi se căzni să-l fluiere, dar totodată îi era grozav de teamă ca nu cumva să fie flămând, căci atunci probabil c-ar fi mâncat-o, cu toate mângâierile ei.

Aproape fără să-şi dea seama, culese de pe jos o crenguţă şi i-o întinse. Căţeluşul, când o văzu, făcu un salt în aer cu toate patru picioarele, scheunând de încântare, şi se repezi la crenguţă, făcându-se că vrea s-o sfâşie. Alice se feri îndărătul unui ciulin înalt, ca să n-o dea peste cap căţelandrul. În clipa când ieşi iar la iveală, de cealaltă parte a ciulinului, el iar se avântă spre crenguţă, făcând o tumbă în aer, de zorit ce era s-o apuce. Alice se gândi că era ca şi cum s-ar fi jucat cu un cal de căruţă şi, temându-se în fiecare clipă să n-o calce în picioare căţeluşul, fugi iar să se ascundă îndărătul ciulinului. După aceea, căţeluşul începu o figură nouă: se tot repezea de aproape la crenguţă, alergând de fiecare dată puţintel înainte şi o bună bucată înapoi, şi lătrând tot timpul, cu glas răguşit. În cele din urmă, se aşeză mai depărtişor, gâfâind, cu limba atârnându-i afară şi cu ochii mari pe jumătate închişi.

Alice îşi zise că e momentul s-o şteargă. O luă îndată la fugă şi fugi până obosi, de abia mai sufla, şi până ce lătratul

cățelandrului nu se mai auzi decât foarte slab, din depărtare.

— Da’ ce cățeluş dulce era! zise Alice, rezemându-se de o floare de păpădie ca să se mai odihnească şi făcându-şi vânt cu o frunză. Ce mult mi-ar fi plăcut să-l învăț câte şi mai câte giumbuşlucuri – da, dacă aş fi fost destul de mare!... Ah, ah! Mai c-am uitat că trebuie neapărat să cresc iar! Ia să vedem, ce-i de făcut oare? Bănuiesc c-ar trebui să mănânc sau să beau ceva; dar vorba e: ce?

Într-adevăr, asta era întrebarea: *ce* să mănânce? Alice se uită în juru-i, la flori şi la firele de iarbă, dar nu văzu nimic care să-i fi părut potrivit a fi mâncat sau băut în situația ei. În apropiere creştea o ciupercă mare, cam de-o înălțime cu dânsa. După ce o cercetă pe dedesubt, din amândouă laturile şi dindărăt, lui Alice îi dădu în gând că n-ar fi rău să se uite şi pe deasupra, să vadă, acolo ce era?

Se înălță deci în vârful picioarelor şi aruncă o privire peste marginea ciupercii. Îndată se văzu ochi în ochi cu o omidă mare, albastră, care şedea în vârf, cu brațele încrucişate, şi – ca un boier bătrân – fuma tacticos dintr-o narghilea lungă, neluând-o câtuşi de puțin în seamă pe Alice, cum de altfel nu părea să ia în seamă nimic altceva.

CAPITOLUL V

POVEȚELE DOMNULUI OMIDĂ

Domnul Omidă şi Alice se priviră câtva timp în tăcere. În cele din urmă, Omidă scoase ciubucul din gură şi o întrebă cu glas sfârşit, somnoros:

— Da’ dumneata cine eşti?

Alice nu se simți prea încurajată de acest început de conversație. Răspunse cam sfioasă:

— De, în clipa asta nu prea ştiu, domnule, cine sunt. Atâta ştiu: cine eram când m-am dat jos din pat azi-dimineaţă, dar cred că de-atunci m-am schimbat de câteva ori.

— Cum adică? zise domnul Omidă cu severitate. Vorbeşte lămurit!

— Aş vrea, domnule, răspunse Alice, dar mi-e teamă că n-o să pot, fiindcă nici eu nu-s lămurită.

— E de neînţeles, spuse domnul Omidă.

— Mă tem că mai de înţeles ca atât n-o să vă pot explica, răspunse Alice foarte politicos, de vreme ce şi mie îmi e totul de neînţeles. Şi, ştiţi, când te schimbi de atâtea ori pe zi, începi să nu mai înţelegi nimic, nu-i aşa?

— Nu-i aşa! zise domnul Omidă.

— De, poate că dumneavoastră încă n-aţi fost în situaţia asta, spuse Alice, dar, când o să trebuiască să vă schimbaţi în crisalidă – şi o să vină şi ziua aceea – şi apoi în fluture, desigur c-o să vi se pară cam ciudat, nu credeţi?

— Deloc, zise domnul Omidă.

— De, poate că dumneavoastră simţiţi altfel decât mine, spuse Alice, eu tot ce ştiu e că *mie* mi s-ar părea foarte ciudat.

— Dumitale! zise domnul Omidă cu dispreţ Da' *cine* eşti dumneata?

Ceea ce îi aduse înapoi la punctul de unde pornise convorbirea.

Alice era cam sâcâită de faptul că domnul Omidă îi vorbea atât de scurt. Se ridică în picioare şi zise foarte serios:

— Cred că mai întâi ar trebui să-mi spuneţi cine sunteţi *dumneavoastră*!

– De ce? zise domnul Omidă.

Iată altă întrebare care o cam ului. Şi, cum nu-i dădea în gând niciun răspuns prea bun şi cum domnul Omidă

părea să fie într-o dispoziție foarte proastă, Alice întoarse spatele, să plece.

— Vino înapoi! o strigă domnul Omidă. Am ceva important să-ți spun!

Asta era o făgăduială ispititoare, încât Alice se întoarse iar şi se apropie.

— Nu te pierde cu firea! spuse domnul Omidă.

— Asta-i tot? făcu Alice, stăpânindu-şi cu greu supărarea.

— Nu, zise domnul Omidă.

Alice gândi că, în definitiv, putea să mai aştepte – tot n-avea ceva mai bun de făcut, şi poate că până la urmă îi mai spunea ceva interesant. Câteva minute, domnul Omidă pufăi înainte în tăcere, dar într-un sfârşit îşi desfăcu brațele încrucişate, scoase ciubucul din gură şi zise:

— Vasăzică, crezi că te-ai schimbat, hm?

— Mă tem că da, domnule, zise Alice. Unele lucruri nu mi le amintesc ca altădată, şi nici zece minute în şir nu rămân la fel – ba mă fac mică, ba mă fac mare!

— Ce lucruri nu-ți aminteşti? întrebă domnul Omidă.

— Păi, de pildă, am încercat să spun poezia *Când harnica albină vrea* şi a ieşit cu totul altceva! răspunse Alice cu glas de-a dreptul jalnic.

— Spune poezia *Eşti bătrân, taică Will*! zise domnul Omidă.

Alice îşi încrucişă mâinile la piept şi începu:

— *Eşti bătrân, taică Will, feciorul grăi,*
Părul de tot ți-a albit.
Cu capul în jos oare bine o fi
Să stai, în mâini proptit?

— *Când tânăr eram, ce-i drept, mă temeam*
Că statul în cap m-o prosti.
De când ştiu că tot prost sunt,

Stau în cap, băiețaș, după pofta inimii!

— Ești bătrân, taică Will, ți-am mai spus, pe cuvânt,
Şi ai forme aproape obeze!
Cum de brațele tot mlădioase îți sunt?
Şi picioarele tot sfârleze?

— Mlădios ca să fiu, mădularele toate,
De când eram tânăr, le-am uns cu-alifie.
Uite alifia – vrei şi tu poate
Să-ți vând nițică? E cinci bani cutia.

— Ești bătrân, zice fiul, şi ți-s fălcile moi,
De să mestece seu ar fi bune,
Da' gâsca o mănânci cu oase şi cioc –
Cum faci, taică, astă minune?

— Când june eram, cu pletele-n vânt,
Voiam să mă fac avocat.
Pricinile apoi cu nevasta pledând,
Fălcii tărie-am păstrat.

— Ești bătrân, taică Will, zice fiul iar,
Cine-ar crede că ești în stare
Să ții-n vârful nasului un țipar
În cumpănă? E de mirare!

— La destule mirări pân-acu' ți-am răspuns!
Rogu-te, acum te cară!
Mai am şi-alte treburi. Şi mi-i de-ajuns!
Vezi c-acu' îți fac vânt pe scară!

– N-ai spus-o bine, zise domnul Omidă.

— Da, mi se pare şi mie că nu prea am spus-o bine; unele cuvinte mi-au ieşit altfel.

— Ți-a ieşit altfel de la început până la sfârşit, spuse categoric domnul Omidă, după care urmă o tăcere de câteva minute.

Cel dintâi vorbi iar domnul Omidă.

— Ce mărime ți-ar conveni? întrebă.

— A, nu m-am gândit la o mărime anume, răspunse repede Alice. Atâta că-i neplăcut să te tot schimbi mereu, ştiți?

— Nu ştiu, zise domnul Omidă.

Alice nu mai spuse nimic. În viața ei nu mai întâlnise pe cineva care s-o contrazică atâta. Simțea că-şi pierde răbdarea.

— Cum eşti acum îți place?

— De... mi-ar plăcea să fiu nițeluş mai mare, domnule, dacă nu vă e cu supărare, spuse Alice. E jalnic să ai o înălțime de un deget.

— Ba deloc, e o înălțime foarte bună! zise cu mânie domnul Omidă, înălțându-se țeapăn în timp ce vorbea (avea exact înălțimea de un deget).

— Dar eu nu-s obişnuită! se scuză biata Alice cu glas plângător. Şi gândi în sinea ei: „Of, că numai de ființe supărăcioase dau!"

— O să te obişnuieşti cu timpul, spuse domnul Omidă şi, luând ciubucul în gură, porni iar să pufăie.

De data asta, Alice aşteptă cu răbdare până va binevoi să-i vorbească din nou.

După un minut, două, domnul Omidă scoase ciubucul din gură, căscă o dată, de două ori, se scutură, apoi se dădu jos de pe ciupercă şi se depărtă prin iarbă, rostind între timp, nepăsător:

— Dintr-o parte creşti mare, din cealaltă te faci mică.

„Dintr-o parte a *ce*? Cealaltă parte a *ce*?" se întrebă Alice în sinea ei.

— Din ciupercă, zise domnul Omidă, de parcă ar fi fost întrebat cu glas tare. Şi, o clipă mai târziu, se făcuse nevăzut.

Alice rămase câtva timp pe gânduri în fața ciupercii, încercând a se lămuri care să-i fie cele două părți. Şi, cum ciuperca era cu desăvârşire rotundă, găsea problema foarte grea. În cele din urmă o cuprinse cu brațele până unde putea ajunge şi rupse cu fiecare mână câte o bucățică din margine.

„Ei, acu' care ce e?" se întrebă, şi ronțăi o fărâmiță din bucățica ce-o ținea în mâna dreaptă, ca s-o încerce. În clipa următoare, simți o izbitură sub bărbie: căci bărbia i se pocnise de picior!

Fu foarte speriată de această schimbare bruscă. Dar îşi dădu seama că nu e timp de pierdut, căci scădea repede. Trebuia îndată să mănânce puțin din cealaltă bucățică. Bărbia îi era atât de îndesată în picior, încât abia mai avea loc să deschidă gura. Dar, în cele din urmă, o deschise şi reuşi să înghită o fărâmă şi din bucățica mâinii stângi.

— Ce bine că pot să mişc iar capul! exclamă Alice încântată, dar în clipa următoare se sperie din nou, căci nu-şi mai găsea umerii. Tot ce vedea, când privea în jos, era o lungime imensă de gât, părând a se înălța ca un lujer dintr-o mare de frunziş verde ce se zărea aşternut departe sub ea.

— Ce-o fi verdeața aia multă? zise Alice Şi ce s-or fi făcut umerii mei? Şi bietele mele mâini, cum de nu vă pot vedea?

Vorbind, îşi mişca mâinile de colo până colo, dar fără altă urmare decât că îndepărtatul frunziş de sub ea tremura nițeluş.

Cum se părea că nu-i chip să-şi ducă mâinile la cap, încercă să-şi aplece capul până va da de mâini – şi fu încântată să vadă că gâtul îi era mlădios ca un şarpe.

Tocmai reuşise să-l aplece, unduit într-un zigzag grațios, şi se pregătea să-l cufunde printre frunze (descoperise că acestea nu erau decât coroanele copacilor sub care umblase), când un sâsâit aprig o făcu să se tragă

înapoi cu grabă: un porumbel mare îi zburase în obraz şi o bătea mânios cu aripile.

— Şarpe! ţipa Porumbelul.

— Nu sunt şarpe! protestă Alice indignată. Dă-mi pace!

— Ba eşti şarpe! repetă Porumbelul, dar cu glas ceva mai potolit, apoi adăugă aproape plângând: Am încercat în toate felurile şi tot degeaba! Nu-i chip să le intri în voie!

— Nu înţeleg câtuşi de puţin despre ce vorbiţi, zise Alice.

— Am încercat prin rădăcinile arborilor, am încercat în malul apei, am încercat prin tufişuri, continuă Porumbelul, fără a lua seama la ea. Dar şerpii ăştia... Nu poţi să-i împaci!

Alice era tot mai nelămurită. Se gândi însă că n-avea rost să mai spună nimic până nu va termina de vorbit Porumbelul.

— Ca şi cum n-ar fi destulă osteneală cu clocitul ouălor, zise Porumbelul. Trebuie să mai fii şi cu ochii în patru după şerpi, zi şi noapte! Nici un picuşor n-am dormit, de trei săptămâni!

— Îmi pare foarte rău c-aţi avut supărări, spuse Alice, care acum începea să înţeleagă păsul Porumbelului.

— Şi tocmai când alesesem cel mai înalt copac din pădure, continuă Porumbelul, şi glasul i se aţâţă iar, şi tocmai când credeam că în sfârşit am scăpat de ei, poftim, se ivesc iar din senin, şerpeşte, cu tertipurile lor! Brr! Şarpe!

— Dar eu nu sunt şarpe, ţi-am mai spus! îl încredinţă Alice. Eu sunt o... eu sunt o...

— Da, sigur! Ce eşti atunci? zise Porumbelul. Văd eu că te căzneşti a născoci ceva!

— Eu... eu sunt o fetiţă, zise Alice cam cu îndoială, amintindu-şi de câte ori se prefăcuse în acea zi.

— Nu zău, ce mai scorneală! răspunse Porumbelul pe un ton de adânc dispreţ. Am văzut eu destule fetiţe în viaţa

mea, dar *niciuna* cu un gât ca ăsta! Nu, nu! Eşti şarpe, degeaba tăgăduieşti. Acuşi o să-mi spui că n-ai gustat niciodată un ou!

— Am gustat ouă, desigur, zise Alice, căci era un copil care spunea totdeauna adevărul, fiindcă, ştiţi, fetiţele mănâncă şi ele ouă, ca şi şerpii.

— Nu cred asta, spuse Porumbelul, dar, dac-o fi aşa, atunci înseamnă că sunt şi ele un fel de şerpi. Asta-i tot ce pot să spun.

Era o idee atât de nouă, încât Alice amuţi câteva clipe, ceea ce-i dădu Porumbelului răgaz să adauge:

— Te uiţi după ouă, las' că ştiu eu! Şi, dacă-i aşa, ce-mi pasă mie de eşti fetiţă ori şarpe?

— *Mie* îmi pasă foarte mult, se grăbi să spună Alice, numai că, din întâmplare, nu mă uit după ouă. Şi, chiar dacă aş face una ca asta, nu le-aş lua pe-ale dumitale. Mie nu-mi plac ouăle crude.

— Atunci pleacă de-aici! zise Porumbelul îmbufnat, aciuindu-se iarăşi în cuibul lui.

Alice se ghemui printre copaci – cu chiu cu vai, fiindcă gâtul i se încurca mereu printre crengi, şi una-două trebuia să stea să şi-l descurce. După câtva timp îşi aminti că încă ţinea în mâini cele două bucăţele de ciupercă şi se apucă să ronţăie, cu mare grijă, câte-un pic, când dintr-una, când din cealaltă – ba crescând, ba scăzând –, până ce, în sfârşit, văzu că izbutise să ajungă la înălţimea ei obişnuită.

De atâta vreme nu mai fusese cât de cât normală ca statură, încât la început i se păru foarte curios. Dar în câteva minute se obişnui şi începu iar să stea de vorbă cu sine însăşi, cum prinsese obiceiul. „Bravo, acum am împlinit jumătate din ce-aveam de gând! Uluitoare sunt schimbările astea... niciodată nu ştiu ce-o să devin, de la un minut la altul! Totuşi, iată c-am revenit la măsura mea obişnuită.

Ceea ce am de făcut acum, întâi şi întâi, e să pătrund în grădina aceea frumoasă. Mă-ntreb, oare cum pot face asta?”

Vorbind astfel, ajunse deodată într-un luminiş unde se găsea o casă, nu mai înaltă de vreo patru picioare.

„Oricine ar locui aici” se gândi Alice, „n-are rost să intru la ei cu statura pe care o am acum. Vai, şi-ar ieşi din fire de spaimă!”

Aşa că începu să ronţăie iar binişor din bucăţica ce-o ţinea în mâna dreaptă şi nu cuteză să se apropie de casă înainte de a fi scăzut la vreo nouă degete.

CAPITOLUL VI

PURCEL CU PIPER

Un minut, două, Alice stătu şi se uită la casă, întrebându-se ce să facă mai întâi, când deodată se ivi, alergând dinspre pădure, un lacheu (Alice îl consideră lacheu, fiindcă era îmbrăcat în livrea; altminteri, judecând după faţa lui, ar fi zis că-i un peşte). Acest lacheu se apropie de casă şi ciocăni tare în uşă. Îi deschise un alt lacheu în livrea, cu o faţă rotundă şi ochi mari, ca de broască. Amândoi aveau părul pudrat şi aranjat în bucle ce le acopereau tot capul.

Alice observă toate astea şi, foarte curioasă să afle despre ce era vorba, se dădu puţin mai la o parte, în pădure, ca să asculte.

Întâi şi întâi, Lacheul-Peşte scoase la iveală de sub braţ o scrisoare mare – aproape cât el de mare –, pe care i-o înmână celuilalt, spunând pe un ton solemn:

— Pentru Ducesă. O invitaţie la crochet din partea Reginei.

Lacheul-Broască repetă pe acelaşi ton solemn, doar întorcând niţel cuvintele:

— De la Regină. O invitaţie la crochet pentru Ducesă.

Apoi îşi făcură unul altuia câte-o plecăciune adâncă şi buclele li se amestecară.

Alice se prăpădea de râs uitându-se la ei. Alergă înapoi în pădure să se ascundă, de frică să n-o audă cei doi, şi, când scoase iar capul ca să privească, Lacheul-Peşte plecase, iar celălalt şedea pe jos, aproape de uşă, şi se holba la cer, prosteşte. Alice merse cu sfială până la uşă şi bătu.

— N-are niciun rost să baţi, zise Lacheul, din două motive: mai întâi, fiindcă eu sunt de aceeaşi parte a uşii ca şi dumneata; şi al doilea, pentru că cei dinăuntru fac atâta gălăgie, că tot nu te-aude nimeni.

Şi, într-adevăr, dinăuntru se auzea un scandal nemaipomenit: neîncetate urlete şi strănuturi, şi – una-două – câte un trosnet puternic, de parcă s-ar fi fărâmat în bucăţi vreo farfurie sau vreo oală.

— Atunci, zise Alice, cum să intru?

— Ar mai avea rost să baţi, vorbi înainte Lacheul, fără să ţină seama de spusele ei, dacă ar fi uşa asta între noi. De pildă, dacă ai fi înăuntru, dumneata ai putea să baţi, şi eu aş putea să-ţi deschid, înţelegi?

Pe când vorbea, se holba întruna la cer, şi Alice socoti că asta era, hotărât lucru, nepoliticos. „Dar poate că nu-i vina lui”, îşi zise apoi, „n-o fi putând altfel – are ochii atât de aproape de creştetul capului! În tot cazul, ar putea să răspundă la întrebări”.

— Cum să intru? repetă cu glas tare.

Lacheul zise:

— Eu o să şed aici până mâine.

În clipa aceea, uşa casei se deschise şi pe ea zbură, chiar peste capul Lacheului, o farfurie mare. Îi atinse în

treacăt nasul şi zbură mai departe, până se fărâmă de-un copac.

— ... sau poate şi până poimâine, continuă Lacheul pe acelaşi ton, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— *Cum* să intru? întrebă iar Alice, cu glas mai tare.

— Păi, vorba e *dacă* trebuie să intri, zise Lacheul. Asta-i vorba, întâi şi întâi, înțelegi dumneata?

Adevărul ăsta era, fără îndoială, numai că lui Alice nu-i prea plăcu să-l audă.

— E îngrozitor, bombăni pentru sine, cum te contrazic toate ființele astea! Să înnebuneşti, nu alta!

Între timp, Lacheul găsise un bun prilej să-şi repete observațiile de adineauri, cu oarecare înflorituri:

— Eu o să şed aici *întruna*, zile întregi.

— Şi eu ce să fac? zise Alice.

— Ce doreşti, zise Lacheul şi începu să fluiere.

— A! Degeaba stau la discuție cu ăsta, zise Alice disperată, e tâmpit de-a binelea!

Apoi deschise uşa şi intră.

Uşa ducea de-a dreptul într-o bucătărie mare, plină de fum de la un capăt la altul. În mijloc, pe un scăunaş cu trei picioare, şedea Ducesa, cu un copil mic în brațe. Bucătăreasa stătea aplecată deasupra focului şi amesteca într-un ceaun mare, ce părea plin cu supă.

„Cu siguranță că a pus prea mult piper în supă!” îşi zise Alice printre strănuturi.

Într-adevăr, prea era încărcat aerul cu miros de piper. Până şi Ducesa strănuta din când în când, iar copilaşul ba urla, ba strănuta, fără încetare. Singurele ființe din bucătărie care nu strănutau erau bucătăreasa şi o pisică mare, ce stătea pe vatră, rânjind cu gura până la urechi.

— Sunteți bună să-mi spuneți, zise Alice cu oarecare sfială, fiindcă nu era prea sigură dacă se cuvenea să

vorbească ea întâi, de ce rânjeşte aşa pisica dumneavoastră?

— Fiindcă-i o pisică din Cheshire, zise Ducesa, de-aia, Porcule!

Ultimele cuvinte le rosti tam-nesam, atât de mânioasă, încât Alice mai că sări în sus. Dar îndată văzu că nu-i erau adresate ei, ci copilaşului, încât prinse curaj şi vorbi mai departe:

— Nu ştiam că pisicile din Cheshire totdeauna rânjesc. De fapt, nici nu ştiam că pisicile ştiu să rânjească.

— Toate ştiu, zise Ducesa, şi mai toate rânjesc.

— Eu nu ştiu niciuna care să rânjească, zise Alice foarte cuviincios, bucuroasă că încropise o convorbire.

— Multe nu ştii tu, mai e vorbă! răspunse Ducesa.

Lui Alice nu-i plăcu deloc tonul cu care-i spusese asta şi se gândi c-ar fi mai bine să găsească alt subiect de conversaţie. În timp ce şovăia cam ce să aleagă, bucătăreasa luă de pe foc ceaunul cu supă şi, îndată după aceea, se apucă să arunce cu tot ce găsea la îndemână în Ducesă şi în copil – întâi cu vătraiul, după care urmă o ploaie de tingiri, tăvi şi farfurii. Chiar când o nimerea câte ceva, Ducesa se prefăcea că nici n-ar fi băgat de seamă, iar copilul urla oricum atât de tare, încât era cu neputinţă să ştii dacă-l supărau ori nu loviturile.

— Ah, te rog, bagă de seamă ce faci! strigă Alice, sărind îngrozită de la locul ei. Vai, să ştii că i-a rupt *drăguţul* de născior! exclamă ea iarăşi după ce o cratiţă neobişnuit de mare zburase chiar pe lângă nasul copilului, mai să i-l strivească.

— Dacă şi-ar vedea fiecare de treaba lui, mârâi Ducesa, lumea s-ar mişca mult mai repede.

— Dar asta n-ar fi de niciun folos, zise Alice, foarte bucuroasă că avea prilej să arate şi ea niţel ce ştie. Gândiţi-vă, cum s-ar mai descurca atunci cu ziua şi cu noaptea?

Fiindcă, nu-i aşa, îi trebuiesc pământului douăzeci şi patru de ore ca să se sucească în jurul axei sale.

— Fiindcă veni vorba de sucit, zise Ducesa, suceşte-i gâtul!

Alice aruncă o privire cam înfricoşată spre bucătăreasă, ca să vadă dacă are de gând să ia în serios această idee a Ducesei, dar bucătăreasa amesteca de zor în supă şi părea să nici nu asculte, încât Alice cuteză să vorbească înainte:

— Douăzeci şi patru de ore, dacă nu mă-nşel – sau douăsprezece? Am...

— Ah, ce mă tot plictiseşti pe mine cu de-alde astea! zise Ducesa. Niciodată n-am putut să sufăr cifrele!

Apoi se apucă iar să adoarmă copilul, cântându-i un fel de cântec de leagăn şi zguduindu-l zdravăn la sfârşitul fiecărui vers:

Fii aspră cu micuțul tău,
Şi bate-l când strănută!
Strănută fiindcă este rău,
Ştie că te-ntărâtă.

(Bucătăreasa şi copilul i se alăturară:)

Hapciu! Hapciu! Hapciu!

Pe când Ducesa cânta cea de-a doua strofă, îl tot zguduia cu străşnicie pe copil, care, bietul de el, urla atât de tare, încât Alice abia desluşea vorbele cântecului:

Sunt aspră cu micuțul meu,
Îl bat dacă strănută.
Îi prinde bine, zic şi eu,
Papara, şi-i ajută!

COR

Văleu! Văleu! Văleu!

– Poftim, dacă vrei, vezi tu nițel de el! îi spuse Ducesa lui Alice, zvârlind copilul spre ea. E timpul să mă-mbrac, ca să merg să joc crochet cu Regina, mai zise ea şi ieşi în grabă din odaie.

Bucătăreasa aruncă după ea o tingire, care însă abia o atinse.

Alice îl prinse cu greu pe copil, fiindcă mititelul avea o formă ciudată: ținea brațele şi picioarele întinse în lături. „Parc-ar fi o stea de mare”, gândi fetița

Când îl prinse, sforăia bietul de el ca o locomotivă, şi, timp de un minut, două, se tot încovrigă şi iar se întinse, încât Alice cu chiu cu vai izbutea să-l țină.

De îndată ce se lămuri ce-avea de făcut ca să-l poată purta în brațe, îl duse afară la aer (trebuia să-l sucească într-un fel de nod şi, ca să nu se mai poată desface, să-i apuce strâns urechea dreaptă şi piciorul stâng).

„Dacă nu-l iau cu mine pe copilul ăsta”, se gândi ea, „într-o zi, două, au să-l omoare. Nu-i oare o crimă să-l las aici?”

Ultimele cuvinte le spuse cu glas tare.

Mititelul grohăi, de parcă i-ar fi răspuns (de la un timp nu mai strănuta).

— De ce grohăi? îl mustră Alice. Nu-i deloc cuviincios să te exprimi astfel.

Copilaşul iarăşi grohăi, şi atunci Alice, foarte îngrijorată, îi cercetă fața, ca să vadă ce e cu el. Fără îndoială, avea nasul din cale-afară de cârn – semăna mai mult a rât decât a nas, iar ochii i se făceau tot mai mititei – prea erau mici pentru un copil. Toate astea nu-i plăceau deloc lui Alice.

„Dar poate c-o fi din pricina plânsului”, se gândi ea şi se uită iar în ochii copilului, să vadă urme de lacrimi. „Nu, nici urmă de lacrimi!”

— Dacă ai de gând să te prefaci într-un purcel, dragul meu, zise Alice foarte serioasă, eu, una, nu mai vreau să am de-a face cu tine. Ai grijă!

Bietul mititel iar hohoti (sau grohăi, nu puteai desluşi care din două), şi mai merseră câtva timp, în tăcere.

Alice tocmai începuse a se întreba în sinea ei: „Când o s-aduc acasă vietatea asta, ce-o să fac cu ea?”, când pruncul grohăi din nou, atât de tare, că Alice, îngrijorată, îi cercetă iar chipul. De data asta nu mai încăpea îndoială: era un purcel în toată regula, aşa că Alice îşi dădu seama că n-avea absolut niciun rost să-l ducă mai departe.

Aşa că îl puse jos şi fu foarte uşurată să-l vadă tropăind frumuşel către pădure.

„Când ar fi crescut mare”, îşi zise, „ar fi fost un copil groaznic de urât. Dar ca purcel mi se pare foarte drăguţ”. Şi începu a se gândi la alţi copii pe care-i cunoştea, cărora le-ar fi stat foarte bine ca purcei. Şi tocmai îşi spunea: „Dacă ai şti cum să-i prefaci de-adevărat...” când, deodată, rămase foarte mirată văzând-o pe pisica de Cheshire agăţată de creanga unui copac din apropiere.

Pisica doar se hlizi când o văzu. Lui Alice i se păru destul de blândă. Totuşi avea nişte gheare *foarte* lungi şi o mulţime de dinţi ascuţiţi, încât Alice îşi dădu seama că se cuvenea s-o trateze cu respect.

— Pisicuţă de Cheshire, începu, cu oarecare sfială, fiindcă nu ştia deloc dacă o să-i placă acest nume.

Dar Pisica nu făcu altceva decât să rânjească şi mai tare.

„Ei, deocamdată văd că-i pare bine”, se gândi Alice şi vorbi înainte:

— Vrei, te rog, să fii atât de bună şi să-mi spui în ce direcţie s-o iau ca să plec de-aici?

— Asta depinde foarte mult de locul unde vrei s-ajungi, zise Pisica.

— Nu prea îmi pasă unde ajung, zise Alice

— Atunci n-are importanță în ce direcție o iei, zise Pisica.

— ... numai s-ajung undeva, adăugă Alice, drept explicație.

— O, bineînțeles că ajungi, dacă mergi cât trebuie.

Asta nu era de tăgăduit, își dădu seama Alice, şi încercă altă întrebare:

— Cam cine stă pe-aici pe-aproape?

— În partea *aceea*, spuse Pisica, fluturând într-acolo laba dreaptă, stă un Pălărier; iar în partea *asta*, şi flutură cealaltă labă, stă un Iepure de Martie. Te poți duce la oricare dintre ei; amândoi sunt nebuni.

— Dar eu n-am chef să mă duc printre nebuni! ripostă Alice.

— A, n-ai ce-i face, zise Pisica Toți suntem nebuni pe-aici. Şi eu sunt nebună. Şi tu eşti nebună.

— De unde ştii că sunt nebună? întrebă Alice

— Trebuie să fii, zise Pisica, altfel ce căutai pe-aici?

Alice nu fu deloc convinsă că asta era o dovadă, totuşi continuă să întrebe:

— Şi de unde ştii că *tu* eşti nebună?

— Păi, mai întâi de toate, câinele e nebun? Nu e, zic eu. Aşa-i?

— Cred că aşa-i, zise Alice

— Ei, vorbi mai departe Pisica, câinele mârâie când se supără şi dă din coadă când se bucură. Da' eu mârâi când mă bucur şi dau din coadă când mă supăr. Aşa că sunt nebună.

— Eu zic că torci, nu că mârâi, spuse Alice.

— Zi-i cum vrei, spuse Pisica. ... Şi tu joci azi crochet cu Regina?

— Mi-ar plăcea foarte mult, zise Alice, dar n-am fost invitată până acum.

— O să mă vezi acolo, zise Pisica şi pieri.

Alice nu fu prea mirată; se obişnuise cu ciudățeniile. În timp ce încă se uita la locul unde stătuse Pisica, deodată aceasta apăru iar.

— Ascultă, ce s-a făcut copilul? Era cât p-aci să uit să te întreb.

— S-a prefăcut în purcel, răspunse Alice liniştită, de parcă Pisica s-ar fi întors în chip firesc.

— Am ştiut eu c-aşa o să fie, zise Pisica şi iarăşi pieri.

Alice mai stătu puțin, căci se cam aştepta s-o vadă apărând din nou, dar Pisica nu mai apăru, aşa că, după un minut-două, Alice o porni înspre partea unde aflase că stătea Iepurele de Martie. „Pălărieri am mai văzut", îşi zise ea, „tot mai interesant o să fie Iepurele de Martie. Şi acum, fiind luna mai, poate că n-o să fie nebun rău – în tot cazul, are să fie mai puțin nebun ca în martie."

Pe când îşi vorbea ea aşa, ridică ochii şi – poftim! – Pisica iar şedea pe o creangă de copac.

— Ai zis purcel ori cercel? spuse Pisica.

— Am zis purcel, răspunse Alice, şi mi-ar plăcea să nu mai tot apari şi să dispari chiar aşa, fără veste – m-ai amețit, nu alta.

— Bine, zise Pisica şi de data asta dispăru încet de tot, începând cu vârful cozii şi sfârşind cu rânjetul, care mai zăbovi câtva timp după ce tot restul pisicii dispăruse.

„Ce curios!" gândi Alice. „Pisică fără rânjet am mai văzut, dar rânjet fără pisică! Aşa ceva n-am pomenit de când trăiesc!"

Nu mai merse mult şi dădu cu ochii de casa Iepurelui de Martie. Îşi închipui că aceea era, pentru că hogeacurile se înălțau în chip de urechi, iar acoperişul fusese învelit cu păr de iepure.

Era o casă atât de mare, încât Alice nu prea se încumetă să se apropie până nu mai ronțăi nițeluş din

bucățica de ciupercă ce-o ținea în mâna stângă, ca să crească la vreo trei palme. Chiar şi aşa, merse spre casă cu oarecare şovăială, zicându-şi: „Dar dacă totuşi e nebun rău? Mai bine mă duceam să-l văd pe Pălărier!”

CAPITOLUL VII

CEAIUL NEBUNILOR

Sub un copac, în fața casei, era pusă o masă, la care Iepurele de Martie şi Pălărierul luau ceaiul. Între ei şedea un Bursucel, care dormea buştean. Ceilalți doi îl foloseau drept pernă, proptindu-şi coatele pe el şi vorbind pe deasupra capului său.

„Foarte neplăcut pentru Bursucel”, gândi Alice, „dar, cum tot doarme, bănuiesc că nu-l supără”.

Masa era mare, dar toți trei şedeau înghesuiți într-un colț.

— Nu e loc! Nu e loc! strigară ei când o văzură venind.

— E loc destul! spuse Alice indignată şi se aşeză într-un fotoliu mare, la un capăt al mesei.

— Vrei puțin vin? o întrebă îmbietor Iepurele de Martie.

Alice se uită de-a lungul mesei, dar nu văzu altceva de băut decât ceai.

— Nu văd vin defel, zise.

— Nici n-avem, spuse Iepurele de Martie.

— Nu prea e politicos din partea dumitale să oferi ce nu ai, zise Alice supărată.

— Nu prea e politicos nici din partea dumitale să te aşezi fără să fii poftită, răspunse Iepurele de Martie.

— N-am ştiut că e masa dumitale, spuse Alice. E pusă pentru mult mai multe persoane, nu doar pentru trei.

— Ai părul prea lung, de ce nu ți-l tai? zise Pălărierul.

Erau primele cuvinte pe care i le spunea. Până acum doar se uitase la ea cu mare curiozitate.

— Şi dumneata de ce faci observații nepoliticoase? spuse Alice cu oarecare asprime. Ar trebui să ştii că nu e frumos.

Auzind acestea, Pălărierul făcu nişte ochi foarte mari, dar de spus nu spuse decât:

— Ce asemănare e între o coțofană şi o masă de scris?

„Ei, acum o să ne distrăm nițeluş!” îşi zise în gândul ei Alice. „Mă bucur c-au început să spună ghicitori.” Iar tare spuse:

— Cred c-o să pot ghici asta.

— Vrei să zici că ți se pare c-ai putea găsi răspuns la întrebarea asta? zise Iepurele de Martie.

— Chiar aşa.

— Atunci spune ce crezi, continuă Iepurele nebun.

— Aşa şi fac, răspunse ea repede, sau cel puțin cred ce spun – e totuna, nu?

— Ba nu-i deloc totuna, spuse Pălărierul. Atunci ar însemna că „Văd ce mănânc” e totuna cu „Mănânc ce văd”.

— Ar însemna, adăugă Iepurele nebun, că „Îmi place ce găsesc” e totuna cu „Găsesc ce-mi place”!

— Ar însemna, adăugă Bursucelul, care părea a vorbi în somn, că „Respir când dorm” e totuna cu „Dorm când respir”!

— La tine e totuna, zise Pălărierul.

Aici conversația încetă, şi un minut şezură cu toții în linişte, în timp ce Alice căuta să-şi amintească ce ştie despre coțofene şi mese de scris, şi nu-şi amintea mare lucru.

Pălărierul fu cel dintâi care rupse tăcerea.

— A câta zi din lună e azi? zise, îndreptându-se către Alice. Îşi scosese din buzunar ceasornicul şi se uita la el necăjit, scuturându-l din când în când şi ținându-l lângă ureche.

Alice se gândi puțin, apoi spuse:

— A patra.

— Cu două zile în urmă! oftă Pălărierul. Ți-am spus să nu ungi roțile cu unt! adăugă, uitându-se mânios la lepure.

— Era un unt foarte gustos, răspunse acesta blajin.

— Da, dar odată cu untul or fi intrat şi ceva firimituri de pâine, bombăni Pălărierul. Nu trebuia să ungi rotițele cu cuțitul de pâine.

Iepurele de Martie luă ceasul şi se uită la el posomorât, apoi îl înmuie în ceaşca sa cu ceai. Dar nu găsi ceva mai bun de spus decât ce spusese şi mai înainte:

— Într-adevăr, era un unt foarte gustos!

Între timp, Alice, oarecum curioasă, privea peste umărul lui, să vadă ce face cu ceasul.

— Ce mai ceas nostim! zise ea. Arată ziua din lună şi nu arată ora!

— De ce-ar arăta ora? mormăi Pălărierul. Parcă ceasul dumitale arată anul?

— Bineînțeles că nu, răspunse Alice, fără să pregete, dar asta fiindcă stă aşa mult în acelaşi an.

— La fel şi-al meu, zise Pălărierul.

Alice rămase întru totul uluită.

Ce spusese Pălărierul părea să n-aibă nicio noimă, şi totuşi vorbise englezeşte, în limba ei.

— Nu prea înțeleg, zise ea cât putu de politicos.

— Bursucul iar doarme, spuse Pălărierul şi-i turnă un pic de ceai fierbinte pe nas.

Bursucelul scutură din cap enervat şi spuse, fără a deschide ochii:

— Desigur, desigur, tocmai asta era să spun şi eu.

— Ai reuşit să dezlegi ghicitoarea? se îndreptă acum Pălărierul către Alice.

— Nu, n-am reuşit, răspunse Alice, care-i răspunsul?

— Habar n-am! răspunse Pălărierul.

— Nici eu, spuse Iepurele nebun.

Alice oftă, plictisită. Apoi zise:

— Cred c-ați putea folosi mai bine timpul decât să-l irosiți cu ghicitori fără dezlegare.

— Timpul! făcu Pălărierul. Eu, dacă vrei să ştii, scriu „Timpul” cu literă mare, fiindcă ştiu cât îi place să-l respecți. E supărăcios, mie-mi spui?

— Nu prea vă înțeleg, zise Alice.

— Păi sigur! făcu Pălărierul, clătinând din cap cu dispreț. Ce ştii tu despre Timp! Vorbeşti de parcă l-ai cunoaşte – şi, când colo, pun rămăşag că nici măcar nu i-ai vorbit vreodată!

— Asta s-ar putea, zise Alice chibzuind. Dar la lecția de muzică ştiu să bat timpul.

— Aha! zise Pălărierul, acum înțeleg. Nu rabdă să fie bătut. Vezi, dacă nu l-ai supăra şi dac-ați fi prieteni, ar pune oricând ceasul cum vrei tu. De pildă, să zicem c-ar fi nouă dimineața, când trebuie să te apuci de lecții. Ei, c-o şopticică îi dai a înțelege Timpului ce doreşti, şi, hopa, se-nvârte ceasul într-o clipă până la unu şi jumătate – şi iaca ora prânzului!

— Bine-ar fi să fie! şopti pentru sine Iepurele de Martie.

— Asta ar fi straşnic, într-adevăr, zise Alice, gânditoare, dar vezi că atunci nu mi-ar fi încă foame.

— La început poate că nu, zise Pălărierul, dar n-ai decât să ții ceasul în loc, la unu şi jumătate, cât vrei.

— Dumneata aşa faci? întrebă Alice.

Pălărierul dădu din cap, amărât.

— Eu nu pot! răspunse. Ne-am certat astă-primăvară, prin martie, chiar înainte de s-a scrântit dumnealui de colea (şi arătă cu lingurița de ceai spre Iepurele de Martie). Era la marele concert dat de Regina de Cupă, şi eu trebuia să cânt:

Sclip, sclip, sclip, sclipeşti, maimuță,
Ei fi oare aghiuță?

Cunoşti cântecul, nu?

— Parcă l-aş cunoaşte... zise Alice.

— Mai departe ştii cum e, continuă Pălărierul.

Sus, deasupra lumii zbori,
Ca un ceainic printre nori.[1]

Aici Bursucelul tresări şi începu să cânte prin somn:

— Printre nori, printre nori, printre nori... şi tot aşa mereu, ca o morişcă stricată, de trebuiră să-l ciupească pentru a-l face să tacă.

— Ei, nici n-apucasem să termin primul vers, vorbi înainte Pălărierul, că Regina a sărit în sus ca friptă şi-a început să zbiere: „Masacrează Timpul! Să i se taie capul!”

— Ce sălbăticie! E îngrozitor! exclamă Alice.

— Şi de-atunci, continuă Pălărierul cu glas jalnic, s-a supărat Timpul pe mine, şi nici vorbă să-mi mai facă ceva pe plac! Acuma e întruna ora şase.

Alice se lumină dintr-odată.

— De asta sunt atâtea ceşti şi farfurioare pe masă? întrebă.

— Fireşte, oftă Pălărierul, fiind mereu ora ceaiului, nu mai avem când să le spălăm între timp.

— Şi atunci probabil că vă mutaţi de la o ceaşcă la alta, nu-i aşa? întrebă Alice.

— Chiar aşa, pe măsură ce le folosim, răspunse Pălărierul.

---

[1] Pălărierul cântă aiurea o bine-cunoscută poezioară englezească pentru copii, care în româneşte ar suna cam aşa:

Sclip, sclip, sclip, sclipeşti, steluţă,
Ce-i fi tu oare, drăguţă?
Sus, deasupra lumii zbori,
Giuvaier sclipind în nori. (n.tr.)

— Dar ce se-ntâmplă când ajungeți iar la prima ceaşcă? îndrăzni Alice să întrebe.

— Ce-ar fi să mai schimbăm subiectul? îi întrerupse Iepurele de Martie, căscând. A început să mă plictisească. Propun ca domnişoara să ne spună o poveste.

— Nu cred că ştiu vreuna, zise Alice, îngrijorată de această propunere.

— Atunci să povestească Bursucelul! strigară ceilalți doi. Hai, Bursucel, trezeşte-te!

Şi-l ciupiră din amândouă părțile.

Bursucelul deschise alene ochii.

— Nu dormeam, zise el cu glas răguşit şi slab, am auzit tot ce-ați vorbit.

— Spune-ne o poveste! zise Iepurele de Martie.

— Da, spune-ne o poveste! se rugă de el şi Alice.

— Şi spune-o repede, adăugă Pălărierul, altfel adormi iar înainte s-o termini.

— Au fost odată trei fetițe, începu Bursucelul, şi urmă cu mare grabă: Erau surori, şi le chema Lizica, Lucica şi Tilica. Şi trăiau în fundul unei fântâni.

— Da' cu ce se hrăneau? întrebă Alice, care totdeauna vădea mare interes față de de-ale mâncării.

— Se hrăneau cu melasă, răspunse Bursucelul după ce se gândi un minut, două.

— Parcă nu-mi vine a crede, spuse blajin Alice. S-ar fi îmbolnăvit.

— Păi s-au şi îmbolnăvit, se grăbi să adeverească Bursucelul, au fost foarte, foarte bolnave.

Alice încercă puțintel a se gândi cam cum ar fi o asemenea viață năstruşnică. Dar era prea greu de închipuit, aşa că întrebă din nou:

— Dar de ce trăiau pe fundul unei fântâni?

— Mai ia un ceai, îi spuse lui Alice, foarte serios, Iepurele de Martie.

— Cum adică să *mai* iau, când până acum n-am luat nimic? se miră Alice, cam jignită.

— Aş înțelege să te miri dacă ți-ar fi spus să iei mai puțin ca nimic, zise Pălărierul, dar mai mult ca nimic e foarte uşor să iei, nu?

— N-a cerut nimeni părerea dumitale, zise Alice.

— Da? Cine face acum observații nepoliticoase? întrebă Pălărierul de-a dreptul radios.

Alice nu prea ştiu ce să mai răspundă, aşa că bău puțin ceai şi mâncă puțină pâine cu unt, apoi se întoarse către Bursucel şi-şi repetă întrebarea:

— De ce trăiau pe fundul unei fântâni?

Bursucelul iar mai stătu un minut, două să se gândească, apoi zise:

— Era o fântână de melasă.

— Nu există una ca asta! se repezi Alice supărată.

Era gata să mai zică ceva, dar Pălărierul şi Iepurele de Martie făceau: „Şşt, şşt", iar Bursucelul spuse îmbufnat:

— Dacă nu poți să fii cuviincioasă, atunci termină tu povestea!

— Nu, te rog, spune mai departe! zise Alice foarte smerită. N-o să te mai întrerup. Poate o fi existând vreuna.

— Una! Ha! făcu Bursucelul indignat. Totuşi consimți să povestească mai departe: Şi, aşa cum spuneam, cele trei fetițe trăiau pe fundul fântânii... şi toată ziua făceau exerciții de desen...

— Ce desenau? întreba Alice, uitându-şi făgăduiala.

— Melasă, spuse Bursucelul, fără a se mai gândi de data asta.

— Vreau o ceaşcă curată, îl întrerupse Pălărierul. Hai să ne mutăm toți cu un loc mai încolo!

Zicând aşa, se şi mută pe locul următor, Bursucelul de asemenea, Iepurele de Martie se mută pe locul Bursucelului, iar Alice, vrând-nevrând, trebui să ia locul Iepurelui nebun.

Pălărierul fu singurul care profită de pe urma acestui schimb. Alice se alese cu un loc mult mai neplăcut decât cel dinainte, fiindcă Iepurele nebun tocmai răsturnase din greşeală cana cu lapte în farfuria lui.

Grijulie să nu-l supere iar pe Bursucel, Alice începu foarte prudent:

— Dar nu-nţeleg. Cum puteau scoate melasa ca s-o deseneze?

— Dacă poţi să scoţi apă dintr-o fântână de apă, de ce n-ai putea să scoţi melasă dintr-o fântână de melasă, hm, deşteapto? zise Pălărierul.

Alice nu luă în seamă această observaţie şi se repezi iar, nedumerită, să-l întrebe pe Bursucel:

— Da' n-ai spus că erau înăuntru, în fântână?

Bursucelul răspunse foarte apăsat:

— Am spus că erau în fântână de *melasă*. Şi, către ceilalţi: Vedeţi, nu mă *lasă*!

Alice se fâstâci şi iar mai ascultă câtva timp povestea Bursucelului fără să-l întrerupă.

— Făceau exerciţii de desen, continuă Bursucelul, căscând şi frecându-se la ochi, fiindcă i se făcuse foarte somn, şi desenau tot felul de lucruri... tot ce începe cu litera i...

— De ce cu i? întrebă Alice.

— De ce nu? zise Iepurele de Martie.

Alice tăcu.

Bursucelul, între timp, închisese ochii şi începuse să moţăie. Dar, când Pălărierul îl ciupi, se trezi, chiţăind speriat, şi povesti mai departe:

— ... ce începe cu I, de pildă: iarnă, iarbă, imaginaţie, imposibilitate... Ştiţi că se zice: „O imposibilitate imposibiloasă” – aţi văzut vreodată desenată o imposibiloasă?

— Dacă mă-ntrebi pe mine, zise Alice, pur şi simplu uluită, nu cred.

— Atunci nu vorbi! o repezi Pălărierul.

Această mojicie i se păru lui Alice insuportabilă. Dezgustată, se ridică şi plecă. Bursucelul adormi în aceeaşi secundă, iar ceilalţi părură să nici nu fi băgat de seamă că plecase, deşi ea se uită înapoi de vreo două ori, sperând oarecum c-au s-o cheme. Când îi văzu ultima oară, încercau să-l vâre pe Bursucel în ceainic.

„În tot cazul, eu acolo nu mai mă duc!" îşi zicea Alice căutând un drum prin pădure. De când trăiesc n-am mai luat ceaiul cu asemenea aiuriţi!"

Chiar când vorbea aşa, băgă de seamă că unul din copaci avea o uşă care ducea înlăuntrul lui. „Asta-i foarte ciudat!" gândi ea. „Dar ce nu e ciudat astăzi? Cred că e mai bine să intru îndată." Şi intră.

Se văzu din nou în sala cea lungă şi aproape de măsuţa de cleştar. „Acuma ştiu mai bine ce am de făcut", îşi spuse Alice, luând mai întâi cheiţa de aur şi descuind uşa care ducea spre grădină. Apoi începu să ronţăie din ciupercă până se făcu de vreo două palme (păstrase în buzunar o bucăţică), după asta trecu prin gănguleţ şi în sfârşit se văzu în grădina cea frumoasă, printre răzoarele de flori strălucind în toate culorile şi printre fântânile ce răspândeau răcoare.

CAPITOLUL VIII

O PARTIDĂ DE CROCHET LA REGINĂ

Un arbust stufos de trandafir se înălţa aproape de intrarea în grădină. Trandafirii înfloriseră albi, dar trei grădinari dădeau zor pe lângă arbust şi vopseau florile în

roşu. Lui Alice i se păru foarte ciudată treaba asta şi se apropie să vadă mai de aproape ce făceau.

Când ajunse alături de grădinari, îl auzi pe unul din ei zicând:

— Fii atent, Cinci! Uite cum m-ai stropit cu vopsea!

— Nu-s eu de vină, răspunse Cinci morocănos. Şapte m-a lovit peste cot.

Şapte ridică ochii şi spuse:

— Aşa, Cinci, dă mereu vina pe alții!

— Tu mai bine să taci! spuse Cinci. *Ieri* am auzit-o pe Regină spunând c-ai merita să ți se taie capul.

— Da' ce-a făcut? întrebă cel care vorbise întâi.

— Asta nu te priveşte pe tine, Doi! îl repezi Şapte.

— Ba îl priveşte! zise Cinci. Şi-o să-i spun: i-a adus bucătăresei, în loc de ceapă, cepe de lalele.

Şapte zvârli pensula jos şi tocmai striga: „Aşa nedreptate mai rar!", când, din întâmplare, dădu cu ochii de Alice, care stătea şi-i observa. În clipa aceea se opri; ceilalți se întoarseră şi o văzură şi ei, şi toți îi făcură o plecăciune adâncă.

— Vreți să fiți aşa de buni şi să-mi spuneți de ce vopsiți trandafirii? întrebă Alice cu oarecare sfială.

Cinci şi Şapte nu ziseră nimic, ci priviră spre Doi. Doi începu cu glas scăzut, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu-l audă cineva:

— Ştiți, domnişoară, de fapt în locul ăsta trebuia să fie o tufă de trandafiri roşii, iar noi, din greşeală, am sădit un trandafir alb, şi, dacă descoperă Regina boroboața asta, pune să ne taie capul la toți. Aşa că încercăm şi noi să facem ce putem, înainte să vină dânsa.

Chiar atunci Cinci, care-şi plimba îngrijorat privirile prin grădină, exclamă: „Regina! Regina!", şi într-o clipă cei trei grădinari se aruncară cu fața la pământ. Se auzi tropot

de paşi – se apropia alaiul Reginei. Alice întoarse capul, foarte curioasă s-o vadă.

În fruntea alaiului păşeau zece oşteni, purtând halebarde în formă de trefle. Aveau aceeaşi înfăţişare ca şi cei trei grădinari: lunguieţi şi turtiţi, iar mâinile şi picioarele şi le ţineau întinse spre cele patru colţuri.

Urmară zece curteni. În loc de diamante purtau, presărate peste tot veşmântul, carouri. Ca şi oştenii, treceau doi câte doi.

După ei veneau copiii perechii regale. Erau zece la număr şi drăguţii de ei ţopăiau voioşi, ţinându-se de mână doi câte doi; toţi erau împodobiţi cu inimi. Urmau oaspeţii – cei mai mulţi dintre ei regi şi regine. Printre dânşii, Alice îl recunoscu pe Iepurele Alb. Era plin de neastâmpăr, vorbea pripit şi zâmbea la orice se spunea. Trecu pe lângă ea fără s-o observe.

În urma acestora venea Valetul de Cupă, purtând coroana regelui pe o pernă de catifea purpurie.

Tot acest măreţ alai fu încheiat de *Regele şi Regina de Cupă*, împodobiţi de sus până jos cu inimi.

Alice se întrebă dacă nu cumva s-ar cuveni să stea şi ea cu faţa la pământ, precum cei trei grădinari, dar nu-şi amintea să fi auzit că asta-i obligatoriu când asişti la o paradă. „Şi-apoi”, îşi zise ea, „la ce folos toată parada, dacă lumea trebuie să stea cu faţa la pământ şi să n-o vadă?”

Aşa că rămase unde se afla şi aşteptă.

Când alaiul trecu prin faţa lui Alice, cu toţii se opriră şi se uitară la ea, iar Regina întrebă cu asprime:

— Asta cine e?

Îl întrebase pe Valetul de Cupă, dar el, drept răspuns, făcu doar o plecăciune şi zâmbi.

— Neghiobule! spuse Regina, dându-şi arţăgos capul pe spate, apoi se întoarse către Alice: Cum te numeşti, fetiţo?

— Mă numesc Alice, cu voia Maiestăţii Voastre, rosti ea foarte cuviincioasă, dar în gândul ei adăugă: „A, nu-s decât un pachet cu cărţi de joc, la urma urmelor. N-are de ce să-mi fie teamă de ei!”

— Şi ăştia cine sunt? întrebă Regina, arătând cu degetul spre cei trei grădinari aşternuţi la pământ în preajma tufei de trandafiri.

Fiindcă, vedeţi dumneavoastră, cum stăteau ei cu faţa la pământ, iar pe spate purtau aceleaşi semne ca toţi ceilalţi, n-avea cum să ştie de erau grădinari, ori soldaţi, ori curteni, ori poate chiar trei dintre copiii ei.

— De unde să ştiu eu? răspunse Alice, mirată de propria-i îndrăzneală. Nu-i treaba mea!

De mânie, Regina se făcu roşie ca focul şi, după ce se holbă o clipă la Alice cu nişte ochi de fiară sălbatică, prinse a răcni:

— Tăiaţi-i capul! Tăiaţi-i...

— Prostii! zise Alice răspicat, şi Regina tăcu.

Regele îi puse mâna pe braţ şi spuse şovăielnic:

— Gândeşte-te, draga mea, nu-i decât o copilă!

Regina îi întoarse spatele, mânioasă, şi-i porunci Valetului:

— Întoarce-i cu faţa-n sus, să-i văd!

Valetul făcu ce i se poruncise: îi întoarse pe cei trei, foarte grijuliu, cu vârful piciorului.

— Ridicaţi-vă! ţipă Regina cu glas ascuţit.

Cei trei grădinari săriră în picioare într-o clipită şi începură a face plecăciuni Regelui, Reginei, prinţişorilor şi tuturor celor de faţă.

— Isprăviţi odată! urlă Regina. M-aţi ameţit! Apoi, îndreptându-se către tufa de trandafiri: Ce făceaţi aici?

— Cu voia Maiestăţii Voastre, bâlbâi Doi, foarte smerit, punând un genunchi la pământ, încercam să...

— Las' c-am înțeles! tună Regina (între timp se uitase de aproape la trandafiri). Tăiați-le capul!

Şi alaiul se urni din loc. În urmă rămaseră doar trei oşteni, pentru a executa ordinul Reginei. Nefericiții grădinari alergară către Alice, nădăjduind că-i va scăpa.

— N-o să vi se taie capul! îi linişti Alice şi-i băgă pe toți trei într-un ghiveci mare de flori pe care-l găsi la îndemână.

Cei trei oşteni umblară o clipă, două, de colo-colo, uitându-se după vinovații ce urmau să fie executați, apoi o luară la picior şi se alăturară foarte liniştiți convoiului.

— Le-au căzut capetele? zbieră Regina.

— La poruncă, Maiestate! Li s-au dus capetele! strigară oştenii drept răspuns.

— Foarte bine! răcni Regina. Ştii să joci crochet?

Oştenii tăcură şi-şi întoarseră privirile către Alice, căci ei îi fusese adresată întrebarea.

— Ştiu! răcni Alice.

— Atunci haide! zbieră Regina, iar Alice se alătură convoiului, foarte curioasă de ce-avea să urmeze.

— Ce zi... ce zi frumoasă-i azi! rosti un glas sfios lângă dânsa.

Când se uită, văzu că mergea alături de Iepurele Alb, care îi cerceta pe furiş fața, cu priviri neliniştite.

— Foarte frumoasă! răspunse Alice. Ducesa unde e?

— Şşt! Şşt! făcu Iepuraşul, în şoaptă pripită, uitându-se îngrijorat înapoia sa. Apoi se înălță în vârful picioarelor şi-i şopti lui Alice la ureche: E condamnată la moarte!

— Ce-a făcut? zise Alice.

— Ai spus: „Ce păcat?" întrebă Iepurele Alb.

— Aş! zise Alice. Nu cred deloc că e păcat. Am întrebat ce-a făcut.

— I-a tras o palmă Reginei, şuşoti Iepurele.

Lui Alice îi scăpă un hohot zglobiu de râs.

— Vai, taci! o opri Iepurele în şoaptă, speriat. O să te-audă Regina! Ştii cum s-a-ntâmplat? Ducesa a venit cam târziu, şi Regina i-a spus...

— Treceţi toţi la locurile voastre! tună Regina, şi toată lumea începu să alerge care-ncotro, împiedicându-se unul de altul.

Totuşi, după un minut, două, îşi găsise fiecare locul, şi începură să joace.

Alice îşi spunea că în viaţa ei nu mai văzuse un teren de crochet atât de ciudat – tot numai moviliţe şi hârtoape, cu arici în loc de mingi şi cu păsări flamingo vii pe post de ciocane pentru lovit mingile; iar arcurile le alcătuiau oştenii, îndoindu-şi trupurile până la pământ şi proptindu-se în mâini.

Cel mai anevoios i se păru lui Alice, la început, să-şi mânuiască pasărea flamingo. Izbutea ea să-i vâre trupul la subsuoară, cu picioarele atârnând în jos, ca să n-o stingherească, dar, de cele mai multe ori, de cum îi întindea frumuşel gâtul şi se pregătea să lovească ariciul cu capul păsării, flamingoul se răsucea brusc şi o privea în faţă cu o mutră atât de aiurită, încât, vrând-nevrând, pe Alice o pufnea râsul. Iar când îi împingea iar capul în jos şi se pregătea să înceapă, era foarte plictisită să descopere că între timp ariciul nu mai stătea ghem, ci se desfăşurase şi-şi luase tălpăşiţa. Şi, ca şi cum toate acestea n-ar fi fost de ajuns, ori de câte ori ţintea un loc unde să lanseze ariciul, i se ivea în cale câte o moviliţă sau câte o hârtoapă. Iar soldaţii-arcuri una-două se sculau şi-o luau din loc spre alte puncte ale terenului. Încât, făcând toate socotelile, Alice se încredinţă curând că era un joc foarte greu.

Jucătorii jucau toţi deodată, fără a aştepta să le vină rândul, certându-se întruna şi luptându-se între ei pentru arici. Cât despre Regină, nu trecu mult şi fierbea de mânie.

Umbla încoace şi încolo bătând din picior şi răcnind: „Zburați-i capul ăstuia! Zburați-i capul ăsteia!”

Alice începu a se nelinişti de-a binelea. E drept, n-avusese deocamdată nicio ciocnire cu Regina, dar ştia că asta se putea întâmpla din clipă în clipă. „Ce-o să mă fac atunci?” se întreba. „După cât le place ăstora să taie capete, mai mare mirarea c-au rămas unii în viață!”

Se tot uita pe unde ar putea să scape şi se întreba dacă va izbuti s-o şteargă fără s-o vadă careva. Când, deodată, observă că se iveşte ceva ciudat în aer. O nedumeri foarte mult la început, dar, după ce se uită bine un minut, două, desluşi că era un rânjet şi-şi zise: „Asta-i Pisica de Cheshire. Acum, cel puțin, o să am cu cine sta de vorbă.”

— Cum te descurci? o întrebă Pisica de îndată ce-i mijise destulă gură încât să poată vorbi.

Alice aşteptă până se iviră şi ochii, apoi îi făcu semn din cap. „Degeaba i-aş vorbi, până nu apar şi urechile”, îşi spuse ea, „sau cel puțin una din ele”.

După ce mai trecu un minut şi apăru tot capul, Alice puse jos pasărea flamingo şi începu să povestească despre joc, foarte bucuroasă că are cine s-o asculte.

Pisica credea probabil că se arătase cât era nevoie. În tot cazul, în afară de cap nu mai apăru nimic.

— Am impresia că nu joacă deloc corect, începu a se văita Alice, şi se ceartă toți, şi fac atâta tărăboi, că nici propriul glas nu ți-l mai auzi. Şi par să n-aibă pic de reguli. Sau, de vor fi având vreunele, nu le respectă nimeni. Şi n-ai idee cât te zăpăceşte că-s toate vii. De exemplu, uite colo arcul prin care trebuia eu acum să-mi trec mingea – poftim, a luat-o înspre partea ailaltă a terenului! Şi adineauri era gata-gata să ciocnesc ariciul Reginei, dar, când l-a văzut venind pe-al meu, a tulit-o!

— Cum îți place Regina? întrebă Pisica încetişor.

— Deloc, zise Alice, e cum nu se poate mai... Chiar atunci băgă de seamă că Regina stă în spatele ei şi trage cu urechea, încât îşi continuă fraza astfel: ... sigur c-o să câştige, aşa că aproape nici n-are rost să se mai continue jocul.

Regina zâmbi şi trecu mai departe.

— Cu cine vorbeşti? întrebă Regele, apropiindu-se de Alice şi uitându-se cu mare curiozitate la capul Pisicii.

— Cu o prietenă a mea, o Pisică de Cheshire, spuse Alice. Dați-mi voie să v-o prezint.

— Nu-mi place deloc cum arată, zise Regele, totuşi îi dau voie să-mi sărute mâna, dacă doreşte.

— Nu prea doresc, spuse Pisica.

— Nu fi impertinentă, exclamă Regele, şi nu te uita aşa la mine!

Vorbind, se ascunsese îndărătul lui Alice.

— Orice pisică se poate uita la un rege, spuse Alice. Am citit asta într-o carte, nu mai ştiu în care.

— Hm, trebuie să dispară de-aici! hotărî Regele şi strigă spre Regină, care tocmai trecea pe-acolo: Draga mea! Mi-ar plăcea să dispară de-aici această pisică.

Regina avea un singur fel de a soluționa toate dificultățile, fie mari, fie mici.

— Să i se taie capul! spuse, fără să întoarcă măcar o privire într-acolo, ca să vadă despre ce e vorba.

— Am să chem chiar eu gâdele, făcu Regele, foarte zelos, şi plecă grăbit.

Alice îşi spuse că mai bine s-ar duce înapoi să vadă cum merge jocul, căci prindea din depărtare glasul Reginei urlând de mânie. O auzise până acum condamnând la moarte pe trei dintre jucători, pentru că-şi pierduseră rândul, şi nu-i plăcea defel situația, fiindcă, în harababura în care se juca, nu ştiai niciodată când îți vine rândul. Aşa că plecă să-şi caute ariciul.

Îl găsi într-o încăierare cu un alt arici, şi acesta îi păru un prilej deosebit de bun ca să-i ciocnească pe unul cu celălalt. Singura dificultate era că pasărea ce-i servea de ciocan trecuse în cealaltă parte a grădinii, unde Alice o vedea încercând cu stângăcie să-şi ia zborul spre un copac.

Până să-şi prindă flamingoul şi să-l aducă înapoi, încăierarea luase sfârşit, şi amândoi aricii se făcuseră nevăzuți. „Nu face nimic! gândi Alice. Tot au plecat toate arcurile din partea asta a terenului!"

Îşi îndesă bine la subsuoară pasărea flamingo, ca nu cumva să scape iar, şi se duse înapoi, să mai stea puțin de vorbă cu prietena ei.

Când ajunse din nou unde se găsea Pisica de Cheshire, fu foarte mirată văzând că în juru-i se adunase o mare mulțime. Era în curs o discuție între gâde, Rege şi Regină, care vorbeau de-a valma, în timp ce asistența era foarte tăcută şi nu părea deloc la largul ei.

În clipa când se ivi Alice, cei trei îi cerură să rezolve ea problema, şi fiecare îşi repetă argumentele. Cum vorbeau însă toți odată, lui Alice îi era foarte greu să înțeleagă ce spuneau.

Gâdele susținea că nu se poate tăia capul cuiva decât dacă există un trup de care să-l desparți; că niciodată nu i se mai ceruse o asemenea treabă şi că nu era să se apuce la vârsta lui de aşa ceva.

Regele susținea că orice are cap poate fi decapitat şi că să nu i se spună lui prostii.

Regina declara că, dacă nu se rezolvă chestia în mai puțin de nicio clipă, va ordona să fie executați toți cei de față. (De asta şi arătau oaspeții atât de gravi şi îngrijorați.) Lui Alice nu-i veni în gând să spună altceva decât:

— Pisica e a Ducesei. Mai bine întrebați-o pe dânsa ce-i de făcut.

— Ducesa e la închisoare, se întoarse Regina către gâde, du-te şi ad-o încoace!

Gâdele o zbughi ca din puşcă. De cum plecă el, capul Pisicii începu să dispară şi, până să se înapoieze gâdele cu Ducesa, pieri cu desăvârşire. Regele şi gâdele alergară înnebuniți de colo-colo, căutându-l, iar toți ceilalți se duseră să joace mai departe crochet.

CAPITOLUL IX

POVESTEA FALSEI BROAŞTE ȚESTOASE

— Nici nu-ți închipui cât mă bucur că te revăd, micuța mea dragă! spuse Ducesa, luând-o drăgăstos de braț pe Alice şi pornind cu ea în plimbare.

Alice era foarte bucuroasă că o vede într-o dispoziție atât de plăcută. Gândi în sinea ei că poate numai din pricina piperului fusese atât de sălbatică la prima lor Întâlnire, în bucătărie.

„Când voi fi eu Ducesă”, îşi spuse ea (fără prea multă convingere), „în bucătăria mea nici n-o să existe piper. Supa e foarte bună şi fără el. Poate că piperul îi face pe oameni atât de iuți la mânie”, gândi mai departe Alice, încântată că descoperise o regulă nouă, „iar oțetul îi face acri, muşețelul, amari şi... şi bomboanele, dulciurile de tot felul îi fac pe copii să fie blânzi şi buni. Ce bine-ar fi să ştie asta toată lumea! Desigur că atunci n-ar mai fi cei mari aşa zgârciți cu dulciurile”.

Între timp, uitase de Ducesă şi tresări când îi auzi glasul foarte aproape de urechea ei.

— Te gândeşti la ceva, draga mea, şi din cauza asta ai uitat să mai vorbeşti. Nu pot să-ți spun imediat care-i morala acestui lucru, dar o să-mi aduc aminte numaidecât.

— Poate n-are nicio morală, îndrăzni Alice a-şi da cu părerea.

— Da' de unde, da' de unde, fetițo! zise Ducesa. Orişice pe lume are o morală, atâta că trebuie să ştii s-o găseşti.

Vorbind astfel, se vârî şi mai aproape de Alice.

Fetei nu-i plăcea deloc s-o simtă atât de aproape. Mai întâi, fiindcă Ducesa era o pocitanie, şi-apoi fiindcă era exact atât de înaltă încât să-şi proptească bărbia de umărul lui Alice – şi Alice găsea că e o bărbie foarte ascuțită şi incomodă. Totuşi, cum nu-i plăcea să fie nepoliticoasă, răbda cât putea.

— Jocul merge ceva mai bine acuma, spuse ea, ca să întrețină nițel conversația.

— Aşa e, zise Ducesa, şi morala acestui lucru este: „O, doar dragostea, doar dragostea pune-n mişcare lumea!"

— Cineva a spus, şuşoti Alice, că lumea se mişcă mai bine atunci când fiecare îşi vede de treaba lui.

— A, fireşte! E cam acelaşi lucru, zise Ducesa, ciocănind cu bărbia-i mică şi ascuțită umărul lui Alice, şi adăugă: ... Şi morala acestui lucru este: „Tu descurcă-te cu înțelesul, că vorbele se descurcă singure".

„Ce-i mai place să găsească o morală în toate!" îşi zise Alice în gândul ei.

— Te miri desigur de ce nu te iau de mijloc? spuse Ducesa după câtva timp. Din pricină că nu prea ştiu cât e de blând flamingoul tău. Oare să fac o încercare?

— S-ar putea să muşte, răspunse Alice, prudent.

Adevărul e că nu era deloc dornică de această încercare.

— Ai dreptate, zise Ducesa, şi flamingii, şi muştarul pişcă. Iar morala ăstui lucru este: „Păsările de un soi cată-le-n acelaşi roi”.

— Numai că muştarul nu e pasăre, observă Alice.

— Iar ai dreptate! zise Ducesa. Ce isteţ le lămureşti tu pe toate!

— E un mineral... parcă...

— Fireşte că asta e, răspunse Ducesa, gata să aprobe orice părere a lui Alice. Sunt p-aici, p-aproape, nişte mine mari de muştar. Şi morala acestui lucru este: „Cât e mai mult la mine, e mai puţin la tine!”

— A, acum ştiu! exclamă Alice, neatentă la ultima cugetare a Ducesei. E o legumă. Nu pare, dar asta este.

— Ai perfectă dreptate! zise Ducesa. Şi morala acestui lucru este: „Fii ce-ai vrea să pari a fi” sau, mai simplu spus, dacă vrei: „Nu-ţi închipui niciodată că nu eşti altceva decât ceea ce ar putea părea altora că ceea ce erai sau ai fi putut fi nu era altceva decât ceea ce ai fost părându-li-se a fi altceva”.

— Cred că v-aş înţelege mai bine, spuse Alice foarte politicos, dacă aş vedea scris pe hârtie ce spuneţi. Aşa nu prea pot să vă urmăresc.

— Asta nu-i nimic pe lângă ceea ce aş putea să spun, dacă aş vrea, făcu Ducesa, măgulită.

— Vă rog, nu vă osteniţi să spuneţi şi mai mult! exclamă Alice.

— A, nici gând de osteneală! protestă Ducesa. Îţi fac cadou tot ce am spus până acum.

„Ieftin cadou!” gândi Alice. „Noroc că nu ni se fac şi de ziua noastră asemenea cadouri!” Fireşte că nu cuteza să spună asta cu glas tare.

— Iar te gândeşti? întrebă Ducesa, ciocănindu-i încă niţel umărul cu bărbia-i mică şi ascuţită.

— Am dreptul să mă gândesc, zise Alice răspicat, căci situația începea s-o cam supere.

— Cam tot atâta drept, răspunse Ducesa, cât au purceii să zboare şi mo...

Dar, în clipa aceea, spre marea uimire a lui Alice, glasul Ducesei se stinse chiar în mijlocul cuvântului ei favorit, „morala”, iar braţul petrecut printr-al fetiţei începu să tremure. Alice ridică ochii, şi iat-o pe Regină stând în faţa lor, cu braţele încrucişate şi întunecată la faţă ca cerul de furtună.

— Ce zi frumoasă, Maiestate! începu Ducesa, cu o voce mică, smerită.

— Ascultă! tună Regina, bătând mânioasă din picior în timp ce vorbea. Să nu zici că nu te-am vestit: ori zbori de-aici, ori îţi zboară capul! Şi asta în mai puţin de jumătate de clipă! Alege!

Ducesa alese şi dispăru îndată.

— Să continuăm jocul! îi spuse Regina lui Alice.

Iar Alice, prea speriată ca să poată rosti ceva, o urmă cu pas şovăielnic înapoi spre terenul de crochet.

Ceilalţi invitaţi, profitând de absenţa Reginei, se odihneau la umbră. Dar, de îndată ce-o văzură, se întoarseră cu grabă la joc. Regina făcuse singura observaţie că o clipă de întârziere îi va costa viaţa.

În timp ce jucau, Regina se certa necontenit cu ceilalţi jucători şi răcnea mereu: „Zburaţi-i capul ăstuia! Zburaţi-i capul ăsteia!”

Cei condamnaţi erau luaţi sub pază de către oşteni, care, fireşte, pentru a îndeplini această sarcină, trebuiau să renunţe la rolul de arcuri. Cam într-o jumătate de oră, nu mai rămăseseră arcuri defel, iar jucătorii, cu excepţia Regelui, Reginei şi a lui Alice, se aflau toţi sub pază şi condamnaţi la moarte.

Atunci Regina, abia mai trăgându-şi sufletul de cât răcnise, se lipsi de joc. Se apropie de Alice şi o întrebă:

— Ai văzut-o pe Falsa Broască Țestoasă?

— Nu, răspunse Alice, nici nu ştiu ce înseamnă „Falsă Broască Țestoasă”.

— E Broasca Țestoasă din care se face supă falsă de Broască Țestoasă.

— Nici n-am văzut-o, nici n-am mai auzit de ea, zise Alice.

— Atunci haide, spuse Regina, are să-ți istorisească povestea ei.

În vreme ce se îndepărtau împreună, Alice îl auzi pe Rege vorbindu-le încetişor oaspeților:

— Sunteți cu toții grațiați!.

„Ah, ce bine!” gândi Alice, răsuflând uşurată. Fusese foarte nefericită ştiind că Regina poruncise atât de multe condamnări la moarte.

Foarte curând dădură de un Grifon care dormea dus, la soare.

— Trezeşte-te, măi lenevosule, spuse Regina, şi du-o pe domnişoara asta la Falsa Broască Țestoasă, s-o vadă şi să-i audă povestea. Eu trebuie să mă duc înapoi, ca să supraveghez execuțiile ce le-am poruncit.

Şi plecă, lăsând-o pe fetiță singură cu Grifonul. Lui Alice nu-i prea plăcea cum arăta această făptură, dar se gândi că, la urma urmei, n-avea să fie mai primejdios să rămână cu ea decât să se ducă după Regina aceea atât de crudă. Aşadar rămase şi aşteptă.

Grifonul se ridică şi se frecă la ochi, apoi o urmări cu privirea pe Regină până nu se mai văzu şi-apoi râse pe înfundate.

— Caraghioasa! chicoti Grifonul, în parte pentru sine, în parte către Alice.

— Cine-i caraghioasă? întrebă Alice.

— Păi, *aia*, răspunse Grifonul. Aşa-şi închipuie ea, da' de executat nu se execută nicio execuție, dacă vrei să ştii. Haide!

„Toată lumea de pe-aici îți spune întruna: «Haide!»", gândi Alice, luându-se încet după dânsul. „De când trăiesc nu mi s-a poruncit atâta – ba una, ba alta, zău aşa!"

Nu trecu mult şi-o şi văzură de departe pe Falsa Broască Țestoasă. Şedea tristă şi singuratică pe un ciot de stâncă şi, când se mai apropiară, Alice o auzi suspinând atât de jalnic, de parcă i s-ar fi frânt inima de durere. I se făcu foarte milă de ea.

— De ce e mâhnită? îl întrebă ea pe Grifon.

Iar Grifonul răspunse, cam la fel ca şi mai înainte:

— Aş! Aşa-şi închipuie ea, da' nu-i mâhnită defel, dacă vrei să ştii. Haide!

Se suiră aşadar până la locul unde şedea Falsa Broască Țestoasă, care îi privi în tăcere, cu ochi mari, înlăcrimați.

— Donşoara asta, spuse Grifonul, cică vrea să-ți auză povestea, de-aia a venit.

— Am să i-o spun, zise Falsa Broască Țestoasă cu glas adânc şi găunos. Aşezați-vă amândoi şi nu rostiți o vorbă până nu isprăvesc.

Se aşezară, aşadar, şi nimeni nu scoase o vorbă timp de câteva minute. În gândul ei, Alice îşi zicea: „Nu văd cum o să isprăvească vreodată, dacă nu începe". Totuşi aşteptă răbdătoare.

— Pe vremuri, spuse în sfârşit Falsa Broască Țestoasă oftând adânc, eram o adevărată Broască Țestoasă.

Acestor cuvinte le urmă o tăcere foarte lungă, întreruptă doar la răstimpuri de câte o exclamație cârâită de-a Grifonului şi de necontenitele hohote de plâns ale Falsei Broaşte Țestoase.

Alice era cât pe-aci să se ridice şi să spună: „Vă mulțumesc foarte mult pentru povestea dumneavoastră atât

de interesantă”, totuşi, vrând-nevrând, gândi că trebuie să mai urmeze ceva, aşa că şezu liniştită şi nu mai spuse nimic.

— Când eram mici, continuă în cele din urmă Falsa Broască Țestoasă, ceva mai potolit, deşi ici şi colo tot îi mai scăpa câte un sughiț de plâns, mergeam la şcoală în mare. Profesoara era o bătrână Broască Țestoasă. Îi ziceam Privighetoarea.

— Da’ de ce-i ziceați aşa? Că doar nu era privighetoare! întrebă Alice.

— Îi ziceam Privighetoare fiindcă ne era supraveghetoare! răspunse supărată Falsa Broască Țestoasă. Da’ grea de cap mai eşti!

— Mă mir că nu ți-e ruşine să mai întrebi ceva atât de lesne de priceput, adăugă Grifonul.

Apoi tăcură amândoi, privind-o. Bietei Alice îi venea să intre în pământ, nu alta.

În cele din urmă, Grifonul îi spuse Falsei Broaşte Țestoase:

— Hai, soro, dă-i drumu’! Nu ne ține toată ziua!

Iar Falsa Broască Țestoasă continuă:

— Da, mergeam la şcoală în mare, deşi poate n-ai să crezi.

— Am zis eu că nu cred? o întrerupse Alice.

— Ai zis, spuse Falsa Broască Țestoasă.

— Ține-ți gura! adăugă Grifonul, înainte ca Alice să mai apuce să spună ceva.

Falsa Broască Țestoasă continuă:

— Ni s-a dat o educație foarte îngrijită. Află că am mers la cursuri zi de zi.

— Şi eu am mers la cursuri de zi. Ăsta nu-i motiv să te mândreşti.

— Erau şi cursuri speciale la şcoala ta? întrebă Falsa Broască Țestoasă, cam îngrijorată.

— Da, zise Alice, de franceză şi de muzică.

— Şi de spălat? întrebă Falsa Broască Ţestoasă.

— Aş! Nici pomeneală!... Asta nu se-nvaţă la şcoală! se supără Alice.

— Înseamnă că n-ai mers la o şcoală dintre cele mai bune, spuse Falsa Broască Ţestoasă, vădit uşurată. La şcoala noastră lista de materii se încheia cu lecţii speciale de franceză, muzică şi *spălat.*

— Cred că de aşa ceva nu prea aveaţi nevoie, de vreme ce trăiaţi în apă, spuse Alice.

— Eu n-am putut să mă înscriu la cursurile astea, oftă Falsa Broască Ţestoasă. Le-am urmat numai pe cele obişnuite.

— Şi care erau acelea?

— Bineînţeles, mai întâi pititul şi visul, răspunse Falsa Broască Ţestoasă, apoi diferitele ramuri ale aritmeticii: ambiţionarea, căderea, îmbulzirea şi împocirea.

– N-am mai auzit de „împocire”, cuteză Alice să spună. Ce-i asta?

Grifonul ridică a mirare amândouă labele.

— N-ai mai auzit de împocire! exclamă. Sper că ştii ce înseamnă a înfrumuseţa?

— Da, zise Alice şovăielnic, înseamnă a face ceva mai frumos.

— Ei, atunci, continuă Grifonul, dacă nu ştii ce înseamnă a împoci, eşti o nătângă, şi gata!

Alice nu mai îndrăzni să întrebe nimic în privinţa asta. Se îndreptă iar către Falsa Broască Ţestoasă.

— Şi altceva ce mai aveaţi de învăţat?

— Păi, răspunse Falsa Broască Ţestoasă, numărând pe labe subiectele: misteria antică şi modernă, zoografia apelor, apoi desenul în valuri – asta ne preda o dată pe săptămână un bătrân ţipar. Ne învăţa să tragem lin linii, să pictăm în acuarele, să facem iţe în clor şi fiţe în rotocol.

— Arată-mi şi mie cum se face aşa ceva! o rugă Alice.

— Păi, eu acuma-s prea țeapănă, nu pot să-ți arăt. Iar Grifonul n-a învățat materia asta.

— N-am avut timp, zise Grifonul, eu am făcut cursul de literatură clasică. Profesorul era un Rac foarte bătrân, da, da.

— El învăța lumea râsul şi plânsul, aşa am auzit, spuse Falsa Broască Țestoasă, apoi oftă: Eu, una, n-am mers la cursurile lui. Marina o învățam şi singură, iar la greacă se spunea că prea te freacă.

— Chiar aşa, chiar aşa, cârâi Grifonul şi oftă la rândul lui.

Amândoi duseră labele la ochi, copleşiți de amintiri.

— Şi câte ore pe zi învățați? întrebă Alice, grăbită să schimbe subiectul.

— Zece ore în prima zi şi din zi în zi mai puțin, spuse Falsa Broască Țestoasă.

— Ciudat program! exclamă Alice.

— Păi de-aia se cheamă pro-gram, lămuri Grifonul, că pân' la urmă rămâi c-un gram de învățătură.

Era o idee nouă pentru Alice, şi ea stătu să se gândească puțin la cele ce spusese Grifonul, înainte de a pune altă întrebare:

— Înseamnă că în ziua a unsprezecea nu mai învățați deloc, aveați liber?

— Bineînțeles! zise Falsa Broască Țestoasă. Ne odihneam de atâta învățătură.

— Dar într-a douăsprezecea cum reluați lecțiile?

— Hai că i-ai spus destul despre lecții! o întrerupse foarte hotărât Grifonul. Mai povesteşte-i şi despre jocuri!

CAPITOLUL X

CADRILUL HOMARILOR

Falsa Broască Țestoasă oftă adânc şi-şi şterse ochii cu dosul labei. Apoi se uită la Alice. Încercă să vorbească, dar, timp de un minut, două, suspinele îi înecară glasul.

— O fi având vreun os în gât, zise Grifonul şi se apucă s-o scuture zdravăn şi s-o ghiontească în spate.

În cele din urmă, Falsa Broască Țestoasă îşi regăsi glasul şi, cu fața scăldată în lacrimi, reîncepu:

— Poate n-ai trăit mult în mare („Aşa e”, adeveri Alice) şi se prea poate să nu fi făcut niciodată cunoştință cu un homar (Alice fu cât p-aci să spună: „Odată am gustat”, dar se opri la timp şi zise repede: „Nu, niciodată!”), aşa că nu-ți poți închipui ce încântător e un cadril de homari!

— Nu, într-adevăr, spuse Alice. Dar cum e dansul ăsta?

— Păi, se amestecă Grifonul, prima figură e alinierea de-a lungul malului, într-un şir.

— Ba în două şiruri! strigă plângând Falsa Broască Țestoasă. Foci, broaşte țestoase, țipari din cei mari şi alții. După ce au dat la o parte toate meduzele...

— Cu asta se cam pierde timp, o întrerupse Grifonul.

— ... fac doi paşi înainte...

— Fiecare c-un homar drept partener! strigă Grifonul.

— Bineînțeles, spuse Falsa Broască Țestoasă. Fac doi paşi înainte, trec la loc lângă partener...

— ... schimbă homarii şi se-ntorc în acelaşi fel la linia de pornire, completă Grifonul.

— După aceea – ține minte! continuă Falsa Broască Țestoasă, aruncă...

— Homarii! strigă Grifonul, făcând un salt în aer.

— Hăt în mare! Cât de tare!

— Înoată după ei! zbieră Grifonul.

— Se dau peste cap în mare! strigă Falsa Broască Țestoasă ca înnebunită, făcând tumbe de colo până colo.

— Iar schimbă homarii! răcni Grifonul.

— Înapoi pe țărm şi... Toate astea fac parte din prima figură, zise Falsa Broască Țestoasă, domolindu-şi brusc glasul.

Şi cele două făpturi care, în tot acest timp, țopăiseră ca nebune de colo-colo, stătură iar locului, foarte triste şi potolite, uitându-se la Alice.

— Trebuie să fie un dans foarte drăguț, zise ea, sfios.

— Ți-ar plăcea să ți-l arătăm puțin? întrebă Falsa Broască Țestoasă.

— Cum să nu! Vă rog! zise Alice.

— Hai să încercăm figura întâi! îi spuse Grifonului Falsa Broască Țestoasă. Putem s-o dansăm şi fără homari, nu-i aşa? Care din noi cântă?

— A, cântă tu! zise Grifonul. Eu am uitat cuvintele.

Începură, aşadar, să danseze, foarte solemni, jur-împrejurul lui Alice, călcând-o, ici-colo, pe picioare, când treceau prea aproape, şi fluturând labele din față pentru a bate măsura, în timp ce Falsa Broască Țestoasă cânta, în ritm domol şi trist, cele ce urmează:

Mergi, te rog, nițel mai iute! către-un melc zise-o albiță.
Vine-un porc de mare în urmă şi mă calcă pe codiță.
Homarii, broaştele țestoase, toți ne-au luat-o înainte – uite, acuma stau în loc!
Pe prundiş, colo, ne-aşteaptă. Hai, nu intri şi tu-n joc?
Vii ori nu vii? Vii ori nu vii? Vii să intri şi tu-n joc?

Vii ori nu vii? Vii ori nu vii? Hai, nu intri şi tu-n joc?

— N-ai idee, zice-albița, va fi pură încântare,
Cu homarii laolaltă când ne-or arunca în mare!
Dară melcu-atât răspunse: – Prea departe, îi prea departe!...
Şi privi cam echivoc.
Zise că îi mulțumeşte, dar că el nu intră-n joc.

N-ar' să intre, n-ar' să poată, n-ar' să intre în ăst joc.
N-ar' să intre, n-ar' să poată, el nu intră în ăst joc.
— Ei, şi ce dacă-i departe? zise-amicul său solzos,
Țărm e şi de acea parte – nu ştii? – şi e tot frumos.
De ne depărtăm de Anglia, în Franța-ajungem – ce noroc!
Nu păli, melcule dragă! Hai şi intră şi tu-n joc!
Vii ori nu vii? Vii ori nu vii? Vii să intri şi tu-n joc?
Vii ori nu vii? Vii ori nu vii? Hai, nu intri şi tu-n joc?

– Vă mulțumesc, e foarte interesant să priveşti dansul ăsta, zise Alice, bucuroasă că terminaseră în sfârşit, şi tare-mi place cântecul despre albiță!

— A, cât despre albiță, zise Falsa Broască Țestoasă, e... Cunoşti peştele ăsta, nu?

— Cum să nu! răspunse Alice. L-am văzut deseori la prân... Dar repede se opri.

— Nu ştiu unde poate fi Prân, zise Falsa Broască Țestoasă, dar, dacă l-ai văzut atât de des, ştii desigur cum arată.

— Cred că da, răspunse Alice pe gânduri. Îşi ține coada în gură şi are un înveliş de pesmet.

— În privința pesmetului, te înşeli, spuse Falsa Broască Țestoasă, l-ar clăti apa mării. Dar coada şi-o ține în gură albița. Asta din pricină că... Aici Falsa Broască Țestoasă căscă şi închise ochii. Spune-i din ce pricină! se întoarse ea către Grifon.

— Pricina e, spuse Grifonul, că a vrut neapărat să meargă la dans cu homarii. Şi atunci a fost aruncată în mare. Şi atunci a făcut un salt foarte mare. Şi atunci şi-a ținut coada cu dinții. Şi după aia n-a mai putut s-o scoată. Asta e.

— Vă mulțumesc, zise Alice. E foarte interesant. N-am ştiut până acuma atât de multe despre albiță.

— Pot să-ți spun şi mai multe, dacă vrei, zise Grifonul. Ştii de ce i se zice albiță?

— Nu m-am gândit la asta niciodată, răspunse Alice. De ce?

— Curăță ghetele şi pantofii, răspunse Grifonul foarte solemn.

Alice rămase cu gura căscată.

— Curăță ghetele şi pantofii? repetă ea, uluită.

— Fireşte! Pantofii tăi cu ce sunt curățați? Ce-i face să lucească?

Alice îşi coborî privirea asupra pantofilor ei şi, înainte de a răspunde, se gândi nițel.

— ...Cred că se curăță cu ceva negru.

— Sub apă, ghetele şi pantofii trebuie curățați cu ceva alb, vorbi mai departe Grifonul, cu glas adânc. Acum ştii.

— Şi din ce sunt făcute? întrebă Alice, foarte curioasă.

— Piele de sardele, toc de batog, răspunse Grifonul, cam plictisit, atâta lucru ştie şi-un chitic.

— Să fi fost eu în locul albiței, spuse Alice, care tot se mai gândea la cântec, i-aş fi spus purcelului de mare: „Te rog să nu te ții după noi, n-avem nevoie de tine!”

— Te înşeli, zise Falsa Broască Țestoasă, niciun peşte cu cap nu pleacă la drum fără un purcel.

— Aşa? Într-adevăr? spuse Alice, foarte mirată.

— Păi cum! zise Falsa Broască Țestoasă. Dacă ar veni la mine un peşte şi mi-ar spune că pleacă în călătorie, întâi şi întâi l-aş întreba: „Cu ce purcel?”

— Poate vrei să zici: cu ce țel? stărui Alice.

— Zic ce zic, răspunse Falsa Broască Țestoasă, jignită.

Iar Grifonul schimbă vorba:

— Acum povesteşte-ne şi tu despre peripețiile tale!

— Aş putea să vă povestesc despre peripețiile mele începând de azi-dimineață. Dar despre cele dinainte degeaba v-aş povesti, fiindcă atunci nu eram cea de acum.

— Explică-ne asta! zise Falsa Broască Țestoasă.

— Nu, nu! Întâi peripețiile! spuse Grifonul, nerăbdător. Cu explicațiile se pierde prea mult timp!

Aşadar, Alice se apucă să le povestească peripețiile ei, începând din clipa când îl văzuse pentru prima dată pe Iepuraşul Alb. La început era cam stânjenită, mai ales că cei doi ascultători, care-i stăteau alături de o parte şi de alta, prea se vârau aproape de ea şi căscau nişte ochi şi nişte guri!... Dar, povestind, începu să prindă curaj. Cei doi nu scoaseră nicio vorbă până când le istorisi cum încercase să-i spună Omidei poezia *Eşti bătrân, taică Will* şi îi ieşise cu totul altfel ca de obicei.

Atunci Falsa Broască Țestoasă suspină adânc şi zise:

— Asta-i foarte ciudat!

— Toate astea sunt cât se poate de ciudate! îşi dădu şi Grifonul cu părerea.

— Vasăzică, îți ieşeau cuvintele anapoda! repetă Falsa Broască Țestoasă, îngândurată. Aş vrea s-o văd încercând să spună o poezie acum. Spune-i să înceapă!

Se uita la Grifon, de parcă ar fi fost convinsă că el se bucură de mai multă trecere la Alice.

— Scoală-te în picioare şi recită *Aud glasul trântorului*, zise Grifonul.

„Ce obicei au ființele astea să-ți tot poruncească! Acuma mă mai şi pun să-mi repet lecțiile!” gândi Alice. „Dacă-i vorba aşa, mai bine aş fi la şcoală!”

Totuşi se sculă în picioare şi începu să recite, dar atât i se împuiase capul cu cadrilul homarilor, că mai nu ştia ce spune, şi-i ieşiră din gură nişte cuvinte cât se poate de ciudate:

Aud glasul Homarului, mă ia în răspăr:
„Prea m-ai fiert stacojiu! Pune-mi zahăr în păr!”
Precum rața cu genele, aşa el cu sprâncenele,
Îşi strânge cordonul, îşi încheie plastronul.
Când nisipul uscat îi, e voios şi senin,

Cu dispreț îl tratează pe domnul Rechin!
Dar, când urcă mareea și Rechinii-s pe-aproape,
Glasu-i sfios tremură și i se bat pleoapele.

– E altfel decât obișnuiam s-o spun eu, când eram copil, zise Grifonul.

— Eu n-am mai auzit asta de când sunt, zise Falsa Broască Țestoasă, dar așa aiureală mai rar!

Alice tăcea. Se așezase și-și ascundea fața în palme, și se întreba dacă i se va mai întâmpla vreodată ceva în chip firesc.

— Aș vrea să mă lămurească, începu Falsa Broască Țestoasă.

— N-are cum! se repezi Grifonul. Hai, spune strofa următoare!

— Bine, da' cum putea să-și strângă cordonul cu sprâncenele? Nu înțeleg.

— Este prima figură a dansului, spuse Alice.

Era însă pur și simplu uluită de toată povestea asta și dornică să schimbe subiectul.

— Hai, spune strofa următoare! zise iar Grifonul. Începe așa: „C-un ochi privind în grădina-i...”

Deși era sigură c-o să-i iasă iar totul anapoda, Alice nu îndrăzni să se împotrivească și recită mai departe, cu glas tremurător:

C-un ochi privind în grădina-i, văzui
Pantera cu Buha un pilaf de pui
Împărțind. Gazda luă orezul și puiul tot, cu os,
Oaspelu-i lasă un taler frumos.
Păpând tot pilaful, Pantera binevoi
Buhăi linguroiul a i-l dărui;
Apoi, înșfăcând cuțit și furculiță,
Termină ospățul, păpând pe...

— La ce mai reciți toate prostiile astea, o întrerupse Falsa Broască Țestoasă, dacă nu eşti în stare să le şi lămureşti? Năzdrăvănii şi bazaconii ca astea chiar că n-am auzit de când sunt!

— Da, ai face mai bine să te laşi păgubaşă, spuse şi Grifonul.

Alice atâta aşteptă. Tăcu îndată.

— Să-ncercăm să-ți mai arătăm o figură din cadrilul homarilor? continuă Grifonul. Sau preferi să mai cânte ceva Falsa Broască Țestoasă?

— Da, să mai cânte ceva Falsa Broască Țestoasă, dacă vrea să fie aşa bună! răspunse Alice cu atâta grabă, încât Grifonul făcu:

— Hm! pe un ton cam jignit. De, fiecare cu gusturile lui! Cântă-i, dragă, cântecul *Supa de Broască Țestoasă*!

Falsa Broască Țestoasă oftă adânc şi începu să cânte, cu glas sugrumat de suspine:

Supă frumoasă, verzuie, sățioasă,
În castron fierbinte pusă pe masă!
Cine oare în vânt nu s-ar da
După asemenea trufanda!

Su-upă gus-toa-asă!
Su-upă să-țioa-asă!
Su-upa mea de ci-i-nă!
Su-upă di-vi-i-nă!

Supă frumoasă, de Broască Țestoasă!
Cine-ar cere peşte sau chiar şi vânat,
Când asemeni supă straşnică i-ai dat?
Cine la cină s-o soarbă n-ar vrea?
Cine la cină s-o soarbă n-ar vrea?

Su-upă gus-toa-asă!
Su-upă să-țioa-asă!

Su-upa mea de ci-i-nă!
Su-upă di-VI-I-NĂ!

– Încă o dată refrenul! strigă Grifonul, dar, tocmai când Falsa Broască Țestoasă prinsese a-l intona, se auzi din depărtare un strigăt:

— Începe procesul!

— Haide! strigă Grifonul şi, luând-o pe Alice de mână, o porni zorit, fără să mai aştepte sfârşitul cântecului.

— Despre ce proces e vorba? întrebă Alice, gâfâind de repede ce alergase, dar Grifonul nu răspunse decât:

— Haide! şi-o luă şi mai iute la fugă, în timp ce, în urmă-le, o briză uşoară aducea tot mai stins melancolicul refren:

Su-upa mea de ci-i-nă,
Su-upă di-vi-i-nă!

CAPITOLUL XI

CINE-I HOȚUL TURTELOR?

Când ajunseră, îi găsiră pe Regele şi pe Regina de Cupă aşezați pe tronurile lor, cu o mare mulțime adunată în jurule – tot felul de păsări şi jivine mici –, ca şi întregul pachet cu cărți de joc. Valetul stătea în fața lor, ferecat în lanțuri, cu câte un oştean de fiecare parte, păzindu-l, iar în apropierea Regelui stătea Iepurele Alb, cu o trompetă într-o mână şi un sul de pergament în cealaltă. Chiar în mijlocul curții de judecată era o masă, pe care se afla o farfurie mare cu turte. După înfățişare păreau atât de bune, încât lui Alice i se făcu o foame grozavă uitându-se la ele.

„De-ar termina mai repede cu procesul”, gândi ea, „şi să înceapă a servi prăjiturile!”

Dar se părea că nici vorbă nu era de aşa ceva. Alice începu deci să privească în juru-i, ca să treacă mai repede timpul.

Nu mai fusese în viața ei la o curte de judecată, dar citise în cărți despre procese şi fu foarte bucuroasă să vadă că ştie cum se numeşte mai tot ce vedea acolo.

„Acesta-i judecătorul”, îşi zise, „fiindcă poartă o perucă mare.”

Judecător, de altminteri, era însuşi Regele, şi, cum purta coroana peste perucă (uitați-vă la poză dacă vreți să vedeți cum), nu părea deloc să se simtă la largul lui şi nici frumos nu-i şedea defel.

„Şi acolo e banca juraților”, gândi Alice, „iar cele douăsprezece vietăți (n-avea încotro, aşa trebuia să le spună, fiindcă, vedeți voi, parte erau animale, parte erau păsări) bănuiesc că trebuie să fie *jurații*”. Acest ultim cuvânt şi-l spuse de câteva ori în şir, cam fălindu-se în sinea ei că-l ştia, căci era încredințată, pe drept cuvânt, că foarte puține fetițe de vârsta ei ştiau ce înseamnă. De fapt, ar fi fost la fel de corect dacă ar fi spus că cele douăsprezece vietăți alcătuiau „juriul”.

Cei doisprezece jurați scriau cu toții foarte zoriți pe nişte tăblițe.

— Ce fac acolo? îl întrebă Alice, în şoaptă, pe Grifon. Doar n-au ce scrie până n-a început procesul.

— Îşi scriu numele, îi şopti Grifonul drept răspuns, ca nu cumva să şi-l uite înainte de sfârşitul procesului.

— Ce neghiobi! izbucni cu glas tare Alice, foarte indignată. Dar se opri repede, căci Iepurele Alb striga:

— Tăcere în sala de judecată!

Regele îşi puse ochelarii pe nas şi se uită îngrijorat împrejur, ca să descopere cine vorbea.

Alice văzu desluşit, de parcă s-ar fi uitat peste umerii lor, că toți jurații scriau pe tăblițe „Ce neghiobi!”. Ba chiar

băgă de seamă că unul din ei nu ştia cum se scrie cuvântul „neghiobi” şi fu nevoit să-l roage pe vecinul lui să-i spună.

„Frumos o să mai arate tăblițele lor la terminarea procesului!” gândi Alice.

Unuia dintre jurați îi scârțâia condeiul. Fireşte că lui Alice îi era nesuferit zgomotul acesta, aşa că dădu ocol sălii de judecată, se opri îndărătul băncii juraților şi găsi curând prilejul să-i ia aceluia condeiul. Atât de repede făcu treaba asta, încât micuțul jurat, bietul de el (care era Bil, Puiul de Şopârlă), nu pricepea defel ce se făcuse condeiul lui. Şi, după ce scotoci jur-împrejur, se văzu nevoit să scrie de aici încolo cu un deget, ceea ce nu-i era de mare folos, fiindcă nu lăsa urme pe tăbliță.

— Crainic, citeşte actul de acuzare! spuse Regele.

Atunci, Iepurele Alb suflă de trei ori din trompetă, apoi desfăşură sulul de pergament şi citi cele ce urmează:

Regina de Cupă, astă-vară după
Amiază, a copt turte.
Valetul de Cupă, ascuns fiind după
Nişte uluci late, le-a furat pe toate!

— Dați verdictul! se întoarse Regele către juriu.

— Încă nu, încă nu! întrerupse zorit Iepurele. Mai sunt multe până atunci!

— Să fie chemat primul martor! zise Regele, iar Iepurele Alb suflă de trei ori din trompetă, apoi strigă:

— Să se înfățişeze primul martor!

Primul martor era Pălărierul. Apăru cu o ceaşcă de ceai într-o mână şi cu o felie de pâine cu unt în cealaltă.

— Cer ietare, Maiestate, c-am venit la judecată cu astea, începu el a vorbi, dar încă nu-mi terminasem ceaiul când au venit să mă ia.

— Ar fi trebuit să-l fi terminat, spuse Regele. Când l-ai început?

Pălărierul se uită la Iepurele de Martie, care îl urmase la Curtea de Judecată, braț la braț cu Bursucelul.

— În paisprezece martie mi se pare că era...

— În cincisprezece, zise Iepurele de Martie.

— În şaisprezece, zise Bursucelul.

— Notați declarațiile! se adresă Regele juriului. Iar jurații, plini de zel, scriseră toate trei datele pe tăblițe, apoi le adunară între ele şi prefăcură rezultatul în şilingi şi penny.

— Scoate-ți pălăria! îi spuse Regele Pălărierului.

— Nu e a mea, zise Pălărierul.

— E de furat! exclamă Regele, întorcându-se către jurați, care consemnară imediat faptul.

— Le am de vânzare, încercă să lămurească martorul. N-am niciuna a mea. Sunt Pălărier.

La aceste cuvinte, Regina îşi puse ochelarii pe nas şi se uită țintă la Pălărier, care se îngălbeni şi începu să tremure din cap până-n picioare.

— Depune-ți mărturia, spuse Regele, şi fii calm, altfel pun să te execute pe loc.

Vorbele Regelui nu părură să-l liniştească defel pe martor. Se tot frământa, lăsându-se când pe un picior, când pe celălalt şi uitându-se speriat la Regină. De zăpăcit ce era, muşcă o bucată mare de ceaşcă, în loc să muşte din felia de pâine cu unt.

Chiar în clipa aceea, Alice avu o senzație foarte ciudată. Se miră mult până înțelese ce era: începuse iarăşi să crească. La început voi să se ridice şi să plece din sala de judecată. Dar se răzgândi şi se hotărî să rămână unde era, atâta timp cât avea loc.

— Fă bine şi nu mă-mpinge aşa! zise Bursucelul, care şedea lângă dânsa. Mă striveşti, nu alta! Abia mai răsuflu.

— N-am încotro, răspunse Alice, cu blândețe, cresc.

— N-ai drept să creşti aici, zise Bursucelul.

— Nu vorbi prostii! spuse Alice, ceva mai îndrăzneţ. Ştii foarte bine că şi tu creşti.

— Da, da' eu cresc cu măsură, cum trebuie, n-o iau razna ca tine. E caraghios, zău aşa!

Şi, sculându-se foarte îmbufnat, trecu în cealaltă parte a sălii.

Între timp, Regina se tot uitase ţintă la Pălărier şi, chiar în clipa când Bursucelul trecea în cealaltă parte a sălii, ea îi spuse unuia dintre aprozi:

— Să mi se aducă lista cântăreţilor la ultimul concert!

Auzind aceste vorbe, nefericitul Pălărier începu să tremure atât de tare, încât îi scăpară din picioare amândoi pantofii.

— Depune-ţi mărturia, repetă Regele furios, că, de nu, pun să te execute fără să-mi pese dacă eşti calm sau nu.

— Maiestate, sunt un biet om sărac, începu Pălărierul, cu glas tremurător. Şi abia începusem să beau ceai, cam de-o săptămână, două – şi pâinea cu unt se tot subţia... şi ceaiul sclipea...

— Ce-ce-ce? Ce sclipea? întrebă Regele.

— Cu ceai a început, răspunse Pălărierul.

— Totdeauna începi cu ce ai! zise sever Regele. Nu mai fă pe deşteptul, că atâta lucru ştiu şi eu! Hai, zi înainte!

— Sunt un biet om sărac, vorbi înainte Pălărierul, şi pân' la urmă toate alea sclipeau. Da' Iepurele de Martie a zis...

— Ba n-am zis! se repezi să-i taie vorba Iepurele de Martie.

— Ba ai zis! spuse Pălărierul.

— Nu recunosc! protestă Iepurele de Martie.

— Nu recunoaşte! repetă Regele. Asta să n-o scrieţi.

— Bine, da', în orice caz, Bursucelul a zis, continuă Pălărierul şi se uită, grijuliu, să vadă dacă nu cumva şi Bursucelul avea să nege. Bursucelul însă nu negă nimic,

deoarece dormea buştean. Şi, după asta, continuă Pălărierul, am mai tăiat nişte pâine cu unt...

— Dar ce-a zis Bursucelul? întrebă unul din juraţi.

— Asta nu-mi mai amintesc, răspunse Pălărierul.

— Trebuie să-ţi aminteşti, interveni Regele, altfel vei fi decapitat.

Nefericitul Pălărier scăpă din mâini ceaşca cu ceai şi pâinea cu unt şi căzu în genunchi.

— Sunt un biet om sărac, Maiestate... începu el.

— Eşti un biet prostănac, zise Regele.

Aici, unul dintre Cobai aplaudă guiţând, dar fu îndată înăbuşit de către aprozi. („Înăbuşit” fiind un cuvânt cam tare, ca să nu se creadă cine ştie ce, voi lămuri cum s-a procedat. Aprozii aveau la îndemână un sac mare, care se lega la gură cu sfori; acolo l-au băgat pe Cobai, cu capul în jos, şi-apoi s-au aşezat pe sac.)

„Mă bucur că acum ştiu despre ce este vorba”, îşi zise Alice. „Am văzut deseori prin ziare, pe la sfârşitul dărilor de seamă despre procese: «Parte din public izbucneşte în aplauze; aclamaţiile şi aplauzele sunt imediat înăbuşite de către aprozi.» Până acum nu înţelegeam ce înseamnă.”

— Dacă asta-i tot ce ştii, poţi să stai jos, vorbi mai departe Regele.

— Mai jos ca acu’ nu pot sta, că stau pe podea, zise Pălărierul.

— Atunci poţi să şezi jos, răspunse Regele.

Aici izbucni în aplauze celălalt Cobai, şi fu de asemenea înăbuşit.

„Ei, acum s-a sfârşit cu Cobaii!” gândi Alice. „Poate c-o să meargă mai bine procesul.”

— M-aş duce să-mi termin ceaiul, zise Pălărierul, cu o privire îngrijorată spre Regină, care parcurgea lista cântăreţilor la concert.

— Poţi să pleci, spuse Regele, iar Pălărierul o şterse atât de repede, încât uită să-şi mai tragă pantofii în picioare.

— ... şi-afară să-i tăiaţi capul! adăugă Regina către unul dintre aprozi.

Dar Pălărierul se făcuse nevăzut înainte ca aprodul să fi ajuns până la uşă.

— Să fie chemat martorul următor! ordonă Regele.

Martorul următor era bucătăreasa Ducesei. Apăru cu râşniţa de piper în mână. De altfel, încă dinainte ca ea să fi intrat în sală, Alice ghici cine era martora, după corul de strănuturi de la uşă.

— Depune-ţi mărturia! porunci Regele.

— N-o depun! răspunse bucătăreasa.

Regele privi îngrijorat spre Iepurele Alb, care-i şuşoti:

— Maiestate, martorei acesteia trebuie să-i luaţi un contrainterogatoriu.

— De, dacă trebuie, trebuie, zise Regele amărât şi, după ce-şi încrucişă braţele la piept şi o privi pe bucătăreasă atât de crunt, încât mai să-i iasă ochii din cap, rosti cu voce adâncă: Cum se fac turtele?

— Întâi şi întâi pui piper.

— Melasă! se auzi un glas somnoros îndărătul ei.

— Gardă, pune-i zgardă Bursucelului ăluia! porni să ţipe Regina. Decapitaţi-l! Daţi-l afară din sală! Suprimaţi Bursucelul! Umflaţi-l! Radeţi-i mustăţile!

Cum în sală fu mare harababură până să-l scoată pe Bursucel, procesul se întrerupse câteva minute. La reluare, se constată că bucătăreasa dispăruse.

— Nu face nimic, zise Regele, părând foarte uşurat. Chemaţi martorul următor! Şi, cu glas scăzut, adăugă către Regină: Draga mea, te rog, ia-i tu contrainterogatoriul martorului următor. Mie îmi dă dureri de cap!

Alice se uita la Iepuraşul Alb cum cotrobăia prin hârtii, căutând lista de martori. Era foarte curioasă cine va fi

următorul şi ce-o să se lămurească din mărturia lui, „căci, până acum”, îşi spunea ea, „nu s-a lămurit mai nimic”.

Închipuiţi-vă cât fu de surprinsă când Iepuraşul Alb citi, cât putu de tare, cu glăsciorul lui piţigăiat, numele „A l i c e”.

CAPITOLUL XII

ALICE DEPUNE MĂRTURIE

— Prezent! strigă Alice şi, de emoţie, uită cât de mult crescuse în ultimele minute şi sări de pe locul ei cu atâta grabă, încât răsturnă cu poalele rochiei banca juraţilor, iar aceştia se prăvăliră cu toţii peste capetele mulţimii adunate jos, în sală. Zăceau acum, bieţii, împrăştiaţi pe podea, amintindu-i foarte limpede de un vas cu peştişori aurii pe care-l răsturnase din greşeală, cu o săptămână în urmă.

— O, vă rog să mă iertaţi! exclamă Alice, foarte necăjită, şi se apucă să-i culeagă de pe jos cât putea de repede. O urmărea păţania cu peştii aurii şi i se părea că trebuie într-o clipă să-i adune şi să-i pună la locul lor pe juraţi, altfel vor muri.

— Procesul nu poate continua, spuse Regele, cu voce foarte gravă, până ce toţi juraţii nu vor sta la locurile lor aşa cum se cuvine, *toţi*, repetă el foarte apăsat, privind ţintă la Alice în timp ce vorbea.

Alice se uită spre banca juraţilor şi văzu că, în grabă, pusese Puiul de Şopârlă cu capul în jos, iar biata vietate dădea din coadă foarte mâhnită, fiindu-i cu neputinţă să se mişte. Alice îl scoase iar pe Bil şi-l puse la loc cum se cuvenea. „Nu că ar avea vreo importanţă”, îşi spuse ea. „Pentru lămurirea procesului, cred că e totuna dacă Bil stă în cap sau în coadă.”

De cum îşi mai reveniră din spaima trasă când se văzuseră răsturnaţi şi de îndată ce le fură găsite şi li se înmânară tăbliţele şi condeiele, juraţii se apucară cu mare sârguinţă să scrie istoricul accidentului. Cu toţii scriau, în afară de Bil, Puiul de Şopârlă, prea copleşit de ultimele evenimente ca să mai fie în stare de altceva decât să şadă cu gura căscată, privind tavanul tribunalului.

— Ce ştii în această problemă? o întrebă Regele pe Alice.

— Nimic, răspunse Alice.

— Absolut nimic? stărui Regele.

— Absolut nimic, răspunse Alice.

— Asta este foarte important, zise Regele, întorcându-se către juraţi.

Aceştia erau gata să scrie pe tăbliţe ceea ce rostise Regele, când interveni Iepurele Alb:

— Neimportant vrea desigur să spună Maiestatea Voastră, făcu el pe un ton foarte respectuos, dar încruntându-se şi schimonosindu-se la Rege în timp ce vorbea.

— Neimportant, bineînţeles, am vrut să zic, se corectă grabnic Regele, apoi continuă cu glas scăzut, pentru sine: Important-neimportant, neimportant-important, de parcă ar fi vrut să încerce care cuvânt suna mai bine.

Unii dintre juraţi notară „important”, alţii „neimportant”. Alice stătea destul de aproape încât să poată vedea lămurit tot ce scriau pe tăbliţe.

„Şi-aşa, şi-aşa, tot n-are nicio importanţă”, gândi ea.

În clipa aceasta, Regele, care câtva timp mâzgălise de zor ceva în caietul lui cu însemnări, strigă cu glas răsunător:

— Linişte! Apoi citi din caiet: „Regulamentul Patruzeci şi doi. *Orice persoană care are o înălţime mai mare de un kilometru este obligată să părăsească sala de judecată*”.

Toată lumea se uită spre Alice.

— Eu n-am o înălțime de un kilometru, spuse Alice.

— Ba ai, zise Regele.

— Ai aproape doi kilometri, adăugă Regina

— Şi ce dacă! De plecat tot nu plec, spuse Alice, şi-n afară de asta nici nu este un regulament reglementar: l-ați inventat acuma.

— Este cel mai vechi regulament din cod, spuse Regele.

— Dac-ar fi aşa, s-ar fi chemat Regulamentul numărul Unu, ripostă Alice.

Regele păli şi închise repede caietul cu însemnări.

— Dați verdictul! spuse el către juriu, cu glas moale şi tremurător.

— Cu voia Maiestății Voastre, mai sunt încă mărturii de examinat, sări cu mare grabă Iepurele Alb. Chiar acum s-a găsit această hârtie.

— Ce e în ea? întrebă Regina.

— Încă n-am deschis-o, spuse Iepurele Alb, dar pare să fie o scrisoare pe care deținutul a scris-o cuiva.

— Asta trebuie să fie, spuse Regele, afară doar dacă o fi scris-o nimănui, ceea ce ştim că nu prea se obişnuieşte.

— Cui este adresată? întrebă unul dintre jurați.

— Nu e adresată deloc, spuse Iepurele Alb. Pe partea din afară nu scrie nimic. În vreme ce vorbea, despături hârtia şi adăugă: Până la urmă, nici nu este o scrisoare, e o poezie.

— E scrisul acuzatului? întrebă un alt jurat.

— Nu, zise Iepurele Alb, şi tocmai asta-i cel mai curios!

(Jurații rămaseră toți consternați.)

— Se vede c-o fi imitat scrisul altcuiva, spuse Regele.

(Jurații se luminară la față.)

— Vă rog, Maiestate, spuse Valetul, n-am scris eu hârtia asta şi nu se poate dovedi că am scris-o, fiindcă nu e nicio iscălitură la urmă.

— Dacă n-ai iscălit, spuse Regele, cazul este şi mai grav. Sigur că ai scris-o cu gând rău, altfel te iscăleai, ca un om de treabă.

La aceste cuvinte, în sală izbucniră aplauze unanime, fiindcă era prima oară în această zi când Regele se arătase cu adevărat isteţ.

— Fireşte că asta îi dovedeşte vinovăţia, spuse Regina, aşa încât decapi...

— Ba nu dovedeşte nicio vinovăţie! îi tăie vorba Alice. Cum, da' nici măcar nu ştiţi ce scrie în poezia aceea!

— Citeşte-o! porunci Regele.

Iepurele Alb îşi puse ochelarii.

— Cu ce să încep, Maiestate? întrebă.

— Începe cu începutul, porunci Regele cu glas solemn şi citeşte până se termină, apoi te opreşti!

În sală se lăsă o tăcere profundă, în timp ce Iepurele Alb dădu citire acestor versuri:

Aflat-am că ai fost la ea,
Lui i-ai vorbit de chestia mea.
Ea a dat bune mărturii,
Dar spus-a că să-not n-aş şti.

El vorbă le-a trimis că eu
Aş fi ascuns la heleşteu.
De urmăreşte treaba ea,
Dai şi tu sigur de belea.

Ei i-am dat una, iară lui îi dară dânşii două,
Vreo trei sau cam aşa ceva, atâta ne-ai dat nouă.
Până la urmă tot la tine s-au întors iar toate,
Deşi-ale mele fost-au, fără doar şi poate.

Dacă pe mine sau pe ea
Ne-ar implica – cumva, cândva –
În astă chestie, el, vezi bine,

Nădejdea-o pune doar în tine.

Credința mea e că pe seară,
('Nainte țandăra să-i sară)
Tu între el, şi noi, şi ele-ai fost
O piedică, cam fără rost.

Nu-i spune lui că ei îi plăcură,
Şi pentru toată lumea – -mi jură! –
Să fie taină mare asta!
Atâta îți mai spun, şi basta!

— Iată proba cea mai însemnată care ni s-a înfățişat până acum, zise Regele, frecându-şi mâinile, aşadar, jurații să...

— Îi dau zece bani oricăruia dintre jurați care e în stare să lămurească înțelesul acestei „probe", spuse Alice. În ultimele minute crescuse atât de mare, încât nu-i mai era câtuşi de puțin teamă să-l întrerupă pe Rege. Eu cred că poezia asta n-are nici pic de înțeles.

Toți jurații scriseră pe tăblițe: „Ea crede că poezia asta n-are nici pic de înțeles", dar niciunul nu încercă să lămurească înțelesul documentului.

— Dacă n-are înțeles, cu atât mai bine, spuse Regele, nu trebuie să ne mai batem capul să-l căutăm... Şi totuşi, mai ştii? urmă el, punând hârtia cu versurile pe genunchi şi uitându-se chiorâş la ea. Dacă stau să mă gândesc, parc-ar avea oarece înțeles... *Spus-a că să-not n-aş şti.* Nu ştii să înoți, nu-i aşa? adăugă el, îndreptându-se către Valet.

Valetul clătină din cap amărât.

— Am eu aerul că ştiu să înot? răspunse. (Fireşte că n-avea, de vreme ce era făcut cu totul şi cu unul din carton.)

— Ei, până acum stăm bine, spuse Regele, apoi se apucă să mormăie pentru sine versurile: *El vorbă le-a trimis* – „le-a trimis" – a, probabil juraților. *De urmăreşte treaba ea* – „ea" e, bineînțeles, Regina. *Dai şi tu sigur de belea.* Păi cum

nu! *Ei i-am dat una, iară lui îi dară dânşii două* – a, vrea să zică ce-a făcut cu turtele, se-nțelege...

— Da, dar mai departe zice: *Pân' la urmă tot la tine s-au întors iar toate*, îl întrerupse Alice.

— Fireşte, poftim, aicea-s! zise Regele, încântat că reuşise să demonstreze ceva, arătând cu un deget turtele de pe masă. Nimic mai limpede ca asta. Şi mai departe: *'Nainte țandăra să-i sară.* Nu-i aşa, draga mea, că ție nu-ți sare niciodată țandăra? se adresă el Reginei.

— Niciodată! răspunse Regina furioasă, aruncând totodată o călimară în capul Puiului de Şopârlă. (Nefericitul Bilețel renunțase să mai scrie pe tăbliță cu degetul, fiindcă se convinsese că nu lasă nicio urmă. Acum însă reîncepu grăbit, folosind cerneala ce i se prelingea pe față, până se isprăvi.)

— Dacă nu-ți sare, atunci nici vorbele astea n-au sare, făcu Regele, aruncând o privire satisfăcută în juru-i.

În sală domnea mai departe liniştea.

— A fost un joc de cuvinte! strigă Regele mânios, şi toată lumea se grăbi să râdă. Jurații să-şi dea verdictul! spuse el, poate pentru a douăzecea oară în acea zi.

— Nu, nu! strigă Regina. Întâi condamnarea şi apoi verdictul!

— Ce prostie gogonată! exclamă Alice cu voce tare. I-auzi colo: întâi să condamne şi-apoi să dea verdictul!

— Ține-ți gura! răcni Regina, învinețindu-se de furie.

— Ba n-o să mi-o țin! răspunse Alice.

— Să i se taie capul! zbieră Regina.

— Cui îi pasă de voi? spuse Alice. (Între timp crescuse până la înălțimea ei deplină). Nu sunteți decât un pachet cu cărți de joc!

În clipa aceasta, toate cărțile din pachet se ridicară mai întâi în văzduh, apoi se lăsară din zbor asupră-i. Alice scoase un țipăt scurt – parte de teamă, parte de mânie – şi

se strădui să le înlăture, dând din brațe. Şi se văzu tolănită pe mal, cu capul în poala surorii ei, care da binişor deoparte câteva frunze veştede ce căzuseră din arbori peste fața fetiței.

— Trezeşte-te, Alice dragă! Ce mult ai dormit! spuse sora ei.

— O, am avut un vis atât de ciudat! zise Alice.

Şi-apoi îi povesti surorii ei, pe cât şi le amintea, straniile peripeții despre care ați citit voi în această carte. Iar când termină povestea, soră-sa o sărută şi spuse:

— A fost, într-adevăr, un vis foarte ciudat!... Dar acum dă fuga acasă, la ceai! S-a făcut târziu.

Iar Alice se sculă în picioare şi o tuli spre casă. Şi, alergând, se tot gândea, pe bună dreptate, ce vis minunat avusese.

Sora ei însă rămase liniştită locului. Cu fruntea sprijinită în palmă, privea soarele asfințind şi se gândea la mica Alice şi la minunatele ei peripeții. Până la urmă avu şi ea un fel de vis, şi iată ce visă:

Mai întâi o visă pe mica Alice însăşi. Mâinile ei micuțe îi cuprindeau din nou genunchii, iar ochii ei strălucitori o priveau în luminile ochilor. Îi auzea mlădierile glasului, vedea cum îşi aruncă, după obiceiul ei, capul pe spate, ca să scape de şuvițele rebele ce-i tot cădeau în ochi.

Şi, pe când asculta sau părea să asculte, tot locul din preajmă-i se însufleți cu straniile făpturi din visul surioarei ei.

Iarba înaltă îi foşnea la picioare, călcată în fugă de Iepurele Alb. Prin eleşteul din apropiere înota, plescăind, spre mal, Şoarecele speriat. Auzea clinchetul ceştilor de ceai pe masa Iepurelui de Martie, şezând cu prietenii săi la interminabilul lor ceai, şi glasul țipător al Reginei, poruncind decapitarea nefericiților ei oaspeți. Copilaşul purceluş strănuta iarăşi în poala Ducesei, în vreme ce în

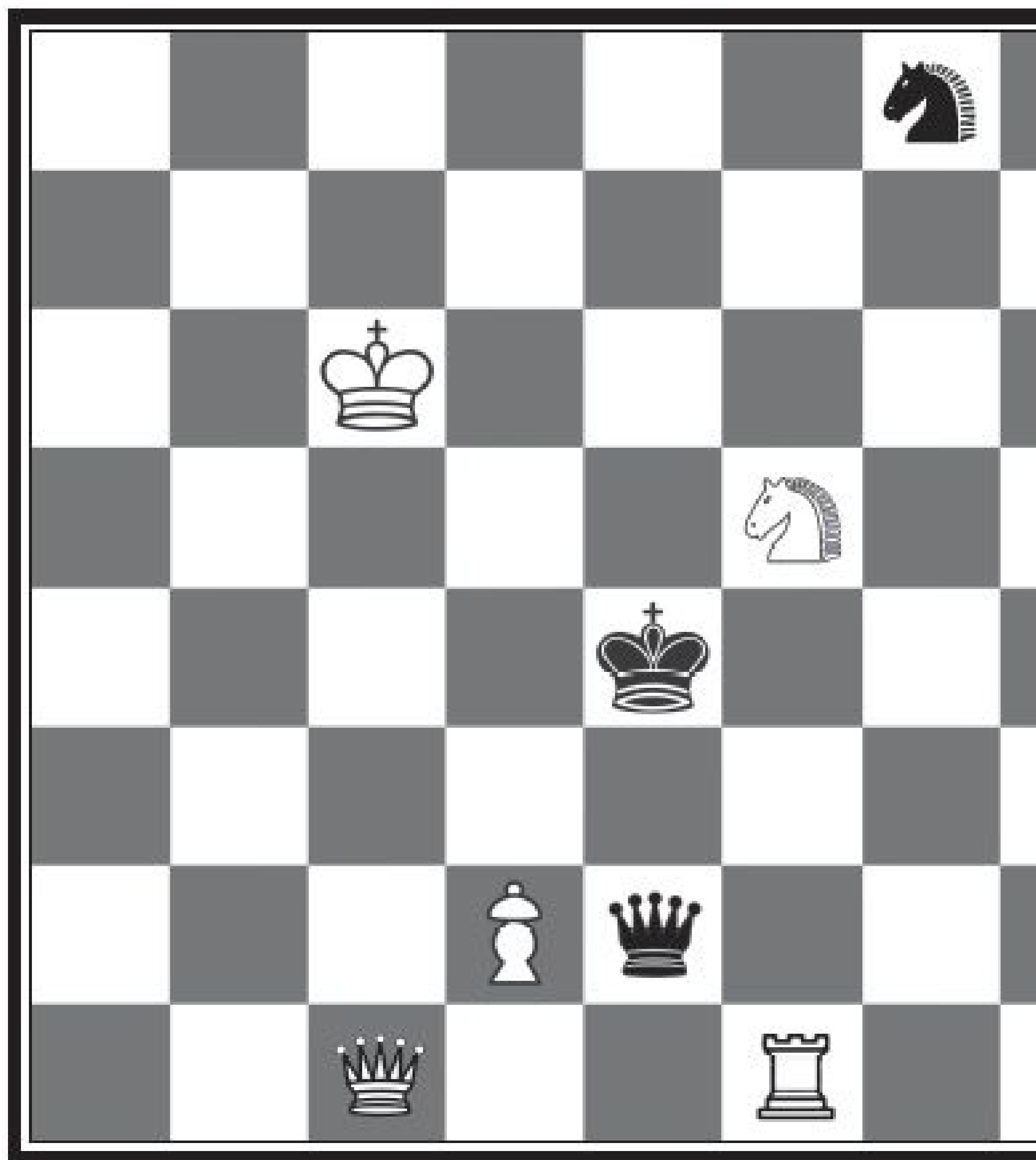
juru-i ploua şi trăsnea cu farfurii şi crătiţi. Iar răsuna în văzduh ţipătul Grifonului, scârţâia din nou condeiul Puiului de Şopârlă, se auzeau iar glasurile înăbuşite ale Cobailor – toate împletite cu îndepărtatele sughiţuri de plâns ale amărâtei False Broaşte Ţestoase.

Şi tot şedea, cu ochii închişi, şi mai că se credea şi ea în Ţara Minunilor – deşi ştia că n-avea decât să deschidă ochii iar pentru ca totul să revină la cele ştiute – iarba să foşnească bătută de vânt şi eleşteul să se înfioare de unduirea trestiei, zornăitul ceştilor de porţelan pe masa de ceai să se prefacă în clinchet de zurgălăi la gâtul oilor, iar răcnetele fioroase ale Reginei, în strigătele ciobănaşului. Şi strănutatul copilului, şi ţipătul Grifonului, şi toate celelalte glasuri stranii ştia că s-ar schimba în vălmăşagul de zgomote ale curţii forfotinde a fermei, iar mugetul vitelor, în depărtare, ar înlocui amarele sughiţuri de plâns ale Falsei Broaşte Ţestoase.

În cele din urmă, şi-o închipui pe această surioară a ei cum avea să fie cândva, când va creşte mare şi va fi o femeie în toată firea. Şi-o închipui păstrând, de-a lungul anilor maturi, aceeaşi inimă simplă şi iubitoare ce o avea în copilărie. Îşi închipui cum va aduna în preajmă-i alţi micuţi şi, cu poveştile ei năzdrăvane – poate chiar cu visul din Ţara Minunilor –, le va aprinde luminiţe în ochi, şi cum va lua parte la mâhnirile lor, oricât de neînsemnate, şi la curatele lor bucurii, amintindu-şi de propria ei copilărie şi de fericitele zile ale verii.

ALICE ÎN LUMEA OGLINZII

ROŞU

ALB

Pionul Alb (Alice) joacă şi câştigă în unsprezece mişcări

1. Alice o întâlneşte pe Regina Roşie.
2. Alice trece printr-al treilea pătrat al Reginei *(cu trenul)* spre al patrulea pătrat al Reginei *(Țiuici şi Țiuilă).*
3. Alice o întâlneşte pe Regina Albă *(cu şalul).*
4. Alice spre al cincilea pătrat al Reginei *(dugheană, râu, dugheană).*
5. Alice spre al şaselea pătrat al Reginei *(Coco-Cocou).*
6. Alice spre al şaptelea pătrat al Reginei *(pădurea).*
7. Cavalerul Alb ia Cavalerul Roşu.
8. Alice spre al optulea pătrat al Reginei *(încoronarea).*
9. Alice devine Regină.
10. Alice intră în palat.
11. Alice ia Regina Roşie şi câştigă.
1. Regina Roşie spre pătratul 4 de pe coloana Turnului Regelui.
2. Regina Albă spre pătratul 4 de pe coloana Nebunului ei *(după şal).*
3. Regina Albă spre pătratul 5 al Nebunului ei *(se preface în oaie).*
4. Regina Albă spre pătratul 8 al Nebunului Regelui *(lasă oul pe raft).*
5. Regina Albă spre pătratul 8 al Nebunului ei *(fugind de Cavalerul Roşu).*
6. Cavalerul Roşu spre pătratul 2 al Regelui *(şah).*
7. Cavalerul Alb spre pătratul 5 al Nebunului Regelui.
8. Regina Roşie pe pătratul din coloana Regelui *(examenul).*
9. Palatul Reginelor.
10. Regina Albă pe pătratul 6 al Turnului ei *(supa).*

CUVÂNT ÎNAINTE AL AUTORULUI

Deoarece problema de şah dată pe pagina anterioară a nelămurit pe unii dintre cititorii mei, poate că este bine să explic că ea e corect alcătuită în ceea ce priveşte mişcările. Alternanța *între Roşu şi Alb poate că nu este respectată atât de strict pe cât ar putea să fie... dar atacul Regelui Alb la mişcarea a şasea, capturarea Cavalerului Roşu la mişcarea a*

şaptea şi matul final al Regelui Roşu vor fi găsite – de către oricine îşi va da osteneala să aşeze piesele şi să execute mişcările după cum sunt indicate – în strictă concordanță cu legile jocului...

LEWIS CARROLL
(Din prefața autorului, scrisă în 1896)

Copil cu fruntea pură, făr' de nor,
Şi cu minuni în ochi de vise plini!
Deşi-i fugară vremea – eu cobor,
Pe când tu sui mereu, cu paşii lini – ,
Surâsul tău cu drag va-ntâmpina
Darul iubirii în povestea mea.

Chipul tău viața nu-mi va însori,
N-oi auzi râsul tău argintiu –
Cu-n gând la mine n-ăi mai zăbovi,
Copilă,-n viața ta de mai târziu.
Destul că astăzi *nu vei pregeta*
Să pleci urechea la povestea mea.

Poveste începută sub alt cer
– Când soarele lucea dogoritor –
Şi izvorând curat, nevinovat,
În ritmul vâslelor, adormitor –
Ecoul lor răsună încă, viu,
Oricât hainii ani spun: „Prea târziu!”

Ascultă, dar, pân' ce sinistrul glas,
Cutremurat de-amara veste adusă,
Să cheme mai aproape cu un pas
De-un rece pat o fată trist supusă!
... Copil, mai mare, este fiecare –
Mâhnit când va să meargă la culcare.

Afară-i ger, şi ninge orbitor,
Şi crunt vuieşte crivăţu-n urgie.
'Năuntru arde focu-n dulci vâlvori –
Ce cald e-n cuibul tău, copilărie!
Cu farmec basmul meu te-a-nvălui,
Vrăjmaşul vifor n-oi mai auzi.

Iar de-o uşoară boare de suspin
Sfios ar tremura cumva-n poveste,
După apusul cer de-azur senin,
După lumina care „nu mai este" –
N-a-nceţoşa cu-o umbră de tristeţe
Basmul cel drag şi făr' de bătrâneţe.

CAPITOLUL I
CASA DIN OGLINDĂ

Un lucru era sigur: că pisicuţa *albă* n-avusese niciun amestec. Era numai şi numai vina pisicuţei negre. Pentru că pisicuţei albe de un sfert de oră îi tot spăla faţa pisica-mamă (şi, dacă stai să te gândeşti, ea fusese în tot timpul ăsta foarte cuminte). Aşa că, vezi bine, nu puteai da vina pe ea *nici un pic*.

Uite cum îşi spăla Dina odraslele pe faţă: mai întâi o ţinea jos pe biata pisicuţă, apăsând-o cu o labă pe-o ureche, şi apoi, cu cealaltă labă, îi freca bine toată faţa, în răspăr, începând de la nas. Şi chiar acum, după cum spuneam, se muncea de zor cu pisicuţa albă, care stătea culcată fără să se mişte şi încerca să toarcă, dându-şi seama desigur că tot ce i se face e spre binele ei.

Dar cu pisicuţa neagră terminase Dina mai dinainte în după-amiaza asta, aşa că, în timp ce Alice şezuse ghemuită într-un colţ al fotoliului celui mare, când vorbindu-şi, când

moțăind, pisicuța zburdase după pofta inimii, zbenguindu-se cu ghemul de lână pe care începuse a-l înşira Alice; şi-atâta îl tot dăduse de-a dura de colo-colo, până se deşirase iar de tot; şi – poftim! – iată-l acuma împrăştiat peste covoraşul din fața sobei, cu tot firul numai noduri şi lațuri, iar pisoiul la mijloc, tot alergând roată ca să-şi prindă coada.

— O, răutate mică ce eşti, răutate! strigă Alice, prinzând pisicuța, ridicând-o până la ea şi dându-i repede o guriță, ca s-o facă să înțeleagă că-i nesuferită. Zău aşa, Dina ar fi trebuit să te învețe să te porți mai cuviincios! Aşa ar fi trebuit, Dina, ştii foarte bine! adăugă ea cu o privire de mustrare către pisica-mamă şi cu un glas cât putu de supărat, apoi se cățără înapoi în fotoliu, luând cu ea pisicuța şi ghemul deşirat, şi se apucă să-l înşire din nou.

Dar nu prea avea spor, fiindcă vorbea întruna, ba cu Mițuca, ba de una singură. Mițuca şedea foarte gravă pe genunchiul lui Alice, făcându-se că urmăreşte cum se înşiră ghemul şi, la răstimpuri, întinzând câte-o lăbuță şi atingându-l uşurel, de parcă ar fi vrut să arate că i-ar părea bine să fie şi ea de folos.

— Tu ştii ce e mâine, Mițuco? Ai fi ghicit, dac-ai fi stat şi tu cu mine la fereastră, dar tocmai atunci te curăța Dina, aşa că nu puteai. M-am uitat cum adunau băieții nuieluşe şi bețe, pentru focurile de sărbătoare pe care o să le aprindă mâine pe străzi – le trebuie o mulțime de bețe, Mițuco! Dar se făcuse aşa frig, şi ningea atât de tare, c-au trebuit să înceteze. Nu-i nimica, Mițule, las' c-o să mergem noi mâine să vedem cum ard focurile.

Aici Alice îi încolăci pisicuței două-trei coliere de lână pe după gât, ca să vadă cum îi şade – ceea ce duse la o nouă zbenguială, cu prilejul căreia ghemul se rostogoli pe podea şi zeci de metri de lână se deşirară iar.

— Ştii, Miţuco, am fost aşa de supărată când am văzut toate răutăţile pe care le-ai făcut, continuă Alice de îndată ce se ghemuiseră iar tihnit în fotoliu, că era cât p-aci să deschid fereastra şi să te pun afară în zăpadă! Şi-aşa ţi s-ar fi cuvenit, drăguţă mică şi poznaşă!... Ce-ai de spus ca să te aperi?... Hai şi nu mă mai întrerupe! continuă ea, ridicând un deget. O să-ţi înşir imediat toate necuviinţele tale. Număru' unu: ai scâncit de două ori în timp ce te spăla Dina pe faţă, azi-dimineaţă. Hai, nu zi că nu, Miţuco! Te-am auzit cu urechile mele! Ce spui? (ca şi cum pisoiul i-ar fi vorbit) Ţi-a dat cu laba-n ochi?... Păi de, era vina ta... de ce n-ai ţinut ochii închişi? Dacă-i ţineai bine închişi, nu se-ntâmpla. Las' acu, nu te mai scuza, mai bine ascultă!... Număru' doi: ai tras-o de coadă pe Fulg-de-Nea şi-ai împins-o la o parte tocmai când îi pusesem dinainte farfuriuţa cu lapte! Ce?... Ţi-era sete?... Aşa?... Şi de unde ştii că nu-i era şi ei sete?... Şi număru' trei: cât nu m-am uitat eu, ai descolăcit de tot ghemul de lână pe care abia-l înşirasem! Iată trei pozne, Miţuco, şi încă n-ai fost pedepsită pentru niciuna din ele. Ştii foarte bine că-ţi adun toate pedepsele pentru de miercuri într-o săptămână. Dacă mi-ar aduna şi mie toate pedepsele? continuă Alice, mai mult pentru sine decât pentru pisicuţă. Ce-aş păţi la sfârşitul anului!... Bănuiesc c-aş fi trimisă la închisoare pân' la urmă. Sau... ia să vedem... Să zicem că, pentru fiecare pedeapsă, ar trebui în ziua aceea să nu mănânc la prânz; atunci, când ar veni ziua aia nenorocită, ar trebui să mă lipsesc de cincizeci de prânzuri dintr-odată!... Ah! Nici că mi-ar păsa! Mai bine aşa, decât să mănânci cincizeci dintr-odată!... Tu auzi fulgii de zăpadă, Miţule?... Îi auzi cum se-ating de geamuri? Ce plăcut şi dulce susură!... De parc-ar tot săruta cineva fereastra pe dinafară... Stau şi mă-ntreb, oare zăpada iubeşte ramurile copacilor şi câmpiile, de le sărută aşa drăgăstos? Şi apoi le acoperă bine-bine cu o plăpumioară

albă, şi poate că le spune: „Dormiți acum, dragilor, până vine iar vara”. Şi, când se trezesc din somn, vara, Mițuco, se îmbracă toate în verde şi, de cum suflă vântul, se încing la joc... O, ce frumos e! strigă Alice, aruncând ghemul de lână ca să poată bate din palme. Şi ce mi-ar mai plăcea să fie aşa!... Sunt sigură că toamna, când se veştejesc frunzele, pădurea arată somnoroasă... Mițuco, tu ştii să joci şah?... Hai, nu mai zâmbi, drăguță! Te întreb foarte serios. Fiindcă adineauri, când jucam noi, tu stăteai şi te uitai de parcă ai fi priceput, şi, când am spus eu: „Şah!”, tu ai început să torci. Şi să ştii, Mițule, că fusese o mişcare foarte bună, şi chiar c-aş fi putut să câştig, de n-ar fi fost urâciosul ăla de cal, care, cu tertipurile lui, a sărit printre piesele mele. Mițuco dragă, hai să zicem că...

Aici mi-ar plăcea să fiu în stare să vă spun barem pe jumătate toate câte le tot înşira Alice când începea cu această expresie favorită a ei: „Să zicem că...” Chiar în ajun avusese o controversă lungă cu soră-sa – şi asta numai fiindcă Alice se apucase să spună: „Hai să zicem că suntem regi şi regine”, iar soră-sa, care era foarte conştiincioasă, obiectase că asta nu se putea, fiindcă ele erau numai două; iar Alice, până la urmă, neavând încotro, spusese: „Bine, atunci n-ai decât să fii tu unu’ din ei, şi eu o să fiu toți ăilalți”. Şi altă dată o înspăimântase de-a binelea pe bătrâna ei dădacă strigându-i tam-nisam în ureche: „Dădacă! Hai să zicem că eu sunt o hienă flămândă şi dumneata eşti un os!”

Dar uite că ne-am depărtat de cele ce-i spunea Alice pisicuței:

— Hai să zicem că tu eşti Regina Roşie, Mițuco!... Să ştii că, dacă te-ai ridica în două labe şi ți le-ai încrucişa p-alelalte două, ai arăta exact ca dânsa. Hai, încearcă, Mițuca mea drăguță!

Şi Alice luă de pe masa de şah Regina Roşie şi i-o puse dinainte pisicuței, ca model. Totuşi, experiența nu reuşi – în

primul rând (aşa spunea Alice), pentru că Miţuca nu voia să-şi încrucişeze braţele cum se cade. Şi, ca s-o pedepsească, o luă de ceafă şi o duse în faţa oglinzii, să vadă şi ea ce urât îi şedea aşa ursuză.

— Şi, dacă nu te cuminţeşti imediat, adăugă ea, să ştii că te pun dincolo, în Casa din Oglindă! Ce zici, ţi-ar plăcea una ca asta? Uite, Miţuco, dac-ai fi atentă şi n-ai mai vorbi atâta, ţi-aş spune tot ce cred despre Casa din Oglindă. Mai întâi, e odaia pe care o poţi vedea prin sticla oglinzii şi care e aidoma cu odaia unde stăm noi, numai că toate sunt de partea ailaltă. Dacă mă sui pe un scaun, pot s-o văd toată – în afară de bucăţica dindărătul căminului. O, ce mult aş vrea să pot vedea şi bucăţica aceea! Aşa mult aş vrea să ştiu dacă au şi acolo foc iarna!... N-ai cum să ştii sigur – atâta că, dacă soba noastră scoate fum, iese fum şi în odaia de dincolo... dar poate că e numai un şiretlic, ca să se pară că au şi-acolo foc. Ei, şi cărţile cam seamănă cu ale noastre, doar că literele-s anapoda; ştiu asta fiindcă am ţinut odată o carte în faţa oglinzii, şi-atunci au pus şi cei de dincolo una. Ţi-ar plăcea să stai în Casa din Oglindă, Miţule? Oare acolo ţi-ar da lapte? Da' poate că nu e bun de băut laptele în Casa din Oglindă... Dar – o, Miţuco dragă! – acum o să-ţi vorbesc despre coridor. Dacă deschizi bine uşa odăii noastre, poţi să zăreşti un picuţ din coridorul Casei din Oglindă! Şi-atât cât se poate vedea, seamănă foarte mult cu coridorul nostru, dar vezi bine că mai încolo poate să nu mai fie deloc la fel. Vai, Miţuco, ce drăguţ ar fi dac-am putea să trecem dincolo, în Casa din Oglindă! O! Sunt sigură că trebuie să fie în ea lucruri foarte, foarte frumoase! Hai, Miţule, să zicem că se poate trece dincolo, într-un fel sau altul. Hai să zicem că sticla s-ar fi făcut toată moale ca un văl, aşa că putem trece prin ea. O, ia uite colo: chiar că se preface într-un fel de abur! O să fie foarte uşor de trecut dincolo...

Vorbind astfel, se şi văzu sus, pe etajera căminului, cu toate că nici nu ştia cum ajunsese acolo. Şi, într-adevăr, sticla începea să se mistuie, întocmai ca un abur strălucitor, argintiu.

O clipă mai târziu, Alice trecuse prin sticlă şi sărise uşurel pe podeaua Casei din Oglindă. Cel dintâi lucru pe care-l făcu fu să se uite dacă era foc în cămin – şi-i păru foarte bine când văzu că ardea şi acolo un foc adevărat, cu vâlvătaie luminoasă, aidoma celui pe care-l lăsase în urmă. „Aşa c-o să-mi fie şi aici la fel de cald cum îmi era şi în vechea odaie", se gândi Alice, „ba chiar şi mai cald, fiindcă n-o să mai fie nimeni să mă certe să plec de lângă foc. O, ce nostim are să fie când au să mă vadă prin oglindă că sunt aicea, dar n-au să mă poată prinde!"

Apoi începu să privească în juru-i şi băgă de seamă că ceea ce se putea vedea din odaia veche arăta foarte obişnuit şi neinteresant, dar că toate celelalte erau cum nu se poate mai deosebite. De exemplu, tablourile de pe pereţii din apropierea sobei păreau toate vii, şi până şi ceasornicul de pe cămin (căruia ştiţi bine că în oglindă nu i se vede decât partea dindărăt) căpătase chipul unui moşneguţ şi se hlizea la ea.

„În odaia asta nu e aşa ordine ca în cealaltă", îşi zise Alice când observă câteva figuri de şah căzute în zgura din sobă, dar, o clipă mai târziu, scoţând, de mirare, un: „O!... E nemaipomenit!", se lăsă de-a buşilea, ca să le urmărească. Figurile de şah se plimbau, două câte două!

— Uite-i pe Regele Roşu şi pe Regina Roşie, spuse Alice (în şoaptă, ca să nu-i sperie), şi uite-i colo pe Regele Alb şi pe Regina Albă şezând pe marginea lopăţicii de cenuşă! Şi uite şi două ture plimbându-se braţ la braţ... Nu cred că mă aud, continuă ea, aplecând şi mai mult capul, şi sunt aproape sigură că n-au cum să mă vadă. Parcă aş simţi că m-am făcut invizibilă...

Chiar atunci ceva prinse a scânci pe masa dindărătul lui Alice şi o făcu să se întoarcă, tocmai la timp pentru a vedea pe unul dintre pionii albi căzând de-a berbeleacul şi începând să izbească din picioare. Alice îl urmări din ochi cu mare curiozitate, ca să vadă ce se va mai întâmpla.

— E vocea copilului meu! strigă Regina Albă, năpustindu-se de lângă Rege atât de năvalnic, încât îl răsturnă în zgură. Albişoara, odorul meu! Pisicuța mea imperială! Şi prinse a se cățăra ca nebună pe apărătoarea de la gura sobei.

— Prostuța ta imperială! o îngână Regele, frecându-şi nasul, la care se lovise în cădere.

Cam avea dreptate să fie nițeluş supărat pe Regină, fiindcă se umpluse de cenuşă de sus până jos.

Alice era foarte dornică de a se face de folos, şi, cum biata micuță Albişoara zbiera de mai să-i vină rău, o culese iute pe Regină şi o aşeză pe masa de şah, lângă gălăgioasa ei copilă.

Regina gâfâia. Se aşeză jos – călătoria rapidă prin aer îi luase răsuflarea – şi un minut-două nu putu face altceva decât s-o strângă pe tăcute în brațe pe mica Albişoara. De cum îşi regăsi puțin suflul, îi strigă Regelui Alb, care şedea ursuz în cenuşă:

— Fii atent la vulcan!

— Care vulcan? se miră Regele, ridicându-şi ochii spre foc, de parcă ar fi crezut că acolo era cel mai probabil să-l găsească.

— M-a – suflat – pân-aici... gâfâi Regina anevoie. Ai grijă să te sui cu băgare de seamă, să nu te sufle!

Alice se uita cum Regele Alb se căzneşte să se cațăre din stinghie în stinghie, şi în cele din urmă spuse:

— Păi, în felul ăsta o să vă ia ceasuri întregi până s-ajungeți la masă. N-ar fi mai bine să vă ajut?

Regele însă nu băgă în seamă întrebarea; era limpede că nu putea nici s-o audă, nici s-o vadă pe Alice. Încât ea îl culese binişor din cenuşă şi-l ridică, mai uşurel decât pe Regină, ca să nu-l facă să-şi piardă răsuflarea; dar, mai înainte de a-l aşeza pe masă, se gândi că ar fi bine să-l şi şteargă puțin – prea era plin de cenuşă.

Mai târziu, Alice povestea că nu mai văzuse în viața ei o mutră mai aiurită ca a Regelui când se pomenise ținut în aer de o mână nevăzută şi şters de praf. Era mult prea uluit ca să strige, dar ochii şi gura i se căscau tot mai tare, tot mai rotund, până ce mâna lui Alice într-atâta se zgâlțâi de râs, că fu cât pe ce să-l scape jos.

— Vai! *Te rog,* nu te mai strâmba aşa, dragă! strigă ea, uitând cu desăvârşire că Regele n-o putea auzi. Mă faci să râd de mi s-a înmuiat mâna, şi-o să te scap jos! Şi nu mai ține gura aşa căscată! O să-ți intre toată cenuşa în ea. Ei, acuma cred că eşti destul de curat! adăugă, netezindu-i părul, şi-l aşeză pe masă lângă Regină.

Regele căzu imediat pe spate şi rămase aşa neclintit; iar Alice fu cam îngrijorată de ce făcuse şi dădu o raită prin odaie după nițică apă ca să-l stropească, să-şi vină în fire. Dar nu găsi decât o sticlă de cerneală, şi, când se întoarse cu ea, văzu că Regele îşi revenise: el şi Regina stăteau de vorbă într-o şoaptă speriată – atât de încet, încât Alice abia auzea ce spuneau.

Regele tocmai zicea:

— Te asigur, draga mea, c-am înghețat până-n vârful barbişonului!

La care Regina răspunse:

— N-ai niciun barbişon.

— Groaza acelei clipe n-o s-o uit niciodată! continuă Regele. Niciodată!

— Ba o s-o uiți, spuse Regina, afară doar dacă nu-ți faci o însemnare.

Alice privi cu mare interes cum Regele scoate un uriaş caiet de însemnări din buzunar şi începe să scrie. Şi-i veni deodată o idee: prinse capătul creionului, care-i trecea Regelui peste umăr, şi începu să scrie în locul lui.

Bietul Rege arătă nespus de mirat şi de nenorocit; câtăva vreme se luptă cu creionul fără să spună nimic; dar Alice era mult prea puternică faţă de el, şi, în cele din urmă, Regele izbucni gâfâind:

— Draga mea! Trebuie neapărat să-mi procur alt creion. Nu mă pot descurca deloc cu ăsta; scrie tot felul de bazaconii, care mie nici prin gând nu-mi trec!

— Ce scrie? întrebă Regina, aplecându-se peste caiet (în care Alice însemnase: „Calul Alb alunecă în jos pe vătrai. Se balansează foarte tare.”). Astea nu-s însemnările tale!

Pe masă lângă Alice era o carte, şi, în timp ce-l supraveghea pe Regele Alb (fiindcă tot mai era niţel îngrijorată în privinţa lui, şi ţinea la îndemână cerneala, ca să-l stropească în caz că ar fi leşinat din nou), Alice răsfoi paginile, în căutarea vreunei părţi pe care s-o poată citi, „fiindcă e toată într-o limbă pe care n-o cunosc”, îşi zicea.

Era aşa:

ADAICINĂCNĂRT
ivăz esaosnil ,dnilgirf arE
— bo nî ualbmig ,uaryg tot eS
,ivăgorob eraosnim iamuN
.boicşed ros iimom dnâC

Alice se uită câtăva vreme, bătându-şi capul ce să fie, dar în cele din urmă îi trecu prin gând o idee isteaţă: „Păi, fireşte, e o carte din oglindă! Şi dacă o ţin în faţa unei oglinzi, cuvintele o să arate iar cum trebuie”.

Iată poezia pe care o citi Alice:

TRĂNCĂNICIADA
Era friglind, linsoase zăvi

Se tot gyrau, gimblau în ob,
Numai minsoare borogăvi,
Când momii sor deşciob.

Păzea, vrag fiu de Trăncăvici!
Fălci care muşcă, Gheară-Rea!
Hâdul Bolbor zboară spre-aici,
Frumoaznicul! Păzea!

El spada-o luă cât ai clipi,
Lung îl cătă pe scârţălat,
Popas făcu la Dum-dum-tri,
Pe gânduri cufundat.

Şi, cât pe gând el sta hătdus,
Cu ochii-n flăcări, Trăncăvici,
Şuflând venea-n halop pe sus,
Volvor prin grosdesiş.

Un-doi! Un-doi! Ca-n oase moi,
Gravai tăiş străpunge: zgrunţ!
Mort îl lăsă şi tigva-i luă –
Glapă 'napoi zglobunţ.

Şi-ai omorât pe Trăncăvici?!
O, fătul meu gloluminos!
O, zi fruslavă! Ohei! Ohu!
Hulubăia voios.

Era friglind, linsoase zăvi
Se tot gyrau, gimblau în ob,
Numai minsoare borogăvi,
Când momii sor deşciob.

— Pare *foarte* drăguţă, spuse Alice când termină de citit poezia, dar e puţintel cam greu de priceput! (Vedeţi, nu-i plăcea să recunoască nici măcar faţă de ea însăşi că de priceput nu pricepea o boabă.) Parcă mi-ar da tot felul de

idei – numai că nu prea ştiu exact ce-i cu ideile astea!... Oricum, *cineva* a omorât *ceva;* asta-i limpede, în tot cazul... Vai, dar, dacă nu mă grăbesc, sări Alice deodată, o să trebuiască să trec înapoi prin oglindă înainte de a fi văzut cum arată toată casa! Ia să vedem întâi cum e grădina!

Într-o clipă o zbughi din odaie şi coborî scările în fugă – adică, de fapt, nu era chiar o fugă, ci, după cum îşi spuse Alice, o născocire nouă pentru a ajunge iute şi lesne la piciorul scării. Doar ce ținu vârfurile degetelor pe bara scării şi pluti uşurel în jos fără măcar să atingă treptele cu piciorul; apoi pluti înainte prin sală – şi ar fi ieşit în acelaşi fel de-a dreptul afară, de nu s-ar fi ținut de usciorul uşii. Cam amețise de atâta plutire prin aer şi fu mulțumită să se vadă iar umblând în chip firesc.

CAPITOLUL II

GRĂDINA CU FLORI VII

„Aş vedea cu mult mai bine grădina”, îşi spuse Alice, „dacă aş putea ajunge în vârful dealului aceluia. Şi iată o cărare care duce drept acolo – sau, cel puțin... nu, uite că nu-i aşa...” (după ce merse câțiva paşi de-a lungul cărării şi după ce făcu nişte cotituri bruşte). „Dar sper că până la urmă tot acolo are să ajungă. Da’ ce curios se răsuceşte! Seamănă mai mult cu un tirbuşon decât cu o cărare! Ei, cotitura *asta* cred c-o ia înspre deal – aş, da’ de unde! O ia drept înapoi spre casă! Ei, atunci o să încerc altfel.”

Şi tot încercă: umblând în sus şi în jos şi încercând cotitură după cotitură, dar ajungând mereu înapoi la casă, orice ar fi făcut. O dată, când se avântă într-o cotitură ceva mai brusc ca până atunci, se pocni cu capul de casă mai înainte de a se putea opri.

— Degeaba discutăm, spuse Alice, ridicând privirea, de parcă s-ar fi contrazis cu casa. Nici vorbă de-aşa ceva! *Nu* intru încă. Ştiu bine că atunci ar trebui să trec înapoi prin oglindă şi iarăşi în vechea odaie – şi că s-ar termina cu toate aventurile!

Aşa că, întorcând dârză spatele casei, o porni iarăşi pe-acea cărare, hotărâtă să ţină drumul drept înainte până când avea să ajungă la deal. Câteva minute totul merse bine, şi tocmai îşi spunea: „Ei, de data asta o scot la capăt", când cărarea se suci brusc şi-apoi se scutură (după cum povestea Alice mai târziu), iar în clipa următoare fetiţa se trezi intrând de-a binelea pe uşă.

— O! Asta-i prea de tot! strigă ea. N-am mai văzut casă ca asta, să-ţi stea aşa în drum! Nemaipomenit!

Totuşi, dealul se vedea foarte lămurit, aşa că nu-i rămânea de făcut decât să pornească din nou. De data asta dădu de un strat mare de flori, mărginit cu părăluţe şi cu o salcie înălţându-se în mijloc.

— O, Crin-Panteră! spuse Alice, adresându-se unei flori înalte, bălţate, care se legăna graţioasă în vânt. Ce bine ar fi dacă ai putea să vorbeşti!

— Putem vorbi, spuse Crinul-Panteră, dacă e cineva căruia merită să-i vorbeşti.

Alice fu atât de uluită, încât nu putu rosti nimic timp de un minut; i se oprise parcă şi răsuflarea. În cele din urmă, în vreme ce Crinul-Panteră continua să se legene în vânt, Alice spuse iar, cu voce sfioasă, aproape în şoaptă:

— Şi toate florile pot vorbi?

— Ca şi tine, răspunse Crinul-Panteră. Şi chiar mult mai tare.

— Nu e cuviincios să începem noi, ştii, se amestecă Trandafirul, şi chiar mă-ntrebam când o să începi tu să vorbeşti! Îmi spuneam: „Faţa ei *parcă* ar spune ceva – deşi

nu e foarte isteață!” ... Totuşi, ai o culoare cum se cade, şi asta înseamnă mult.

— Mie nu-mi pasă de culoare, observă Crinul-Panteră. Dacă ar avea petalele nițel mai răsucite spre margini, ar fi destul de plăcută.

Lui Alice nu-i convenea să fie criticată, încât începu să pună întrebări:

— Nu vă e teamă uneori să stați aşa, singure, afară în grădină, fără nicio pază?

— Păi avem salcia în mijloc, spuse Trandafirul. La ce-ar fi bună altminteri?

— Dar ce-ar putea face, în caz de primejdie? întrebă Alice.

— Ar putea face pe câinele de pază, spuse Trandafirul.

— Face cu fiece ram: „Ham! Ram!” explică o Părăluță. Că doar d-aia se cheamă creanga „ram”.

— Cum, nici atâta lucru nu ştiai? țipă altă Părăluță.

Şi-acum începură să țiuie toate de-a valma, umplând aerul de mici glasuri ascuțite.

— Tăceți cu toatele! se mânie Crinul-Panteră, legănându-se aprig de colo-colo şi tremurând de enervare. Asta fiindcă ştiu că nu pot ajunge până la ele! gâfâi el, plecându-şi capul tremurător spre Alice. Altfel n-ar îndrăzni!

— Lasă, nu te mai necăji! încercă să-l îmblânzească Alice şi, aplecându-se spre părăluțe, care erau pe cale să reînceapă, le şopti: Dacă nu vă țineți gura, să ştiți că vă rup!

Într-o clipă fu tăcere, şi câteva dintre părăluțele roz se făcură albe la față.

— Chiar aşa! spuse Crinul-Panteră. Părăluțele astea îşi fac de cap mai rău ca oricine. Cum vorbeşte una, se pornesc toate – ai putea să te usuci, nu alta, de atâta hărmălaie!

— Cum se face că vorbiți cu toatele atât de bine? întrebă Alice, nădăjduind să-l împace printr-un compliment.

Am mai fost în multe grădini, dar nicio floare nu ştia să vorbească.

— Pune mâna jos şi pipăie stratul de pământ! spuse Crinul-Panteră. Atunci ai să-ți dai seama.

Alice făcu după cum i se spusese.

— Stratul e foarte tare, zise ea, dar nu văd ce-are a face...

— În cele mai multe grădini, o lămuri Crinul-Panteră, straturile – adică paturile – se fac prea moi, aşa că florile sunt mereu somnoroase.

Părea o explicație foarte rezonabilă, şi lui Alice îi păru bine că o aflase.

— Nu m-am gândit până acum la una ca asta! făcu ea.

— Părerea mea e că nu te gândeşti niciodată, spuse Trandafirul pe un ton cam aspru.

— N-am mai văzut pe careva c-o mutră mai neghioabă! se băgă în vorbă o Violetă, atât de neaşteptat, încât Alice zvâcni în sus – fiindcă până atunci Violeta nu mai vorbise.

— Ține-ți gura! strigă Crinul-Panteră. Parcă tu vezi vreodată pe cineva! Stai cu capu' sub frunze şi moțăi – atâta ştii... Habar n-ai ce e-n lume, parc-ai fi un boboc!

— Mai sunt şi alții în grădină afară de mine? întrebă Alice, preferând să nu bage în seamă ce-i spusese Trandafirul.

— Mai e o floare în grădină care ştie să umble ca tine, adăugă el. Mereu mă mir cum se poate una ca asta! (– Tu mereu te miri, intră în vorbă Crinul-Panteră.) Dar e mai înfoiată ca tine.

— Seamănă cu mine? întrebă cu mare interes Alice, căci îi trecu prin minte: „O mai fi o fetiță undeva prin grădină!"

— De, are o formă tot aşa caraghioasă ca a ta, spuse Trandafirul, dar ea e mai roşie, şi petalele parcă-i sunt mai mărunte.

— Sunt înfipte în sus, una lângă alta, ca la dalie, spuse Crinul-Panteră, nu căzute împrejur ca la tine.

— Dar nu eşti tu de vină, adăugă Trandafirul, binevoitor. Începi să te veştejeşti, ştii, şi-atunci n-ai ce-i face, se cam pleoştesc petalele.

Lui Alice nu-i plăcea deloc să se gândească la una ca asta, încât, spre a schimba subiectul, întrebă:

— Vine vreodată pe-aici?

— Cred c-o s-o vezi curând, spuse Trandafirul. E dintre cele cu nouă stamine, ştii.

— Unde le poartă? întrebă Alice, cu oarecare curiozitate.

— Păi, fireşte, în jurul capului, răspunse Trandafirul. Mă miram că n-ai şi tu stamine. Credeam c-aşa vă e felul la toate.

— Vine! strigă Pintenul Ciocârliei. Îi aud pasul – țac, țac! – pe pietrişul aleii.

Alice întoarse capul, curioasă, şi văzu că era Regina Roşie.

— A crescut mult! spuse ea de cum o văzu.

Aşa şi era: când o găsise prima oară în cenuşă, nu era mai înaltă de-un deget, şi iat-o acum cu jumătate de cap mai înaltă decât Alice însăşi!

— E din pricina aerului curat, spuse Trandafirul, avem pe-aici un aer minunat.

— Cred c-o să merg să-i ies înainte, spuse Alice; căci, deşi florile i se păreau destul de interesante, îşi dădea seama că ar fi fost ceva cu mult mai măreț să stea de vorbă cu o Regină adevărată.

— Cum o să faci una ca asta? spuse Trandafirul. Eu te-aş sfătui să mergi spre partea cealaltă.

Asta i se păru fără noimă lui Alice, încât, nespunând nimic, porni de îndată înspre Regina Roşie, ca s-o

întâmpine. Care nu-i fu mirarea când într-o clipă o pierdu din vedere şi se văzu intrând iarăşi pe uşa din faţă a casei!

Cam înciudată, se dădu înapoi şi, după ce se uită în toate direcţiile după Regină (pe care în cele din urmă o iscodi în depărtare), se gândi că are să încerce, de data asta, să meargă în direcţia opusă.

Reuşi de minune. Nici un minut nu trecu, şi se văzu faţă în faţă cu Regina Roşie, şi chiar în dreptul dealului la care voise să ajungă.

— De unde vii? o întrebă Regina Roşie. Şi încotro te duci? Priveşte în sus, vorbeşte frumos şi nu-ţi mai tot suci degetele!

Alice se supuse tuturor acestor ordine şi explică pe cât putu de lămurit că se abătuse din drumul ei.

— Nu înţeleg – cum adică din drumul *tău?* zise Regina. Toate drumurile de pe-aici sunt ale mele. Dar tu, de fapt, ce cauţi pe-aici? adăugă, cu un glas ceva mai binevoitor. Fă o plecăciune până te gândeşti la ce-ai de spus! Câştigi timp.

Alice se cam miră auzind-o, dar avea prea mult respect faţă de Regină ca să n-o creadă. „O să-ncerc metoda asta acasă, prima oară când voi fi întârziat la dejun”, îşi spuse.

— Acum e timpul să răspunzi, zise Regina, privindu-şi ceasul. Deschide gura mai bine când vorbeşti, şi spune de fiecare dată „Maiestate”!

— Voiam doar să văd cum e grădina, Maiestate!

— Foarte bine, făcu Regina şi o ciocăni uşurel pe cap, în semn de mângâiere, ceea ce lui Alice nu-i plăcu defel, cu toate că, dacă-i vorba de „grădină”, eu, una, am văzut grădini faţă de care asta de-aici e un pustiu.

Alice nu cuteză să pună la îndoială spusele Reginei şi continuă:

— ... Şi m-am gândit să-ncerc să ajung până în vârful dealului aceluia.

— Dacă-i vorba de „deal”, o întrerupse Regina, eu, una, aş putea să-ți arăt dealuri față de care cel de colo s-ar chema vale.

— Cum se poate? făcu Alice, atât de uimită, încât o contrazise până la urmă. Cum o să fie un deal vale? Ce absurditate!

Regina Roşie clătină din cap.

— N-ai decât să-i spui „absurditate”, zise ea, dar eu, una, am auzit absurdități față de care asta ar fi cuminte ca o definiție de dicționar!

Alice făcu din nou o plecăciune, deoarece, după tonul Reginei, se temu că o cam jignise; şi merseră înainte în tăcere până ajunseră în vârful dealului.

Câteva minute, Alice stătu locului fără să scoată un cuvânt, măsurând cu privirea, în toate direcțiile, locul în care se aflau. Era un ținut foarte ciudat. O seamă de pârâiaşe îl străbăteau, curgând drept dintr-o parte în cealaltă, iar terenul dintre ele părea împărțit în pătrate prin nişte gărdulețe vii, din tufişuri, care se întindeau de la un pârâu la altul.

— Zău dacă nu arată exact ca o tablă mare de şah! exclamă Alice în cele din urmă. Ar mai trebui doar pe undeva să se mişte nişte figuri... Ah, iată-le! adăugă încântată, şi de bucurie începu să-i zvâcnească inima mai iute. E un joc uriaş de şah care se joacă pe toată fața pământului – dacă ăsta o fi pământul, vezi bine. O, ce nostim! Cât de mult mi-ar plăcea să fiu şi eu o figură în jocul ăsta! Fie şi-un Pion, numai să joc şi eu, deşi bineînțeles că cel mai mult mi-ar plăcea să fiu Regină.

Spunând asta, se uită cam cu sfială spre adevărata Regină, însă tovarăşa ei nu făcu decât să zâmbească plăcut şi să spună:

— Asta-i destul de uşor. Dacă vrei, poți să fii Pionul Reginei Albe, fiindcă fetița ei, Albişoara, oricum e prea

micuță ca să poată juca – şi, pentru început, eşti în Pătratul al Doilea; când vei ajunge la Pătratul al Optulea, vei fi Regină.

Chiar în clipa aceea, nu se ştie cum, începură să alerge.

Alice n-a înțeles niciodată – mai târziu, de câte ori s-a gândit la asta – cum începuseră; tot ce şi-a putut aminti e că alergau ținându-se de mâini, iar Regina fugea atât de repede, încât ea, una, abia se putea ține după dânsa, şi striga mereu: „Mai repede! Mai repede!”, dar Alice simțea că-i e cu neputință să alerge mai iute de atât, deşi s-o spună nu izbutea din cauza gâfâitului.

Cel mai curios lucru era că arborii şi toate dimprejur nu-şi schimbau defel locurile; ele două, oricât de repede treceau în fugă, nu păreau să întreacă nimic. „Mă întreb: oare se mişcă toate odată cu noi?” gândi biata Alice, uluită. Iar Regina păru să-i ghicească gândurile, căci strigă:

— Mai repede! Nu încerca să vorbeşti!

De fapt, Alice nici nu credea că ar fi putut să încerce. I se părea că n-o să mai fie în stare să vorbească nicicând, într-atât îşi pierduse suflul; iar Regina tot mai striga: „Mai repede! Mai repede!” şi o târa după dânsa.

— Ne-am apropiat de țintă? izbuti să întrebe Alice în cele din urmă, gâfâind.

— Dacă ne-am apropiat de țintă? repetă Regina. Cum, dar am şi întrecut-o, de vreo zece minute! Mai repede!

Şi alergară înainte câtăva vreme, în tăcere, în timp ce vântul vâjâia în urechile lui Alice, vrând parcă să-i smulgă părul din cap.

„Hai! Hai!” striga Regina. „Mai repede! Mai repede!” Şi-atât de repede alergau, că, în cele din urmă, parcă lunecau prin aer – abia mai atingeau pământul cu picioarele –, până ce, deodată, tocmai când Alice simțea că-i cu totul şi cu totul istovită, fuga încetă, şi fata se văzu şezând jos, fără suflare şi amețită.

Regina o propti de un copac şi spuse cu bunătate:

— Acum poţi să te odihneşti puţin.

Alice privi în jurul ei, foarte surprinsă.

— Cum, da'-mi vine să cred c-am stat tot timpul sub copacul ăsta! Toate sunt exact cum erau!

— Bineînţeles! spuse Regina. Dar tu ce-ai fi vrut?

— Păi, în ţinutul nostru, făcu Alice, tot mai gâfâind niţeluş, de obicei ajungi în altă parte dacă alergi foarte repede vreme îndelungată, aşa cum am făcut noi.

— Ce ţinut lenevos! spuse Regina. Aici, după cum vezi, trebuie să alergi din răsputeri ca să rămâi pe loc. Dacă vrei să ajungi în altă parte, trebuie să goneşti cel puţin de două ori pe-atât de repede!

— O, nu, n-aş mai încerca, vă rog! spuse Alice. Sunt mulţumită să rămân pe loc! Atâta că mi-e tare cald şi sete.

— Ştiu eu ce ţi-ar plăcea! făcu Regina, prietenoasă, şi scoase o cutiuţă din buzunar. Serveşte-te cu un biscuit!

Alice se gândi că n-ar fi fost cuviincios să refuze, deşi nu era deloc ceea ce-şi dorea. Îl luă deci şi-l mâncă aşa cum putu – era îngrozitor de uscat. „În viaţa mea n-am mai mâncat ceva atât de înecăcios!" îşi spuse.

— Până-ţi astâmperi tu setea, zise Regina, eu am să iau măsurile. Scoase din buzunar o panglică şi se apucă să măsoare terenul, înfigând ici şi colo nişte ţăruşi mici. Doi paşi mai încolo – zise, înfigând un ţăruş ca să însemne distanţa – o să-ţi spun ce ai de făcut; mai vrei un biscuit?

— Nu, mulţumesc, răspunse Alice, unul mi-e prea de ajuns!

— Ţi-a trecut setea, sper, zise Regina.

Alice nu ştiu ce să-i răspundă, dar, din fericire, Regina nu aşteptă un răspuns, ci vorbi înainte:

— *Trei* paşi mai încolo, iar o să-ţi spun ce ai de făcut, ca nu cumva să uiţi. După *patru* paşi, o să-ţi spun la revedere. Şi, după *cinci,* o să plec!

Între timp, plantase toţi ţăruşii, iar Alice o urmări cu mare interes cum se întoarce la copac, pentru ca apoi să se îndepărteze încet de-a lungul şirului de ţăruşi. La ţăruşul de doi paşi, întoarse capul şi zise:

— Un pion înaintează la prima lui mişcare cu două pătrate, ştii asta. Aşa că vei trece foarte iute printr-al Treilea Pătrat – probabil cu trenul – şi-ai să fii foarte curând în Pătratul al Patrulea. Ei, pătratul acela aparţine lui Ţiuici şi lui Ţiuilă, al Cincilea e mai mult apă, al Şaselea e al lui Coco-Cocou. Dar văd că nu spui nimic?

— Nu... nu ştiam că trebuie să spun ceva chiar acum, rosti Alice cu şovăială.

— „Sunteţi foarte amabilă că-mi spuneţi toate astea" ar fi trebuit să spui, continuă Regina, pe un ton de mustrare serioasă, dar hai să zicem c-ai spus. Al Şaptelea Pătrat e numai şi numai pădure, dar o să-ţi arate drumul unul dintre Călăreţi, iar într-al Optulea Pătrat vom fi laolaltă Regine şi se vor da o serbare şi o petrecere mare!

Alice se sculă în picioare şi făcu o reverenţă, apoi se aşeză la loc.

Când ajunse la ţăruşul următor, Regina se întoarse din nou şi de data asta spuse:

— Vorbeşte franţuzeşte când nu găseşti cuvântul englezesc, pune picioarele drept înaintea ta şi adu-ţi aminte cine eşti!

De data asta nu mai aşteptă reverenţa lui Alice, ci trecu iute spre ţăruşul celălalt, unde se întoarse o clipă ca să spună: „La revedere!", apoi zori către cel din urmă ţăruş.

Cum s-a întâmplat n-a aflat Alice niciodată, dar, exact când ajunsese la ultimul ţăruş, Regina Roşie dispăru. Degeaba se întreba dacă se mistuise în aer sau dacă fugise repede în pădure („Şi ştiu că fuge!" gândi Alice), că n-avea cum să ghicească. Dar dusă fu, iar Alice îşi aminti că ea însăşi era Pion şi că în curând trebuia să execute o mişcare.

CAPITOLUL III

GÂNGĂNIILE DIN OGLINDĂ

Fireşte că primul lucru care trebuia făcut era să arunce o privire de ansamblu peste tot ținutul pe unde urma să călătorească. „E ca şi cum ai învăța geografie”, gândi Alice, săltându-se în vârful picioarelor, în nădejdea să poată privi cât mai departe. „Râuri principale nu există. Înălțimile cele mai mari... eu mă aflu pe singura, dar nu cred că are vreun nume. Oraşe importante... Ei, da’ ce-or fi făpturile acelea care fac miere acolo, jos? N-ar putea fi albine... cine-a mai văzut albine de la depărtare de-o poştă?” Şi câtva timp nu mai zise nimic, urmărind cu ochii una dintre acele făpturi care tot forfotea printre flori, vârându-şi trompa în ele „de parc-ar fi într-adevăr o albină în toată regula”, îşi spuse ea.

Totuşi, numai albină nu era. De fapt, era un elefant – după cum descoperi curând Alice. La început, ce-i drept, îi stătu inima în loc. „Şi ce mai flori uriaşe trebuie să fie acelea!” gândi în clipa următoare. „Ca nişte căsuțe de vară cărora li s-ar fi scos acoperişurile şi care ar fi fost puse pe nişte tulpini. Şi ce de mai miere or fi făcând! Cred c-am să cobor pân-acolo şi... nu, n-o să mă duc chiar imediat”, se răzgândi ea, oprindu-se tocmai când începuse s-o ia la fugă spre vale şi încercând să-şi găsească o scuză că se intimidase aşa dintr-odată. „N-are niciun rost să cobor acolo fără o creangă mare, cu care să mă apăr de albinele alea. Şi ce nostim are să fie când m-or întreba ai mei cum a fost plimbarea! Am să le spun: «O, a fost destul de plăcut» (şi aici îşi răsturnă capul pe spate, cum avea obiceiul), «atâta că era praf mult pe drum şi foarte cald, şi mă înțepau grozav elefanții!»”... „Cred c-o să cobor înspre partea cealaltă”, îşi

zise după o mică pauză, „şi poate am să le fac o vizită elefanţilor mai târziu. Şi-apoi, abia aştept să ajung în Pătratul al Treilea!”

Aşa încât, sub acest motiv, alergă la vale şi sări peste primul dintre cele şase pârâiaşe.

— Biletele, vă rog! spuse Conductorul, vârând capul pe fereastră.

Într-o clipă, fiecare întinse câte un bilet, aproape la fel de mare cât proprietarul său, încât se umplu tot compartimentul.

— Ei hai, prezintă biletul, fetiţo! spuse încă o dată Conductorul, privind-o supărat pe Alice.

Şi o mulţime de glasuri rostiră toate laolaltă („ca în refrenul unui cântec”, se gândi ea):

— Nu-l lăsa să aştepte, fetiţo! Fiecare minut al lui e foarte preţios!

— Mă tem că n-am bilet, spuse Alice cu glas speriat, nu era nicio casă de bilete pe-acolo de unde vin...

Şi iar se porni corul de glasuri: „Nu era loc de casă de bilete pe-acolo de unde vine. Fiecare bucăţică de loc pe-acolo e foarte, foarte preţioasă!”

— Degeaba te scuzi, spuse Conductorul, trebuia să cumperi de la mecanicul locomotivei.

Şi iarăşi reluă corul de glasuri:

— Omul care conduce locomotiva! Cum, nu ştii? Fiecare val de fum pe care-l scoate e foarte, foarte preţios!

Alice se gândi: „Atunci degeaba mai vorbesc”. De data asta, nu se porniră a *vorbi* în cor, deoarece ea nu vorbise, ci, spre marea ei uimire, *gândiră* cu toţii în cor (sper că voi înţelegeţi ce va să zică *a gândi în cor*, fiindcă eu, unul, mărturisesc că nu înţeleg): „Mai bine nu mai vorbi deloc. Fiecare cuvânt e foarte, foarte preţios!”

„În viaţa mea n-o să mai uit că totul e foarte, foarte preţios!” îşi spuse Alice.

În tot acest timp, Conductorul o privi; mai întâi printr-un telescop, apoi printr-un microscop şi apoi printr-un binoclu de operă. În cele din urmă, spuse:

— Călătoreşti în direcția opusă!

Apoi închise geamul şi plecă.

— La vârsta asta, zise un domn care şedea în fața ei (îmbrăcat în hârtie albă), o fată ar trebui să ştie în ce direcție merge, chiar dacă nu ştie cum o cheamă!

O Capră, care şedea lângă domnul în alb, închise ochii şi spuse cu glas tare:

— Ar trebui să ştie drumul spre casa de bilete, chiar dacă nu ştie alfabetul!

Lângă Capră şedea un Gândac (era un compartiment cu nişte călători foarte ciudați, dacă stai să te gândeşti!), şi, cum părea că regula e să vorbească unul după altul, spuse acum şi el:

— Va trebui să se întoarcă de aici ca bagaj!

Alice nu vedea cine şedea dincolo de Gândac, dar un glas hârâit vorbi acum:

— Schimbați locomotivele!

Apoi se înecă şi nu mai putu să continue.

„Parcă-i glas de armăsar”, gândi Alice. Şi un glăscior subțire, mititel, îi țiui la ureche:

— Aici ai putea să plasezi o glumă: ceva cu „țânțar şi armăsar”, de exemplu!

Apoi, un glas foarte plăcut spuse, de departe:

— Trebuie etichetată: „Fetiță – fragil!”

Iar după aceea, alte glasuri continuară („Ce de mai lume e în compartimentul ăsta!” gândi Alice):

— Trebuie să meargă cu poşta, recomandat, fiindcă are cap.

— Trebuie trimisă ca mesaj telegrafic.

— Trebuie să tragă ea trenul pe restul traseului.

Şi tot aşa.

Dar domnul îmbrăcat în hârtie albă se aplecă spre dânsa şi-i şopti la ureche:

— Să nu-ți pese de ce spun ăştia, dragă! Ia câte un bilet retur la fiecare stație.

— Ba deloc! răspunse Alice, pierzându-şi oarecum răbdarea. Nu mă interesează câtuşi de puțin călătoria asta cu trenul. Eu am fost până adineauri într-o pădure – şi acolo aş vrea să mă întorc!

— Ai putea să spui asta mai cu haz, îi țiui la ureche glăsciorul cel subțirel, de exemplu să adaugi: „Asta-aş *vrea* dac-aş *putea”.*

— Ia nu mă mai sâcâi atâta! făcu Alice, uitându-se zadarnic în juru-i ca să vadă de unde venea glasul. Dacă-ți plac atâta vorbele cu haz, de ce nu le spui dumneata?

Glasul cel mititel oftă adânc. Era, după cum se vedea bine, foarte nefericit, iar Alice ar fi spus ceva mângâietor, ca să-l mai consoleze – „dacă ar ofta şi el ca toată lumea!" gândi. Dar avea un oftat atât de uimitor de firav, încât Alice nici nu l-ar fi auzit dacă nu i s-ar fi vârât cu tot dinadinsul pe lângă ureche. Urmarea era că o gâdila foarte tare la ureche, ceea ce-i depărta cu totul gândurile de la nefericirea bietei ființe mărunțele.

— Ştiu că-mi eşti prietenă, continuă glăsciorul, o prietenă veche şi dragă. Şi n-ai să-mi faci niciun rău, deşi nu-s decât o gânganie.

— Ce fel de gânganie? se informă Alice, nițel cam neliniştită. Ce dorea să afle, de fapt, era dacă această gânganie înțepa sau nu; îşi zise însă că n-ar fi fost prea politicos să pună o asemenea întrebare.

— Cum?! Vasăzică nu... începu glăsciorul, dar fu înăbuşit de un şuierat strident al locomotivei, şi toți (inclusiv Alice) zvâcniră în sus speriați.

Armăsarul, care scosese capul pe fereastră, şi-l trase liniştit înapoi şi spuse:

— Nu-i decât un pârâu peste care vom sări cu trenul.

Toată lumea păru mulțumită de explicație, în afară de Alice, care nu se simțea deloc în largul ei la ideea că trenurile ar putea sări.

„Totuşi, ne va duce la Pătratul al Patrulea – şi asta e ceva!” îşi spuse. O clipă mai târziu, simți compartimentul săltând în aer – şi, în spaima ei, se prinse de ce găsi la îndemână... care din întâmplare era barba Caprei.

Barba însă parcă se topi când puse mâna pe ea – şi Alice se trezi şezând tihnită sub un copac, în timp ce Țânțarul (căci aceasta era gângania cu care vorbise) se legăna pe o crenguță chiar deasupra capului ei şi-i făcea vânt cu aripile.

„E desigur un Țânțar *foarte* mare, cam de mărimea unui pui de găină”, gândi Alice. Totuşi, nu putea să se mai teamă de el, de vreme ce stătuseră atâta de vorbă.

— ... Vasăzică nu-ți plac toate gângăniile? continuă Țânțarul foarte liniştit, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Îmi plac când ştiu să vorbească, răspunse Alice. Acolo de unde vin eu, niciuna nu ştie.

— De care gângănii te bucuri mai mult acolo unde stai tu? se informă Țânțarul.

— De bucurat *mult* nu mă bucur de niciuna, îl lămuri Alice, fiindcă mi-e cam teamă de ele – de cele mari, în tot cazul. Dar numele unora dintre ele îl ştiu.

— Răspund, bineînțeles, când sunt chemate pe nume? întrebă, cu un aer firesc, Țânțarul.

— N-am băgat de seamă aşa ceva.

— Atunci la ce mai au nume, se miră Țânțarul, dacă nu răspund când sunt chemate?

— Lor nu le e de niciun folos, încercă să explice Alice, dar e de folos acelora care le ştiu numele – aşa cred. Altfel, pentru ce ar avea nume toate cele?

— N-aş putea să-ți spun, reflectă Țânțarul. Mai încolo, în pădurea ce-o vezi în vale, n-au nume. Dar zi ‘nainte numele gângăniilor tale, nu mai pierde timpul!

— Păi, să zicem întâi... Musca-de-Cal, începu Alice să înşire pe degete numele gângăniilor de care-şi aducea aminte.

— Aha! făcu Țânțarul. Cam pe la jumătatea drumului spre tufişul de colo, ai să vezi o Muscă-de-Cal-Balansoar, dacă te uiți bine. E toată de lemn şi se deplasează legănându-se din creangă în creangă.

— Şi din ce trăieşte? întrebă foarte curioasă Alice.

— Suc şi rumeguş, spuse Țânțarul. Zi ‘nainte!

Alice privi cu mult interes Musca-de-Cal-Balansoar şi se încredință că fusese revopsită de curând – era foarte lucioasă şi lemnoasă. Continuă:

— Apoi... Musca-Muscă.

— Uită-te pe creanga de deasupra capului tău, spuse Țânțarul, şi-ai să vezi acolo o Muscă-Muşcă. Îi mai zice şi Musca-Țac-din-Cozonac. Are trupul din cozonac, aripile din ace de brad, iar capul ei e o stafidă care arde în rom[2].

— Şi ea din ce trăieşte? întrebă iar Alice.

— Păsat de grâu şi rahat pasat, răspunse Țânțarul, şi-şi face cuib în cutii de bomboane.

— Şi-apoi Molia, continuă Alice, după ce privise îndelung gângania cu capul arzând şi se gândise: „Stau şi mă-ntreb dacă de-aia le place moliilor să zboare spre flăcările lumânărilor: ca să se prefacă în Muşte-Țac-din-Cozonac!”

Țânțarul continuă:

---

[2] În original, *plum-pudding*, „budincă de prune”; în Anglia, cea mai răspândită prăjitură; la zile mari se serveşte împodobită – de Crăciun, de pildă, cu frunze de ilice veşnic verzi şi cu flăcărui de rom aprins. (n.tr.)

— Uite cum se târâie la picioarele tale (Alice îşi trase speriată picioarele înapoi) o Molie-Molâie-din-Cremă-de-Lămâie. E toată din felii de pandişpan unse cu cremă de lămâie şi pe deasupra are glazură, iar capul îi e o acadea.

— Şi ea din ce trăieşte?

— Limonadă şi frişcă.

Altă dificultate răsări în gândul lui Alice:

— Dar dacă nu găseşte? îşi dădu ea cu părerea.

— Atuncea moare, fireşte.

— Dar aşa ceva trebuie să se întâmple foarte des, observă Alice, pe gânduri.

— Totdeauna se întâmplă, spuse Ţânţarul.

După asta, Alice rămase tăcută un minut-două, cufundată în gânduri. Ţânţarul, între timp, se distra ţiuindu-i împrejurul capului; în cele din urmă, se aşeză iar şi făcu următoarea observaţie:

— Bănuiesc că n-ai vrea să-ţi pierzi numele?

— Nu, sigur că nu, spuse Alice, cam îngrijorată.

— Şi totuşi, nu ştiu, zău, dacă ai dreptate, continuă Ţânţarul, nepăsător. Gândeşte-te ce bine ţi-ar prinde să te poţi întoarce acasă fără el! De pildă, când ar vrea guvernanta să te cheme la lecţii, ar striga: „Vino-ncoace...”, şi aici ar trebui să renunţe, fiindcă n-ar fi niciun nume pe care să-l poată rosti – şi tu, bineînţeles, n-ai fi obligată să te duci, nu-i aşa?

— Tot degeaba, sunt sigură, spuse Alice. Nici nu i-ar trece prin cap guvernantei mele să mă scutească de lecţii pentru atâta lucru. Dacă nu şi-ar aminti numele, m-ar striga: „Duduie!”, cum îmi zic şi servitorii.

— Ei, zise Ţânţarul, dacă te-ar striga aşa, tu tot nu te-ai duce. Ea ar striga: „Du-du-e!” şi pân’ la urmă tot ea ar striga: „Nu-nu-e!”... Asta are haz. Păcat că n-ai făcut tu gluma asta.

— De ce s-o fi făcut eu?! se supără Alice. E o glumă proastă!

Țânțarul însă doar oftă adânc, şi două lacrimi mari i se prelinseră pe obraji.

— Ar trebui să nu mai faci glume, spuse Alice, dacă te amărăsc atâta.

Se auzi iarăşi unul din acele mici oftaturi melancolice – şi de data asta se părea că pe bietul Țânțar îl zburase de-acolo oftatul; când Alice ridică ochii, nu se mai vedea nici urmă de el pe crenguță, şi, cum începea să-i fie cam frig de când tot şedea locului, fetița se sculă şi se puse iar în mişcare.

Curând ajunse la un câmp deschis, cu o pădure de partea cealaltă; arăta cu mult mai întunecoasă decât ultima în care fusese, încât se cam sfia să se îndrepte într-acolo. Totuşi, când se gândi mai bine, se hotărî să meargă înainte: „Fiindcă *un* lucru e sigur: că n-o să merg *înapoi*”, se gândi ea, iar acesta era singurul drum spre Pătratul al Optulea.

„Asta trebuie să fie pădurea unde nimic n-are nume”, îşi spuse Alice, căzând pe gânduri. „Stau şi mă-ntreb ce-o să se întâmple cu numele meu când voi intra acolo? Nu mi-ar plăcea deloc să-l pierd, fiindcă atunci ar trebui să mi se dea altul – şi sunt aproape sigură că s-ar nimeri unul urât... Dar nostimada ar fi să trebuiască să caut pe urmă persoana care ar găsi numele meu! Exact ca în anunțurile alea pe care le dau oamenii când îşi pierd câinii: *Răspunde la numele Fulger, poartă zgardă de alamă...* Închipuie-ți, să tot chemi «Alice!» pe toată lumea pe care-o întâlneşti, până-ți răspunde careva!... Numai că cine-ar fi deştept nici n-ar răspunde.”

Tot flecărea aşa într-o doară, când ajunse la pădure; părea să fie foarte rece şi umbroasă.

— Ei, în tot cazul, îşi zise Alice, păşind sub umbra arborilor, e plăcut, după ce-ai suferit atâta de căldură, să

ajungi în... în... în ce? se tot întreba ea, cam uluită că nu e în stare să-şi amintească vorba pe care o căuta. Vreau să zic, să ajungi sub... sub... sub *ăsta*, nu? şi-şi puse mâna pe trunchiul copacului. Cum s-o fi chemând oare?... Cred, într-adevăr, că n-are nume... Da, cu siguranță că n-are!

Stătu locului un minut, gândindu-se, apoi, deodată, reîncepu:

— Vezi că tot s-a întâmplat până la urmă!... Ei, şi-acu... cine sunt eu?... O să-mi amintesc, dacă mă căznesc. Sunt hotărâtă să-mi amintesc!

Dar degeaba era ea hotărâtă. Tot ce-şi aminti, după multă vreme, fu:

— Mă cheamă ceva cu A... Ştiu că începe cu A...

Chiar atunci trecu pe-acolo un Pui de Căprioară; o privi pe Alice cu ochii lui mari şi blânzi, fără să pară deloc speriat.

— Hai încoa'! Hai încoa'! îl strigă Alice, întinzând mâna şi încercând să-l mângâie; el, însă, doar se trase nițel înapoi şi stătu iar s-o privească.

— Care-i numele tău? o întrebă el în cele din urmă.

Avea un glas atât de blând şi dulce!

„Aş vrea şi eu să ştiu", gândi biata Alice şi răspunse, cam tristă:

— Niciunul, deocamdată!

— Mai gândeşte-te! Ăsta nu e nume.

Alice se mai gândi, dar fără rezultat.

— Te rog, vrei să-mi spui ce nume ai tu? întrebă ea sfioasă. Poate asta mi-ar ajuta.

— Îți spun dacă vii cu mine până nițel mai încolo, zise Puiul de Căprioară. Aici nu-mi pot aminti.

Aşa că merseră înainte prin pădure împreună – Alice cu brațele petrecute drăgăstos pe după grumazul catifelat al Puiului de Căprioară –, până ce ajunseră la alt câmp

deschis, şi aici, Puiul de Căprioară făcu deodată un salt şi se desprinse de brațul lui Alice.

— Sunt un Pui de Căprioară! strigă cu glas încântat. Şi, vai de mine... tu eşti un pui de om!...

O expresie subită de spaimă se citi în ochii lui frumoşi, cafenii, şi, o clipă mai târziu, o luase la goană cu toată viteza.

Alice stătu şi se uită după el, şi-i venea să plângă de necaz că-l pierduse atât de fără de veste pe micuțul şi dragul ei tovarăş de drum.

— Dar, cel puțin, acum îmi ştiu numele, spuse. Tot e o mângâiere şi asta... Alice – Alice – n-o să-l mai uit... Şi acum, după care din aceşti stâlpi indicatori de direcție trebuie să mă iau?

Nu era prea greu de răspuns la această întrebare, deoarece un singur drum tăia pădurea, şi amândoi stâlpii indicatori îşi îndreptau săgețile spre el. „O să mă hotărăsc la prima răscruce, când stâlpii o să arate direcții deosebite”, îşi zise Alice.

Dar părea că asta nu se va întâmpla niciodată. Merse şi merse înainte vreme îndelungată, însă, când drumul se bifurca, de fiecare dată câte doi stâlpi arătau amândoi în aceeaşi direcție; pe unul scria: „SPRE CASA LUI ȚIUICI”, iar pe celălalt: „SPRE CASA LUI ȚIUILĂ”.

— Sunt convinsă, spuse Alice în cele din urmă, că locuiesc amândoi în aceeaşi casă! Mă mir cum nu m-am gândit la asta mai dinainte. Dar nu pot zăbovi mult acolo. Doar o să intru şi-o să întreb ce mai fac şi-o să mă informez care-i drumul ce trebuie să-l iau ca să ies din pădure. Numai de-aş putea ajunge până la Pătratul al Optulea mai înainte să se întunece!

Merse aşadar mai departe, vorbind de una singură, până când, la o cotitură bruscă, dădu peste doi omuleți

grăsuni – atât de neaşteptat, încât se trase fără voie îndărăt; într-o clipă însă, îşi reveni, zicându-şi că erau desigur...

CAPITOLUL IV

ȚIUICI ŞI ȚIUILĂ

Stăteau sub un copac, fiecare cu câte un braț petrecut pe după gâtul celuilalt; iar Alice ştiu numaidecât care este fiecare, pentru că unul din ei avea brodat pe guler „ICI”, iar celălalt „ILĂ”. „Probabil că „ȚIU” e brodat pe partea dinspre ceafă a gulerului”, îşi zise ea.

Stăteau atât de neclintiți, încât ea uită cu totul că erau vii, şi tocmai le dădea ocol ca să vadă dacă literele „ȚIU” erau scrise pe partea dindărăt a gulerelor, când tresări auzind un glas, care venea din gura celui însemnat cu „ICI”.

— Dacă crezi că suntem figuri de ceară, ca la bâlci, spunea, atunci ar trebui să plăteşti ca să ne vezi. La figurile de ceară nu te uiți pe gratis. Nicidecum!

— Dimpotrivă, adăugă cel însemnat cu „ILĂ”, dacă crezi că suntem vii, atunci ar trebui să vorbeşti.

— Credeți-mă, îmi pare foarte rău, fu tot ce putu spune Alice; fiindcă-i țăcăneau în gând, ca un ticăit de ceasornic, vorbele unei poezioare de demult, şi abia se stăpâni să nu le spună tare:

Țiuici şi Țiuilă au vrut să se ia la luptă,
Că Țiuici cică Țiuilă i-a dat ‘napoi morişca ruptă.

Când – ce să vezi? – o cogeamite Cioară
Neagră ca smoala, în zbor se arată...

Şi amândoi vitejii aşa se speriară,
C-au uitat să se mai bată.

— Ştiu eu la ce te gândeşti, spuse Ţiuici, dar nu-i aşa, nicidecum.

— Dimpotrivă, continuă Ţiuilă, dac-ar fi fost aşa, ar putea să fie; şi dac-ar fi aşa, aşa ar fi; dar cum nu este, nu e. Logic!

— Mă gândeam, spuse Alice foarte politicos, care să fie cel mai bun drum ca să ieşi din pădurea asta. Uite, acuş se înserează. Vreţi, vă rog, să-mi spuneţi?

Dar cei doi grăsuni mititei doar se uitară unul la celălalt şi se hliziră.

Aveau aidoma înfăţişarea unor băieţaşi de şcoală, mai măricei, încât Alice, fără să vrea, îndreptă un deget către Ţiuici, zicând:

— Elevul numărul Unu!

— Nicidecum! strigă iute Ţiuici şi închise gura, hăpăind.

— Elevul numărul Doi! continuă Alice, trecând la Ţiuilă, deşi convinsă că şi acela doar va striga: „Dimpotrivă!”, ceea ce el şi făcu.

— Ai început anapoda! strigă Ţiuici. Când vii în vizită, întâi şi întâi întrebi: „Ce mai faceţi?” şi dai mâna!

Şi aici cei doi fraţi se îmbrăţişară, apoi fiecare din ei întinse braţul ce-l avea liber, ca să dea mâna cu Alice.

De teamă să nu-l supere pe vreunul dintre ei, Alice nu se încumeta să dea mâna cu niciunul înaintea celuilalt; ca să rezolve dificultatea, prinse amândouă mâinile ce i se întindeau dintr-odată; în clipa următoare se prinseseră toţi trei în joc, dansând în cerc. Asta i se părea lui Alice foarte firesc (cum îşi aminti mai târziu), şi nici măcar nu se miră când auzi o muzică însoţindu-i; părea să vină de la copacul sub care dansau, şi (după câte îşi dădea seama) o făceau crengile frecându-se unele de altele, ca arcuşurile pe viori.

— Dar zău că era foarte nostim (spunea Alice mai târziu, când îi povestea surorii ei toate astea), încât m-am

trezit tam-nisam cântând: *Iată-ne veseli sub dud că jucăm.* Nici nu ştiu când începusem cântecul ăsta, dar mi se părea că-l tot cântam de foarte multă vreme!

Partenerii ei de dans erau graşi, aşa că foarte repede îşi pierdură suflul.

— Ajunge – de patru ori – jur-împrejur – pentru un dans – gâfâi Ţiuici, şi se opriră din joc la fel de brusc cum se porniseră; iar muzica încetă în aceeaşi clipă.

Apoi îşi desprinseră mâinile dintr-ale lui Alice şi stătură şi se uitară la ea timp de un minut. Fu o pauză cam penibilă, fiindcă Alice nu ştia cum să înceapă o conversaţie cu nişte persoane cu care abia dansase. „N-ar fi deloc potrivit să spun acuma: «Ce mai faceţi?»" îşi zicea ea. „Cred că am trecut de faza asta, oricum, nu?"

— Sper că n-aţi obosit prea tare, zise ea în cele din urmă.

— Nicidecum. Şi mulţumim foarte mult de întrebare, zise Ţiuici.

— Rămânem foarte îndatoraţi! adăugă Ţiuilă. Îţi plac poeziile?

— ... Da-a... destul... *unele* poezii, spuse Alice cam cu jumătate gură. N-aţi vrea să-mi spuneţi ce drum te scoate din pădurea asta?

— Ce poezie să-i spun? zise Ţiuilă, de parcă nici nu i-ar fi auzit întrebarea, privindu-l pe Ţiuici cu nişte ochi mari, foarte solemni.

— *Vaca de Mare şi Dulgherul* e cea mai lungă, răspunse Ţiuici, strângându-şi drăgăstos fratele.

Ţiuilă îi dădu drumul imediat:

Pe mare, *soarele lucea...*

Aici Alice încercă să-l întrerupă:

— Dacă-i foarte lungă, zise ea cât putu de politicos, n-aţi vrea să-mi spuneţi mai întâi ce drum...

Țiuici surâse blajin şi începu de la cap:

Pe mare, soarele lucea,
Lucea din răsputeri;
Ca valurilor să poată da
Luciu şi scânteieri.
Şi foarte de mirare era,
Fiind noapte neagră-n cer.

Luna lucea posomorât,
Că iar se-obrăznicise
Cel soare prost-crescut!
Zicea că i se şi acrise –
El n-avea ce căta pe-aci
Când ziua şi-o sfârşise!

Iar marea udă rău era,
Nisipul, ce uscat!...
Un nor pe cer nu se zărea,
Oricât te-ai fi uitat.
Cum păsări nu erau deloc,
Una n-ar fi zburat!

Vaca de Mare şi Dulgherul
Plimbându-se, de mână,
Plângeau că doar nisip vedeau
În jur la îndemână.
— Ah, cât ar fi de minunat
Vântul de-aci să-l mână!

— De-ar fi să-l mături serios
Vreo şapte slujnice mai tari
Jumate an în şir, tu zici
Că s-ar rări măcar?
— Nu cred, Dulgherul a răspuns,
Plângând cu lacrimi mari.

— O, Stridiilor, veniți cu noi
Pe țărmul însorit!
Vaca de Mare le rugă.
Prileju-i fericit.
De mână vă vom ține noi –
Pe patru vă invit!

Fără să spună un cuvânt,
Stridia bătrână îi privi...
Din capu-i gros făcu: „O, nu!”
Şi doar din ochi clipi,
Dând a-nțelege că n-ar vrea
Din pat a se clinti.

Dar patru stridii mici dau zor
Să meargă la plimbare.
Rochițele-s frumos periate,
Ghetuțele curate-soare!
Şi foarte de mirare era
Că, ştiți, n-aveau picioare.

Iar alte patru stridii-pui
Veniră-n urma lor
Şi, iată, dau năvală acum
În şir impunător!
Prin spuma mării se-mbulzesc,
Hop, țop, tot vin de zor.

Vaca de Mare şi Dulgherul,
Dup-o bucată bună,
Popas aleseră o stâncă,
De masă tocmai bună.
Iar stridioarele-aşteptau
În şir, cuminte strună.

Vaca de Mare zise-atunci:
— Venit-a clipa-n care

Putem vorbi de multe noi:
De ghete, de vapoare,
De ce e marea-aşa spumoasă,
De ce-au purceii aripioare...

— O clipă! stridiile-au rugat.
Să ne-odihnim puțin!...
Că unele suflăm din greu –
Ne e trupşorul plin...
— Nu-i nicio grabă! a zis Dulgherul.
I-au mulțumit, senin.

Vaca de Mare apoi a spus:
— Întâi, pâine ne-ar trebui.
Piper şi-oțet pe-alăturea
Bine s-ar potrivi...
Să ne-ospătăm! Gata sunteți?
Începem, dragi stridii!

— Dar nu cu noi! ele-au strigat
Învinețindu-se oleacă.
Ar fi sinistru ‘ntre prieteni
Aşa ceva să se petreacă!
— Frumos peisaj! a exclamat,
Preasimțitoarea vacă.

Ce bune-ați fost că ați venit!
Şi cât sunteți de frumuşele!
Dulgherul nu zise decât:
— Dă-mi p-a mai plină dintre ele!
... Eşti cumva tare de urechi?
Hai, taie-le pe câteşitrele!

Vaca de Mare-a reflectat:
„E-un gest cam trădător!
Mă şi jenez – cât le-am purtat
În pas alergător!...”

Dulgherul doar atât a spus:
— Vreau untul mai groscior!

Vaca de Mare se văita:
— Mi-e milă-atât de tare!
Pe când cu sârg tot alegea
Mereu pe cea mai mare
Şi în batista ei vărsa
Lacrimi de tot amare.

— Drăguţelor! făcu Dulgheru-n fine,
Plimbarea aşa-i c-a fost frumoasă?
Şi-acuma spuneţi, n-ar fi timpul
Ca să ne ducem iar acasă?...

... E de mirare?... Mută-a stat întreaga ceată,
Că, dintre stridioare, una nu rămase ne-mâncată.

— Îmi place mai mult Vaca de Mare, spuse Alice, fiindcă i-a fost niţel milă de bietele stridii.

— Dar să ştii că ea a mâncat mai multe ca Dulgherul, spuse Ţiuilă. De-aia şi ţinea batista la ochi, ca să nu vadă Dulgherul câte înhaţă... Dimpotrivă.

— Ce mârşăvie! făcu Alice indignată. Atunci îl prefer pe Dulgher, dac-a mâncat mai puţine ca Vaca de Mare.

— Dar a mâncat şi el câte-a putut să înhaţe!

Era o problemă încurcată. După o pauză, Alice începu:

— De!... Amândoi sunt nişte personaje foarte antipatice... Aici se opri, speriată, auzind în pădurea din apropiere ceva care semăna cu pufăitul unei locomotive mari de tren, deşi teamă-i era să nu fie mai degrabă vreo dihanie mare. Sunt pe-aci pe-aproape ceva lei sau tigri? întrebă ea cu sfială.

— Nu-i decât Regele Roşu care sforăie, spuse Ţiuilă.

— Hai să-l vezi! strigară într-un glas amândoi frații şi, luând-o fiecare de câte-o mână, o duseră la locul unde dormea Regele.

— Nu-i aşa că-i drăgălaş? făcu Țiuici.

Alice n-ar fi putut spune cinstit c-aşa era. Purta pe cap o tichie de noapte țuguiată, roşie, cu ciucure în vârf, şi zăcea cu genunchii la nas, ca un boț nenorocit, dar sforăind cu atâta străşnicie, încât Țiuici fu de părere:

— Să vedeți c-are să-i pice capul de tare ce sforăie!

— Mă cam tem să nu răcească, stând aşa în iarba udă, zise Alice, ca o fetiță grijulie ce era.

— Acuma visează... spuse Țiuilă. Şi despre ce crezi tu că visează?

— Nimeni n-ar putea ghici una ca asta, răspunse Alice.

— Cum! Despre tine! exclamă Țiuilă, bătând din palme triumfător. Şi, dacă nu te-ar mai visa el, unde crezi tu c-ai fi?

— Unde sunt şi-acum, bineînțeles, răspunse Alice.

— Dimpotrivă! replică Țiuilă, dispreţuitor. N-ai fi nicăieri. Din moment ce nu eşti decât ceva din visul lui!

— Dacă Regele ăsta de colo s-ar trezi, adăugă şi Țiuici, te-ai sfârşi – fişşt! – ca o lumânare!

— Aş! De unde! strigă Alice indignată. Şi, afară de asta, dacă eu nu-s decât un ceva în visul lui, atunci voi ce sunteți, mă rog?

— Idem, spuse Țiuici.

— Idem, idem! strigă Țiuilă.

Atât de tare strigase, încât Alice, fără să vrea, făcu:

— Şşt! Mă tem că-l treziți, dacă faceți atâta zgomot!

— De ce vorbeşti tu despre trezirea lui, spuse Țiuici, când tu nu eşti decât o fărâmă din ce visează el? Ştii foarte bine că nu exişti cu-adevărat.

— Ba exist cu-adevărat! spuse Alice şi începu să plângă.

— Plângând, n-o să te faci nici c-un pic mai existentă de-adevărat, îşi dădu cu părerea Ţiuilă. Şi-apoi, nici n-ai de ce să plângi.

— Dacă n-aş exista de-adevărat, spuse Alice, pe jumătate râzând, printre lacrimi, fiindcă toate astea-i păreau foarte caraghioase, atunci cum aş putea să plâng?

— Sper că nu crezi că astea-s lacrimi *adevărate*? o întrerupse Ţiuici pe un ton foarte dispreţuitor.

„Ştiu foarte bine că ăştia spun nişte lucruri fără noimă (nişte absurdităţi, cum zic oamenii mari)", gândi Alice, „e o prostie să plâng pentru aşa ceva". Încât îşi şterse lacrimile şi continuă, cât putu mai voioasă:

— În tot cazul, ar fi mai cuminte să ies din pădurea asta, fiindcă zău că se face întuneric de tot. Credeţi c-are să plouă?

Ţiuici întinse o umbrelă mare deasupra sa şi a fratelui său şi-şi înălţă ochii către acoperişul ei.

— Nu, nu cred, zise, în tot cazul, aici, dedesubt, nu. Nicidecum.

— Dar s-ar putea să plouă afară?

— S-ar putea, dacă vrea, spuse Ţiuilă. Noi, unii, n-avem nimic de zis. Dimpotrivă.

„Ce fiinţe egoiste!" gândi Alice, era gata să le spună: „Bună seara" şi să-i lase, când Ţiuici sări de sub umbrelă şi o înşfăcă de mână.

— Vezi aia de colo? spuse cu un glas înăbuşit de furie, şi, într-o clipă, ochii i se căscară şi se îngălbeniră de mânie, în timp ce, cu un deget tremurător, arăta ceva mic şi alb ce zăcea lepădat sub un copac.

— Nu-i decât o morişcă cu clopoţei, spuse Alice, după o cercetare amănunţită a acelui flecuşteţ alb. Nu-i un şarpe cu clopoţei, adăugă iute, gândind că-l va fi speriat, doar o morişcă veche – veche de tot şi stricată.

— Ştiam eu! strigă Ţiuici, începând să tropăie din picioare ca înnebunit şi să-şi smulgă părul din cap. E ruptă, bineînţeles!

Şi aici îl privi pe Ţiuilă, care îndată se aşeză pe jos şi încercă să se ascundă sub umbrelă.

Alice îi puse mâna pe braţ şi zise cu glas liniştitor:

— Nu trebuie să te necăjeşti atâta pentru o morişcă veche.

— Dar nu e veche! strigă Ţiuici, mai furios ca oricând. E nouă, îţi spun – ieri am cumpărat-o! MORIŞCA mea drăguţă, NOUĂ! începu să urle el de-a binelea.

În tot acest timp, Ţiuilă se străduia cu disperare să închidă umbrela, după ce se ascunsese în ea – ceea ce era un lucru atât de complicat, încât o făcu pe Alice, care-l urmărea, să uite de fratele cel mânios. Dar, de izbutit, nu izbutise perfect, şi până la urmă se dădu de-a dura înfăşurat în umbrelă, doar cu capul afară; şi-aşa zăcea, ba încleştând, ba căscând gura şi ochii lui mari, încât Alice gândi: „Cu un peşte seamănă, mai mult decât cu orice!”

— Bineînţeles că vrei să ne luăm la luptă, nu? spuse Ţiuici, cu un glas ceva mai liniştit.

— De, trebuie!... răspunse celălalt posac, târându-se afară din umbrelă. Dar să ne ajute ea să ne punem costumele.

Şi amândoi fraţii se luară de mână şi se duseră în pădure, dar după un minut se întoarseră cu braţele pline de tot felul de lucruri: perne, pături, covoraşe, feţe de masă, capace de cratiţe şi coşuri pentru cărbuni.

— Sper că te pricepi la prins în ace şi la legat cu sfoară, nu? întrebă Ţiuici. Toate lucrurile astea trebuie să ni le punem pe noi. Să vedem cum facem!

Alice spunea mai târziu că în viaţa ei nu mai văzuse pe nimeni aflându-se în treabă în aşa hal şi cu atâta zarvă. Şi ce de mai catrafuse puneau pe ei, şi ce-o mai plictiseau să-i

tot înnoade în sfori şi să le tot încheie la nasturi! „Zău aşa, când or fi gata, o să semene mai mult cu nişte legături de boarfe vechi!” îşi spunea ea, aranjându-i lui Ţiuilă o pernă pe după gât – „ca să nu i se taie capul”, după cum zicea el.

— Ştii, adăugă apoi foarte grav, e unul dintre cele mai serioase neajunsuri care ţi se pot întâmpla când te baţi – să ţi se taie capul.

Alice izbucni în râs, dar reuşi s-o dea în tuse, de teamă să nu-l jignească.

— Arăt foarte palid? spuse Ţiuici, venind şi el ca să-i lege coiful. (El aşa îi zicea: „coif”, deşi arăta mai mult a cratiţă.)

— De, aşa, niţeluş, răspunse Alice, drăguţă.

— Eu sunt foarte viteaz de obicei, urmă Ţiuici, cu glas tare, numai că azi, din întâmplare, mă doare capul!

— Şi pe mine m-a apucat o măsea, spuse Ţiuilă, care auzise. Mă doare mult mai rău ca pe tine.

— Atunci mai bine nu v-aţi lupta azi! îi sfătui Alice, judecând că era un bun prilej de-a face pace.

— Trebuie să ne luptăm niţel: dar nu ţin neapărat să dureze cine ştie cât, făcu Ţiuici. Ce oră e?

Ţiuilă îşi privi ceasul şi zise:

— Patru şi jumătate.

— Să ne luptăm până la şase şi-apoi mergem la masă, hotărî Ţiuici.

— Foarte bine, încuviinţă celălalt, cam abătut, şi dânsa poate sta să se uite. Da’ să nu te-apropii prea tare, fiindcă eu, în general, dau în tot ce văd, când mă pornesc.

— Şi eu dau în orice nimeresc, strigă Ţiuici, fie că văd ce e, fie că nu!

Alice râse:

— Se vede că daţi foarte adesea în copaci.

Ţiuici privi împrejuru-i cu un zâmbet satisfăcut.

— Nu cred că va mai rămâne vreun copac în picioare, de jur-împrejur, până terminăm lupta! spuse.

— Şi toate astea pentru o morişcă! exclamă Alice, tot mai sperând să-i facă să se ruşineze că se luptau pentru un asemenea fleac.

— Nu m-aş fi necăjit chiar atâta, să nu fi fost nouă! spuse Țiuici.

„Ce bine ar fi să vie acea cogeamite cioară!” gândi Alice.

— Ştii că sabie n-avem decât una, îi aminti Țiuici fratelui său, da’ tu poți să iei umbrela, că-i tot la fel de ascuțită. Numai că trebuie să începem repede. E cum nu se poate mai întuneric.

— Din ce în ce mai întuneric! adeveri Țiuilă.

Se întunecă atât de brusc, încât Alice crezu că probabil vine o furtună.

— Uite colo, ce nor negru şi gros! zise. Şi ce repede vine! Vai, da’ parc-ar avea aripi!

— E cioara! țipă Țiuici cu un glas îngrozit, şi amândoi frații o tuliră – şi într-o clipă nu se mai văzură.

Alice o luă şi ea nițel la fugă înspre pădure şi se opri sub un copac mare. „Aicea nu se poate repezi la mine; e prea mare ca să se strecoare printre copaci. Ce nu-mi place e că scutură aşa din aripi – face un adevărat uragan prin pădure. Ia uite colo, i-a zburat cuiva şalul!”

CAPITOLUL V

LÂNĂ ŞI APĂ

Prinse şalul, şi-apoi se uită în juru-i să vadă cine-l pierduse; o clipă mai târziu, Regina Albă venea gonind prin pădure, cu amândouă brațele întinse larg, de parcă ar fi

zburat, iar Alice se duse s-o întâmpine cuviincios, cu şalul în mână.

— Mă bucur foarte mult că s-a întâmplat să fiu pe-aici, spuse, ajutând-o să-şi pună iar şalul pe ea.

Regina Albă doar se uita la dânsa, într-un fel neajutorat şi înfricoşat, şi-şi tot repeta ceva în şoaptă, care parcă suna a: „*Bine-i* să bei *bere! Bine-i* să bei *bere!*”, iar Alice îşi dădu seama că, dacă era să se înfiripe cât de cât o conversaţie, ea era cea care trebuia să aibă grijă de asta. Încât continuă, cu oarecare sfială:

— Oare ce-am spus i-a convenit Maiestăţii Sale Regina Albă?

— Da, Reginei Albe i l-ai pus, dar nu prea l-ai pus cum trebuie.

Alice nu voi s-o contrazică pe Regină chiar de la începutul conversaţiei, aşa că zâmbi şi răspunse:

— Dacă Maiestatea Voastră va voi să-mi spună cum trebuie să-l pun, îmi voi da toată silinţa.

— Dar nu vreau deloc! gemu biata Regină. De două ceasuri tot pun una sau alta pe mine.

Lui Alice i se păru că ar fi fost mai bine ca Regina să nu-şi fi pus singură una sau alta, ci să fi avut pe altcineva care s-o îmbrace, fiindcă toate erau foarte prost puse – arăta grozav de neîngrijită. „N-are nimic pe ea care să nu fie boţit”, îşi zicea Alice în gândul ei, „şi e toată prinsă numai în ace cu gămălie!”

— Îmi daţi voie să vă pun şalul mai bine pe umeri? spuse ea cu glas tare.

— Nu ştiu ce-i cu el! făcu Regina, melancolică. E supărat, cred. L-am prins ici un ac, colo un ac, da’ degeaba-i tot ce-i fac, tot nu-i place.

— Nu poate să stea cum trebuie dacă-i puneţi toate acele numai pe-o parte, spuse Alice cu blândeţe, aşezându-i-l cum trebuie… şi – vai! – în ce stare vă e părul!

— S-a încâlcit peria în el! lămuri Regina suspinând. Şi mi-am pierdut şi pieptenele ieri!

Alice descâlci cu grijă peria din claia de păr şi făcu tot ce putu ca să-l netezească.

— Ei, acum arătaţi ceva mai bine! spuse, după ce schimbă locul mai tuturor acelor. Dar cum de n-aveţi o cameristă?

— Sigur că pe tine te-aş angaja cu mare plăcere! zise Regina. Doi bani pe săptămână şi o dată la două zile marmeladă!

Alice nu se putu stăpâni să nu râdă, răspunzând:

— Dar nu vreau să mă angajaţi pe mine – şi mie nici nu-mi place marmelada.

— E o marmeladă foarte bună, o asigură Regina.

— Bine, dar azi, în tot cazul, nu vreau.

— Chiar să vrei, nu ţi s-ar da azi, spuse Regina. Regula e: mâine marmeladă şi ieri marmeladă – niciodată azi.

— Bine, dar odată şi-odată trebuie să fie şi azi marmeladă! obiectă Alice.

— Ba nu se poate, explică Regina. E marmeladă la *două* zile; şi azi e *o* zi.

— Nu vă înţeleg. E grozav de încurcat ce spuneţi!

— Aşa e când trăieşti invers, spuse Regina, binevoitoare. Totdeauna la început eşti cam ameţit.

— Când trăieşti invers?! repetă Alice cu mare mirare. N-am mai auzit aşa ceva!

— Dar şi asta are un mare avantaj: că memoria funcţionează în ambele sensuri – şi înainte, şi înapoi.

— Eu sunt sigură că memoria mea funcţionează numai înapoi. Nu pot să-mi amintesc ceva înainte să se fi întâmplat.

— Asta numeşti tu memorie? Care nu funcţionează decât înapoi! Nevoiaşă memorie! îşi dădu cu părerea Regina.

— Dar Maiestatea Voastră ce vă amintiți mai bine? îndrăzni Alice să întrebe.

— A!... Lucrurile care s-au întâmplat peste două săptămâni, răspunse Regina, pe un ton foarte firesc. Uite, de pildă acum, continuă, lipindu-şi de un deget o bucată mare de plasture, îmi amintesc de curierul Regelui. E în închisoare acum, îşi execută pedeapsa; iar procesul începe abia miercurea viitoare; şi, bineînțeles, crima se descoperă la urmă de tot.

— Dar dacă nu comite niciodată vreo crimă?

— Ar fi cu atât mai bine, nu? replică Regina, legându-şi cu o panglicuță plasturele dimprejurul degetului.

Alice era convinsă că aici avea dreptate Regina.

— Fireşte că ar fi cu atât mai bine; dar n-ar fi cu atât mai bine că a fost pedepsit.

— Aici n-ai dreptate, în niciun caz, spuse Regina. Tu ai fost vreodată pedepsită?

— Numai când m-am purtat prost, spuse Alice.

— Şi a fost cu atât mai bine pentru tine, ştiu! exclamă Regina triumfător.

— Da, dar vedeți că eu făcusem într-adevăr nişte rele pentru care am fost pedepsită; aicea-i deosebirea.

— Dar dacă *nu* le-ai fi făcut, tot ar fi fost mult mai bine, mai bine şi mai bine – mai bine!

Ridica tot mai mult glasul, la fiecare: „Mai bine!”, până când mai că strigă.

Alice tocmai începea să spună: „E aicea o greşeală pe undeva”... când Regina prinse a se văita atât de tare, încât nu-şi mai termină fraza.

— U-u-u-u-u! țipa Regina, scuturându-şi mâna încolo şi încoace, de parcă ar fi vrut s-o arunce. Îmi sângerează degetul! U-u-u-u-u!

Ţipetele ei erau aidoma cu şuieratul unei sirene de locomotivă, încât Alice trebui să-şi astupe amândouă urechile.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, de îndată ce se putu face auzită. V-aţi înţepat la deget?

— Încă nu m-am înţepat, zise Regina, dar o să mă-nţep în curând – u-u-u-u!

— Şi când credeţi c-o să vă înţepaţi? întrebă Alice, abia stăpânindu-şi râsul.

— Când o să-mi prind iar şalul, gemu biata Regină. Are să se desprindă broşa numaidecât. U-u!

Pe când se văita astfel, broşa se deschise brusc, iar Regina puse repede mâna pe ea şi încercă s-o închidă la loc.

— Aveţi grijă! strigă Alice. O ţineţi de-a-ndoaselea.

Şi vru să prindă broşa; dar era prea târziu: acul lunecase şi Regina se şi înţepase la deget.

— Aşa se explică sângeratul, vezi? îi spuse lui Alice, cu un zâmbet. Acum înţelegi cum se întâmplă lucrurile pe-aici.

— Dar de ce nu ţipaţi *acum?* întrebă Alice, pregătindu-se să-şi astupe iar urechile.

— Păi n-am ţipat destul înainte? răspunse Regina. Pentru ce s-o iau de la cap?

Între timp, se luminase iarăşi.

— Probabil c-a plecat cioara, spuse Alice. Mă bucur c-a plecat. Credeam că s-a lăsat noaptea.

— Ce bine ar fi să mă pot şi eu bucura! spuse Regina. Dar eu niciodată nu-mi amintesc regulile după care trebuie să mă bucur. Tu trebuie să fii foarte fericită că trăieşti în pădurea asta şi că poţi să te bucuri când vrei...!

— Atâta că-i aşa singuratic pe-aici! spuse Alice cu glas melancolic, şi, la gândul singurătăţii ei, două lacrimi mari îi curseră pe obraji.

— Vai, te rog, nu mai plânge! strigă biata Regină, frângându-şi mâinile deznădăjduită. Gândeşte-te ce fată

mare eşti! Gândeşte-te ce drum lung ai făcut azi până aici! Gândeşte-te ce oră e! Gândeşte-te la tot ce vrei, numai nu plânge!

Alice râse fără să vrea, auzind-o că vorbea astfel.

— Dumneavoastră puteți să vă abțineți să plângeți dacă vă gândiți? întrebă.

— Uite cum se procedează, spuse Regina cu hotărâre. Nimeni nu poate face două lucruri dintr-odată, ştii asta. Hai să le luăm pe rând: să începem prin a ne gândi la vârsta ta – câți ani ai?

— Am şapte ani şi jumătate, exact.

— Nu-i nevoie să adaugi „exact”, observă Regina. Te cred şi fără asta. Acum o să-ți dau eu ceva de crezut. Eu am exact o sută unu ani, cinci luni şi o zi.

— Asta nu pot s-o cred, făcu Alice.

— Nu poți? zise Regina, cu milă. Mai încearcă! Răsuflă adânc şi închide ochii!

Alice râse:

— Degeaba încerc. Nu se pot crede lucruri imposibile.

— Se vede că n-ai antrenament, ripostă Regina. Când eram eu de vârsta ta, făceam exercițiul ăsta jumătate de oră pe zi. Încă înainte de micul dejun ajungeam uneori să cred şi câte şase lucruri imposibile dintr-odată. Uite... iar zboară şalul!

În timp ce vorbea, i se desprinsese broşa şi o pală bruscă de vânt îi suflă şalul până dincolo de un pârâiaş. Regina întinse din nou brațele şi plecă în zbor după el, reuşind de data aceasta să-l prindă singură.

— L-am prins! strigă cu glas triumfător. Acum să vezi cum mi-l pun singură!

— Atunci sper că nu vă mai doare aşa tare degetul! spuse Alice foarte politicos, trecând pârâiaşul în urma Reginei.

— O, e mult mai bine! strigă Regina, şi glasul i se întări treptat. Mult mai bi-i-ne! Bi-ii-ne! Bi-i-iine! Be-e-e! Be-e-e!

Ultimele vorbe se terminaseră într-un behăit, atât de asemănător cu acela al unei oi, încât Alice tresări. Se uită la Regină, care, deodată, părea să se fi învelit în lână. Alice se frecă la ochi şi se uită iar. Nu se lămurea defel ce se întâmplase. Era oare într-o prăvălie? Şi era într-adevăr – era *chiar* o oaie făptura care şedea de partea cealaltă a tejghelei? Degeaba se freca Alice la ochi; altceva nu putea lămuri; se găsea într-o dugheană mică şi întunecoasă, cu coatele proptite de tejghea, iar de partea cealaltă şedea într-un jilţ o oaie bătrână, împletind la un ciorap şi, la răstimpuri, întrerupându-se ca s-o privească printr-o pereche mare de ochelari.

— Ce vrei să cumperi? întrebă, în cele din urmă, Oaia, ridicându-şi o clipă ochii de pe împletitura ei.

— Încă nu prea ştiu, făcu, drăguţ, Alice. Mi-ar plăcea mai întâi să mă uit primprejur, să văd ce se găseşte pe-aici, dacă e voie.

— Poţi să te uiţi în faţa ta şi de amândouă părţile, dacă vrei, spuse Oaia, dar împrejur nu poţi să te uiţi – afară doar dac-ăi fi având cumva ochi îndărătul capului.

Dar nu era cazul; Alice n-avea ochi îndărătul capului; aşa că se mulţumi să se îndrepte încolo şi încoace, uitându-se la rafturile pe lângă care trecea.

Prăvălia părea plină de tot felul de lucruri ciudate, însă mai ciudat ca orice era faptul că, de câte ori Alice se uita cu atenţie la câte un raft, ca să se dumirească exact ce se afla pe el, acel raft era totdeauna gol, deşi toate celelalte, din apropiere, erau ticsite.

— Prea zburătăcesc de colo-colo lucrurile pe-aici! se plânse ea în cele din urmă, după ce pierduse mai bine de un minut urmărind zadarnic ceva mare şi strălucitor, care ba arăta a păpuşă, ba a casetă de lucru de mână, şi mereu se

găsea în raftul de deasupra aceluia pe care-l privea ea. Şi năzbâtia aia de colo chiar că poate să te scoată din sărite! Dar, ia stai, îşi zise, venindu-i deodată o idee, o s-o urmăresc până la raftul cel mai de sus! O să-i fie, totuşi, cam greu să treacă prin tavan, eu aşa cred.

Dar chiar şi planul acesta dădu greş: „năzbâtia” trecu prin tavan cum nu se poate mai liniştit, ca şi cum ar fi fost un lucru cât se poate de obişnuit pentru ea.

— Tu eşti fetiță ori sfârlează? zise Oaia, luând în mâini încă o pereche de andrele. Mai că m-ai amețit de când te tot învârți aşa de colo până colo.

Lucra acum cu paisprezece perechi de andrele dintr-odată, şi Alice nu se putea abține s-o privească plină de uimire.

„Oare cum poate împleti cu atât de multe?” se întreba uluită. „Pe minut ce trece are mai multe – parcă-i un arici.”

— Ştii să vâsleşti? întrebă Oaia, punându-i în mână o pereche de andrele.

— Da, puțin, dar numai pe apă – şi nu cu andrele, tocmai începea să răspundă Alice, când, deodată, andrelele din mâinile ei se prefăcură în vâsle, şi ea îşi dădu seama că se găseau într-o bărcuță, plutind între două maluri. Acum tot ce-avea mai bun de făcut era să fie atentă la vâslit.

— Pană! strigă Oaia, luând altă pereche de andrele.

N-avea aerul unei observații care ar fi cerut un răspuns; aşa că Alice nu spuse nimic, ci vâsli înainte. Era foarte ciudată apa asta, se gândi. Una-două se înfigeau vâslele în ea, şi abia le mai putea scoate.

— Pană! Pană! strigă iarăşi Oaia, luând alte andrele. O să prinzi îndată un crab.

„Un crab mititel şi drăguț!” se bucură Alice în gând. „Mi-ar plăcea.”

— N-ai auzit când am spus „Pană”? strigă Oaia mânioasă, înşfăcând o grămadă întreagă de andrele.

— Adevărat, am auzit. Ați spus asta de foarte multe ori – şi foarte tare. Dar, vă rog, unde sunt crabii?

— În apă, fireşte, îi răspunse Oaia, înfigându-şi câteva dintre andrele în păr, fiindcă nu-i mai încăpeau în mâini. Pană, îți spun!

— De ce spuneți atât de des „Pană”? întrebă Alice în cele din urmă, cam jignită. Doar nu sunt pasăre!

— Ba eşti, rosti Oaia, eşti o gâsculiță.

Acum Alice chiar că se simți ofensată, încât, un minut-două, conversația încetă, şi barca plutind lin înainte, uneori printre pâlcuri de bălării (care făceau vâslele să se înfigă în apă mai rău ca oricând), alteori pe sub arbori, dar mereu cu aceleaşi maluri înalte şi întunecate deasupra capetelor lor.

— O, vă rog!... E pe-aici nişte trestie mirositoare!... strigă Alice, pierzându-şi brusc cumpătul de încântare. Zău aşa!... Şi cât e de frumoasă!

— Şi ce mă rogi pe mine...? zise Oaia, fără a-şi ridica ochii de la împletitura ei. N-am pus-o eu – n-o s-o scot eu de la locul ei.

— Ştiu, da' am vrut să spun – să vă rog – dacă vreți să oprim nițeluş, ca să culeg din trestiile astea... se rugă Alice. Să oprim barca numai un minut – dacă n-aveți nimic împotrivă.

— De ce s-o opresc eu? făcu Oaia. Dacă nu mai vâsleşti tu, se opreşte ea singură.

Aşa că barca fu lăsată să plutească în voia ei la vale, până ce alunecă uşor printre trestiile unduinde. Atunci micile brațe îşi sumeseră grijuliu mânecuțele şi se cufundară până la coate, ca să prindă tulpinile de trestie de cât mai jos, înainte de a le smulge; şi, câtăva vreme, Alice uită cu desăvârşire de Oaie şi de împletitul ei şi se aplecă peste marginea bărcii, înmuindu-şi în apă vârfurile pletelor încâlcite. Cu ochii strălucitori de însuflețire, culegea unul după altul mănunchiuri de trestie frumos mirositoare.

„Sper că n-o să se răstoarne barca!” îşi zise. „O, ce frumoasă e asta! Dar n-am putut s-o prind!” Şi, într-adevăr, putea fi cam agasant („parcă se întâmplă înadins”, gândi Alice) că, deşi izbutea să culeagă o mulțime de trestie frumoasă, din lunecarea bărcii, totdeauna era câte una şi mai frumoasă, la care nu putea ajunge.

— Cele mai frumoase sunt totdeauna cele mai îndepărtate! spuse ea în cele din urmă, suspinând la gândul îndărătniciei trestiilor de a creşte atât de departe, şi îşi reluă locul în barcă, apucându-se a-şi rândui comorile de curând dobândite. Obrajii îi dogoreau, iar din plete şi de pe mâini îi picura apa.

Nu-i păsa că, din clipa când le culesese, trestiile începuseră a se veşteji şi a-şi pierde tot parfumul şi toată frumusețea. Chiar şi trestia adevărată ține puțin timp proaspătă, iar aceasta, nefiind decât trestie de vis, se topea, aproape ca zăpada, adunată în mormane la picioarele ei. Dar Alice abia băga de seamă – erau atâtea alte lucruri ciudate la care trebuia să se gândească!

Nu înaintaseră mult, când lopata uneia din vâsle se înfipse în apă şi nu vru cu niciun chip să mai iasă (aşa explica Alice mai târziu). Urmarea fu că mânerul vâslei i se vârî sub bărbie – şi, cu toate că biata fetiță scoase un şir de mici țipete („Vai! Vai! Vai!”), vâsla o zvârli de pe băncuță şi o împinse în mijlocul grămezilor de trestie. Dar nu se lovise defel, şi repede fu iarăşi la locul ei. Oaia, între timp, împletise mereu înainte, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ce crab frumos prinseseşi! observă ea când Alice se aşeză la loc, foarte uşurată că se afla tot în barcă.

— Da?... Eu nici nu l-am văzut, spuse Alice, uitându-se cu băgare de seamă peste marginea bărcii, în apa întunecată. Îmi pare rău că mi-a scăpat... Ce mi-ar plăcea să iau acasă un crab micuț!

Oaia însă doar râse dispreţuitor şi-i dădu înainte cu împletitul.

— Sunt mulţi crabi pe-aici? întrebă Alice.

— Crabi şi tot ce pofteşti, făcu Oaia, ai de unde alege, numai să te hotărăşti. Ei, spune odată, ce vrei să cumperi?

— Să cumpăr? îngână Alice, cu glas pe jumătate uluit, pe jumătate speriat. Pentru că vâslele, şi barca, şi râul pieriseră toate într-o clipă, şi se găsea iarăşi în dugheana întunecată.

— Aş vrea să cumpăr un ou, vă rog, spuse cu sfială. Ce preţ au ouăle?

— Treizeci de bani unul, zece bani două, răspunse Oaia.

— Atunci două costă mai puţin decât unul? spuse Alice cu glas mirat, scoţând o punguţă cu bani.

— Dar, dacă iei două, trebuie să le mănânci pe-amândouă, spuse Oaia.

— Atunci vă rog să-mi daţi numai unul, se hotărî Alice, punând banii pe tejghea. Fiindcă-i trecuse prin gând: „Şi *dacă* n-or fi bune, mai ştii?"

Oaia luă banii şi-i puse la păstrare într-o cutie, apoi zise:

— Eu nu pun niciodată în mâinile clienţilor marfa ce-o cumpără – nu se cuvine; trebuie să-ţi iei singură ce-ai ales.

Şi, vorbind astfel, se duse spre celălalt capăt al prăvăliei şi puse oul să stea drept, pe un raft.

„Oare de ce să nu se cuvină?" îşi zicea Alice în sinea ei, bâjbâind prin prăvălia întunecoasă, printre mese şi scaune, către celălalt capăt... „Oul pare să se îndepărteze, cu cât mă apropii de el... Ia să văd, oare ăsta este un scaun? Ei!... Ia te uită: are crengi... n-am mai pomenit! Ce curios, să crească aici copaci! Şi uite colo şi-un pârâiaş în toată regula! Să ştii că asta-i cea mai curioasă prăvălie pe care-am văzut-o vreodată!"

Şi merse aşa înainte, minunându-se tot mai mult la fiece pas, căci fiecare lucru de care se apropia se schimba pe dată într-un copac, şi Alice mai că se aştepta ca şi oul să se prefacă în copac.

CAPITOLUL VI

COCO-COCOU

Însă oul doar creştea întruna şi semăna tot mai mult a om; când Alice ajunse la câțiva paşi de el, văzu că avea ochi, şi nas, şi gură – şi, când se apropie şi mai mult, văzu bine că era însuşi COCO-COCOU[3]. „Nu poate fi decât el! îşi spuse Alice. Sunt atât de sigură de parcă i-ar sta scris numele pe față!”

Ar fi putut lesne să fie scris şi de o sută de ori pe fața aceasta enormă. Coco-Cocou şedea, cu picioarele încrucişate turceşte, pe creasta unui zid înalt şi atât de îngust, încât Alice se miră de-a binelea cum de-şi putea ține echilibrul, şi, cum ochii lui erau ațintiți în direcția opusă, iar pe dânsa n-o băga în seamă câtuşi de puțin, Alice crezu până la urmă că nu era decât o păpuşă împăiată.

---

[3] Copiilor englezi le este foarte familiară poezioara-ghicitoare (tradusă mai încolo de noi) despre personajul Humpty-Dumpty – care reprezintă OUL (de la *hump*, „gheb” şi *dump*, probabil reproducerea onomatopeică a sunetului unei căderi). Prin extensie, orice personaj grăsun, îndesat, şi de asemenea orice obiect care, odată căzut, îşi pierde forma şi nu şi-o mai poate redobândi pot fi numite Humpty-Dumpty. (Această ghicitoare se regăseşte, de altfel, sub o formă sau alta, în numeroase părți ale Europei.) (n.tr.)

— Dar ce bine seamănă cu un ou! spuse ea cu glas tare, oprindu-se şi întinzând mâinile, gata să-l prindă, fiindcă se aştepta să cadă din clipă în clipă.

— E foarte supărător, rosti după o lungă tăcere Coco-Cocou, uitându-se nu spre Alice, ci într-altă direcție, şi poate să te scoată din țâțâni... să fii asemuit cu un ou!

— Am spus că *semănați* cu un ou, domnule, lămuri Alice, cuviincios. Şi sunt unele ouă foarte drăguțe, adăugă, sperând să preschimbe observația de adineauri într-un compliment.

— Sunt unii care n-au mai multă minte ca un țânc, spuse Coco-Cocou, privind în continuare nu spre Alice, ci în altă direcție.

Alice nu prea ştia ce să spună. Asta nu era defel o conversație, gândi, deoarece el nu-i spusese nimic de-a dreptul; de fapt, ultima lui observație era evident adresată unui copac, aşa că Alice rămase locului şi-şi repetă încetişor poezioara-ghicitoare:

Coco-Cocou, gras burduf,
De pe-un zid a făcut buf.
Toată oastea regelui
Nu-l mai poate pune la locul lui.

— Rândul ăsta din urmă e mult prea lung față de restul poeziei, adăugă Alice, aproape tare, uitând că o va auzi Coco-Cocou.

— Ce tot stai şi flecăreşti de una singură? zise Coco-Cocou, uitându-se pentru prima oară la ea. Mai bine spune-mi care ți-e numele şi ce treabă ai pe-aici.

— Numele meu e Alice, dar...

— E un nume destul de nerod, o întrerupse nerăbdător Coco-Cocou. Ce înseamnă?

— Oare un nume trebuie să însemne ceva? întrebă cu îndoială Alice.

— Fireşte că trebuie, spuse Coco-Cocou râzând scurt. Numele meu înseamnă forma mea – şi e o formă foarte bună şi plăcută. Cu un nume ca al tău poţi să ai aproape orice formă.

— De ce staţi singur aici, afară? schimbă vorba Alice, nevrând să înceapă o discuţie în contradictoriu.

— Cum aşa, păi fiindcă nu e nimenea cu mine! strigă Coco-Cocou. Ce, credeai că n-o să ştiu să răspund la asta? Întreabă-mă alta!

— Nu credeţi c-aţi fi mai în siguranţă dacă aţi sta jos, pe pământ? continuă Alice, nu cu gândul să-i dea altceva de ghicit, ci doar dintr-o binevoitoare grijă faţă de această ciudată făptură. Peretele ăsta este atât de îngust!

— Ce ghicitori uşoare mai spui şi tu! icni supărat Coco-Cocou. Fireşte că nu cred aşa ceva! Păi, chiar şi dacă aş cădea cândva – ceea ce n-are cum să se întâmple –, da', mă rog, să zicem că s-ar întâmpla... Aici îşi ţuguie buzele şi luă o expresie atât de solemnă şi de falnică, încât Alice nu se putu împiedica să nu râdă. Să zicem că aş cădea într-adevăr, continuă, doar *mi-a făgăduit Regele...* a, degeaba te îngălbeneşti, n-ai decât! Nu credeai c-o să spun asta, hm? Da, *Regele mi-a făgăduit – chiar el, cu gura lui* – să... să...

— Să trimită toată oastea lui, îl întrerupse Alice, cam necugetat.

— Ei, asta-i prea de tot! izbucni Coco-Cocou, mânios. Ai ascultat la uşi, şi pe după copaci, şi prin hornuri, altfel n-ai avea cum să ştii!

— Ba nu, serios că nu! spuse Alice, cu glas foarte blând. E dintr-o carte.

— A! Aşa...? Poate că într-o carte se scriu asemenea lucruri spuse Coco-Cocou pe un ton mai calm... Asta se cheamă *Istoria Angliei*, da. Ei, acu' uită-te bine la mine! Eu sunt cineva care am stat de vorbă cu un rege, da, da! S-ar putea să nu te mai întâlneşti niciodată cu unul ca mine; şi,

ca să-ți arăt că nu sunt trufaş, uite, te las să dai mâna cu mine!

Şi se hlizi de mai că i se lăți gura de la o ureche la alta, în timp ce se apleca înainte (cât p-aci să cadă) şi-i întindea lui Alice mâna. Luându-i-o, ea îl urmărea cu oarece teamă. Îşi zicea în gând: „Dacă ar zâmbi şi mai mult, te pomeneşti că i s-ar întâlni colțurile gurii pe dinapoi, şi-atunci, nu ştiu, zău, ce s-ar alege de capul lui! Mă tem că i-ar cădea!”

— Da, toată oastea lui! continuă Coco-Cocou. M-ar culege de pe jos şi m-ar pune la loc într-un minut, nici vorbă c-aşa ar fi! Ce nu poate oastea Regelui!... Totuşi, conversația asta a noastră prea merge repede; hai să ne întoarcem la ce-am spus înainte de ultima oară.

— Mă tem că nu mai țin bine minte, spuse Alice, foarte politicos.

— În cazul ăsta, o luăm de la început, zise Coco-Cocou, şi e rândul meu să hotărăsc despre ce. („Vorbeşte de parcă am juca un joc!” gândi Alice.) Hai să te-ntreb ceva: Câți ani ai zis că ai?

Alice făcu o mică socoteală, apoi spuse:

— Şapte ani şi şase luni.

— Nu-i adevărat! exclamă Coco-Cocou triumfător. N-ai zis niciodată aşa!

— Am crezut că vreți să mă întrebați: „Câți ani ai?” explică Alice.

— Dacă aş fi vrut să te întreb aşa, aşa te-aş fi întrebat! strigă Coco-Cocou.

Alice nu voia să se contrazică iar cu dânsul, aşa că nu mai spuse nimic.

— Şapte ani şi şase luni! repetă Coco-Cocou îngândurat. Ce vârstă incomodă! Dacă-mi cereai mie sfatul, ți-aş fi spus: „Opreşte-te la şapte!” Dar acum e prea târziu.

— Nu cer sfatul nimănui cât să cresc, ripostă Alice indignată.

— Din mândrie? întrebă cu interes Coco-Cocou.

Alice fu şi mai revoltată faţă de această insinuare.

— De crescut, creşti singur, n-ai cum să nu mai creşti.

— Singur poate că n-ai cum, spuse Coco-Cocou, da' ia să fie *doi!* Să ai cine să te ajute cum trebuie, ai putea să te opreşti la şapte.

— Ce cordon frumos aveți! observă brusc Alice. (Vorbiseră îndeajuns despre vârstă – gândea ea – şi, dacă într-adevăr trebuiau să hotărască amândoi, pe rând, despre ce să fie conversația, acum era rândul ei.) Sau, vreau să spun, se corectă ea, după ce se mai gândi un pic, ce cravată frumoasă... ba nu, cordon am vrut să zic, iertați-mă! adăugă descurajată, deoarece Coco-Cocou arăta jignit cum nu se mai poate, iar ea începuse să-şi spună ce bine ar fi fost să nu fi ales acest subiect. „Dacă aş şti", îşi zicea, „unde e gâtul şi unde e mijlocul!"

Evident, Coco-Cocou era foarte supărat, deşi nu vorbi deloc un minut-două. Când, în cele din urmă, începu din nou, spuse mârâind:

— Zău că poate să te scoată din țâțâni cineva care nu e în stare să deosebească o cravată de un cordon!

— Recunosc că sunt foarte neştiutoare, făcu Alice cu glas atât de smerit, încât Coco-Cocou se mai îmblânzi.

— E o cravată, fetiţo, şi chiar că-i frumoasă, precum spui. E un dar de la Regele Alb şi de la Regină. Aşa să ştii!

— Într-adevăr?! se minună Alice, foarte bucuroasă că totuşi alesese un subiect potrivit.

— Mi l-au dat, continuă gânditor Coco-Cocou, punând un genunchi peste celălalt şi cuprinzându-şi-i pe-amândoi cu mâinile, mi l-au dat ca dar de ne-ziua mea.

— Nu vă supărați... cum ați spus? făcu Alice o mutră uluită.

— Nu mă supăr, răspunse Coco-Cocou.

— Aş vrea să înțeleg ce înseamnă un dar de *ne-ziua* cuiva?

— Un dar care se dă când *nu* e ziua cuiva, vezi bine.

Alice chibzui puțintel.

— Mie îmi plac mai bine darurile de ziua cuiva, spuse ea în cele din urmă.

— Habar n-ai ce spui! strigă Coco-Cocou. Câte zile sunt într-un an?

— Trei sute şaizeci şi cinci, spuse Alice.

— Şi de câte ori pe an e ziua ta?

— O dată.

— Şi, dacă scazi o dată din trei sute şaizeci şi cinci, ce-ți rămâne?

— Trei sute şaizeci şi patru, bineînțeles.

Coco-Cocou o privi cam cu îndoială.

— Aş prefera să văd socoteala făcută pe hârtie..., spuse.

Alice zâmbi fără să vrea, îşi scoase caiețelul de însemnări şi făcu socoteala pe hârtie.

3 6 5 –
--- 1
____
3 6 4

Coco-Cocou luă caiețelul şi se uită foarte atent la socoteală.

— Pare să fie corect făcută, începu.

— Dar o țineți cu susu-n jos! îl întrerupse Alice.

— Chiar aşa! făcu vesel Coco-Cocou, în timp ce Alice întorcea caietul.

— Mi se părea mie că e cam ciudată! Cum spuneam, pare să fie corect făcută – cu toate că n-am timp s-o cercetez cu de-amănuntul – ei, şi dovedeşte că rămân trei sute şi şaizeci şi patru de zile când ai putea să primeşti daruri de ne-ziua ta.

— Aşa e, încuviinţă Alice.

— Şi numai una pentru daruri de ziua ta, înţelegi? Soare! Ce zici?

— Nu ştiu ce înţelegeţi prin soare, făcu Alice.

Coco-Cocou râse dispreţuitor:

— Fireşte că nu ştii, până nu ţi-oi spune. Înţeleg că asta-i o dovadă cum nu se poate mai bună, care te face praf!

— Dar „soare" nu înseamnă „o dovadă cum nu se poate mai bună, care te face praf"! obiectă Alice.

— Când folosesc *eu* un cuvânt, spuse Coco-Cocou, pe un ton cam dispreţuitor, înseamnă exact ce vreau eu să însemne – nici mai mult, nici mai puţin.

— Întrebarea este, spuse Alice, dacă e *îngăduit* să faci vorbele să însemne atâtea lucruri deosebite.

— Întrebarea este, hotărî Coco-Cocou, cine e stăpân – asta-i tot.

Alice era mult prea uluită ca să mai spună ceva, aşa că după un minut Coco-Cocou reîncepu:

— Sunt ţâfnoase unele – mai cu seamă verbele; ele-s cele mai trufaşe. Cu adjectivele poţi să faci orice; da' cu verbele nu... Numai că eu, unul, ştiu să le strunesc pe toate! Impenetrabilitate! Asta spun eu!

— Vreţi să fiţi aşa bun şi să-mi explicaţi şi mie ce înseamnă?

— Ei vezi, acum vorbeşti ca un copil cu cap, zise Coco-Cocou, cu un aer foarte mulţumit. Prin „impenetrabilitate" am vrut să spun c-am vorbit destul despre chestia asta şi c-ar fi mai bine dacă mi-ai da a înţelege cam ce vrei să faci de-acum încolo – fiindcă presupun că n-ai de gând să te-ncleiezi aicea tot restul vieţii tale.

— Astea ar fi foarte multe lucruri spuse cu o singură vorbă, zise Alice pe gânduri.

— Eu când pun o vorbă la atâta treabă, o plătesc suplimentar, rosti Coco-Cocou.

— O! făcu Alice.

Era prea uluită ca să-şi mai dea vreo altă părere.

— A! Să le vezi cum se-nghesuie la mine sâmbătă seara, ca să-şi primească plata! continuă Coco-Cocou, clătinând grav din cap.

(Alice n-a cutezat să întrebe cu ce le plătea, aşa că nici eu nu pot să vă spun vouă.)

— Păreți foarte priceput în explicarea cuvintelor, domnule, spuse Alice. N-ați vrea să fiți aşa de bun şi să-mi explicați şi mie ce înseamnă poezia *Trăncăniciada*?

— S-o auzim! spuse Coco-Cocou. Eu pot explica toate poeziile care s-au născocit vreodată – şi multe care nu s-au născocit încă pân' acum.

Asta suna foarte promițător, încât Alice îi recită prima strofă:

Era friglind, *linsoase zăvi*
Se tot gyrau, gimblau în ob,
Numai minsoare borogăvi,
Când momii sor deşciob.

— Ajunge pentru început! o întrerupse Coco-Cocou. Sunt destule cuvinte grele aici! „Friglind" înseamnă ora patru după prânz, când începe să se *frigă* pentru cină peştele (*linii* şi aşa mai departe).

— Asta ar avea oarecare înțeles, foarte bine, dar „linsoase"?

— Păi, „linsoase" înseamnă „line", şi „linse", şi „osoase". Vezi, e ca şi cum ai avea în fața ta o valiză. Mai multe înțelesuri împachetate într-o singură vorbă.

— Înțeleg acum... observă gânditoare Alice. Şi ce înseamnă „zăvi"?

— Păi, „zăvile" seamănă oarecum cu nişte bursuci, şi nițeluş cu şopârlele, şi nițel cu tirbuşoanele.

— Trebuie să fie nişte făpturi foarte ciudate.

— Da, aşa şi sunt, spuse Coco-Cocou, şi cuiburile şi le fac pe sub cadranele solare, şi de hrănit se hrănesc cu brânză.

— Şi ce înseamnă „gyrau” şi „gimblau”?

— A „gyra” înseamnă a se învârti întruna ca un giroscop. A „gimbla” înseamnă a umbla în pas gimnast, sfredelind cu botul.

— Şi „ob” o fi pajiştea din jurul cadranelor solare? completă Alice, mirându-se de propria-i iscusinţă.

— Fireşte c-aşa! Se cheamă „ob” – înţelegi – fiindcă se întinde o bună bucată înainte şi o bună bucată înapoi...

— Şi o bună bucată de jur-împrejur, adăugă Alice.

— Întocmai!... Ei, şi „minsoare” înseamnă „cu oase mici” şi „cu pene ca soarele” (altă valiză, poftim!). Şi „borogăvi” sunt nişte păsări slăbănoage, cu pene de jur-împrejur – ca un fel de pămătufuri vii.

— Şi apoi „momii sor”? întrebă Alice. Mă tem că vă ostenesc din cale afară.

— Păi, „momii” sunt un fel de porci verzi; cât despre „sor”, nu sunt prea sigur. Cred că e un fel de a spune mai pe scurt: „Plecaţi de acasă de la răsăritul soarelui şi rătăciţi”.

— Şi ce poate însemna „deşciob”?

— Păi, a „deşciobi” e ceva între a mugi şi a şuiera, cu un fel de strănut la mijloc; poate c-ai s-auzi cândva asta – colo-n pădurea cealaltă – şi când o s-auzi o dată, o să fii pe deplin mulţumită... Dar cine ţi-a spus versurile astea atât de grele?

— Le-am citit într-o carte, spuse Alice. Dar mi s-au spus şi nişte versuri cu mult mai uşoare ca astea – mi se pare că Ţiuici mi le-a spus.

— Cât despre poezie, spuse Coco-Cocou, întinzând o mână mare, şi eu ştiu să recit poezii, ca şi alţii, dacă-i vorba...

— A, nu, nu e vorba! interveni Alice repede, sperând să-l oprească.

— Poezia ce-o voi recita, continuă Coco-Cocou, fără să ia în seamă ce spusese ea, a fost scrisă numai şi numai ca să te amuze pe tine.

Alice îşi dădu seama că în cazul ăsta trebuia neapărat s-o asculte; aşa că se aşeză jos şi spuse: „Mulţumesc!” cu un glas cam trist.

Iarna, când câmpu-i plin de nea,
Îţi cânt cu drag poezia mea...

— Atâta că n-o *cânt*, adăugă, în chip de lămurire.

— Văd şi eu asta, spuse Alice.

— Dacă poţi tu să *vezi* asta, ai nişte ochi foarte ageri, observă cu severitate Coco-Cocou.

Alice tăcu.

În mai, când crângul e-nverzit,
Ţi-oi spune la ce m-am gândit;

— Vă mulţumesc foarte mult, făcu Alice.

Vara, când timpul este bun,
Poate-i pricepe ce îţi spun;

Toamna, când frunza-i cafenie,
Scrie-ţi poezia pe hârtie.

— Numai s-o ţin minte pân-atunci, observă Alice.

— Nu trebuie să tot faci observaţii, zise Coco-Cocou, n-au niciun rost şi mă fac să uit ce-am de spus.

Trimis-am peştilor solie
Până la mine ca să vie.
Din mare peştii mi-au trimes,
Îndată, un răspuns expres.

Răspunsul peştilor era:

— *Nu putem, dom’le... chiar aşa...?!*

— Mă tem că nu prea înţeleg, zise Alice.
— Mai încolo e mai uşor, răspunse Coco-Cocou.

Atunci trimis-am să le spună
Că bine-ar fi să se supună.

Dar râs-au peştii-n gura mare:
— De ce atâta supărare?!

Eu tot îi învăţam de bine,
Şi tot degeaba! Atunci, vezi bine,

Am luat degrabă un ceaun,
Curat, nouţ şi tocmai bun.

Ce tare inima-mi bătea,
Umplând ceaunul la cişmea!

De ştire cineva mi-a dat
Că peştişorii sunt în pat.

Aceluia i-am spus pe şleau:
— Atunci trezeşte-i! C-aşa vreau!

I-am spus-o foarte răspicat,
Ca să m-audă, am ţipat.

Coco-Cocou ridicase vocea; aproape că ţipa recitind acest vers, iar Alice gândi, înfiorându-se: „Bine că n-a trimis vorbă prin mine! Pentru nimic în lume n-aş fi făcut una ca asta!”

Dar el, semeţ nevoie mare:
— Te rog să nu strigi aşa tare!

Ţanţoş îmi spuse: – Ştii ceva?
Du-te mai bine dumneata!

Luai şurubelniţa din cui:

— *Mă duc eu singur să le spui!*

Când am văzut c-au pus zăvor,
La uşă am tot bătut de zor.

Împins-am, tras-am – în zadar.
Mânios suceam de clanţă, dar...

Urmă o pauză lungă.

— Asta-i tot? întrebă sfios Alice.

— Asta-i tot, zise Coco-Cocou. La revedere!

Era un sfirşit cam brusc, se gândi Alice; dar, pentru că i se dăduse a înţelege atât de lămurit că trebuia să plece, ştia că nu prea era politicos să mai stea. Aşa că se ridică şi întinse mâna.

— La revedere, sper să ne mai întâlnim! spuse ea cât putu de voios.

— Nici nu te-aş recunoaşte dacă ne-am întâlni, răspunse Coco-Cocou posac, întinzându-i un deget. Prea semeni întru totul cu toată lumea.

— De obicei deosebeşti după faţă, observă Alice, după ce se gândi niţel.

— Tocmai asta nu-mi place, spuse Coco-Cocou. Ai o faţă ca toţi ceilalţi: doi ochi puşi aşa (însemnându-le locurile în aer, cu degetul său mare), nasul la mijloc, gura dedesubt. Aşa arată toată lumea. Ei, ia să ai ochii amândoi de-aceeaşi parte a nasului... de exemplu!... Ori gura pe deasupra!... Ei, atunci te-aş deosebi mai uşor!

— Nu prea aş fi drăguţă, obiectă Alice.

Coco-Cocou închise doar ochii şi spuse:

— Aşteaptă să vezi!

Alice mai stătu niţel, crezând că poate-i mai spune ceva, dar, cum el nu mai deschise ochii şi nici n-o mai băgă în seamă, rosti încă o dată: „La revedere!” şi, neprimind niciun răspuns, se depărtă binişor. Dar, în mers, nu se putea împiedica să-şi spună: „Aşa ceva... ne-mai-po-me-

nit...” (repetă asta tare, fiindcă simţea că-şi mai vine în fire având de rostit un cuvânt atât de lung):

— Aşa ceva... ne-mai-po-me-nit... n-am...

Nu termină fraza, fiindcă în clipa aceea un trosnet greu zgudui pădurea de la un capăt la altul.

CAPITOLUL VII

LEUL ŞI CU UNICORNUL

În clipa următoare se iviră gonind prin pădure nişte oşteni, mai întâi câte doi-trei, apoi în cete de câte zece-douăzeci şi până la urmă în pâlcuri atât de dese, încât se părea că umpleau toată pădurea. Alice se dădu după un copac, de frică să nu fie răsturnată, şi-i urmări cum treceau.

I se părea că nu mai văzuse în viaţa ei nişte soldaţi atât de nesiguri pe picioare: mereu se împiedicau de câte ceva – şi, de cum cădea unul, de fiecare dată cădeau peste el câţiva dintre ceilalţi, încât, curând, toată pădurea fu plină cu moviliţe de oameni căzuţi.

Apoi veni oastea de călăreţi. Dispunând de câte patru picioare, caii se descurcau ceva mai bine decât oştenii, care umblau pe jos; dar chiar şi ei se mai poticneau ici-colo; şi părea să fie o regulă ca, ori de câte ori se poticnea câte un cal, să cadă imediat şi călăreţul. Harababura era din clipă în clipă mai mare, şi Alice fu foarte bucuroasă când izbuti să iasă din pădure într-un luminiş. Acolo-l găsi pe Regele Alb şezând pe jos şi scriind, foarte aferat, în caietul lui de notiţe.

— Pe toţi i-am trimis! strigă Regele cu încântare, de cum dădu ochii cu Alice. Ai văzut cumva, drăguţă, când ai trecut prin pădure, vreo parte dintre oştenii mei?

— Da, i-am văzut, spuse Alice, cred că erau câteva mii.

— Patru mii două sute şi şapte – ăsta e numărul exact! spuse Regele, după ce se uită în caiet. N-am putut trimite chiar toți caii, fiindcă – ştii – doi dintre ei sunt necesari la joc. Şi nici pe cei doi ofițeri-curieri nu i-am trimis. Sunt duşi amândoi la oraş. Uită-te pe drum şi spune-mi: vezi pe careva dintre ei?

— Nimeni pe drum, spuse Alice.

— Ce n-aş da să am şi eu asemenea ochi!... făcu Regele, necăjit. Să poți să-l vezi pe Nimeni!... Şi încă de la distanța asta! Eu, pe-aşa o lumină, abia pot să văd ființe reale!

Degeaba îi spunea el toate astea, fiindcă Alice era foarte absorbită, continuând să privească de-a lungul drumului, cu mâna streaşină la ochi.

— Acuma văd pe cineva! exclamă în cele din urmă. Dar vine foarte încet – şi ce mers ciudat are! (Căci Curierul care se apropia ba țopăia tam-nisam, ba şerpuia ca un țipar, cu mâinile lui mari răsfirate în lături ca nişte evantaie.)

— Ba deloc, zise Regele. E un Curier anglo-saxon – şi acestea sunt atitudini anglo-saxone. Numai când e fericit ia asemenea atitudini. Îl cheamă Rilă.

„Te pomeneşti c-o fi Iepurele de Martie!” gândi Alice. Şi, fără să vrea, continuă cu glas tare:

— Îmi iubesc iubitul cu M când e Mândru şi Minunat. Nu-l pot suferi cu M când e Morocănos. Îl hrănesc cu... cu... cu Morcovi şi cu Mărar. Îl cheamă Iepurele de Martie şi stă la...

— Stă la Munte, întregi firesc Regele, fără a avea câtuşi de puțin aerul că se alătură jocului, în timp ce Alice căuta şovăind numele unei localități care să înceapă cu M. Pe celălalt dintre Curierii mei îl cheamă P. Lărieru. Am nevoie de doi, înțelegi: unu-ncolo şi unu-ncoace.

— Mă rog.

— Ce motiv ai să te rogi? făcu Regele.

— Voiam să zic că n-am înțeles, spuse Alice. Cum adică unu-ncolo şi unu-ncoace?

— Păi, nu ți-am spus? repetă Regele nerăbdător. Îmi trebuie doi: unu' să ducă şi altu' s-aducă.

În clipa aceasta, sosi Curierul. Gâfâia prea tare ca să poată vorbi, şi nu putu decât să fluture din mâini şi să se schimonosească groaznic în fața sărmanului Rege.

— Această domnişoară te iubeşte cu un M, spuse Regele, făcându-i cunoştință cu Alice, în speranța de a distrage atenția Curierului de la propria-i persoană, dar în zadar: atitudinile anglo-saxone deveneau tot mai năstruşnice, iar ochii mari ai Curierului se roteau furioşi. Mă sperii! spuse Regele. Simt că leşin, dă-mi un sendviş cu mărar!

Auzind aşa, Curierul deschise o traistă ce-i spânzura de gât, ceea ce lui Alice i se păru foarte nostim, şi-i înmână Regelui un sendviş, pe care acesta îl înghiți cu lăcomie.

— Încă unul! ceru Regele.

— Nu mai am decât mărar gol, spuse Curierul, uitându-se în traistă.

— Atunci mărar gol, şopti Regele, sfârşit.

Alice fu bucuroasă când văzu că-şi vine în fire destul de repede.

— Nimic nu e ca mărarul, când leşini, i se adresă el lui Alice, continuând să mestece.

— Eu credeam că e mai bine să te stropească cineva cu apă rece ori să-ți dea să miroşi ceva tare...

— N-am spus că nu există nimic *mai bun*, răspunse Regele. Am spus că nimic nu e *ca* mărarul.

Şi aici Alice nu cuteză să fie de altă părere.

— Pe lângă cine ai trecut pe drum? urmă Regele, întinzând mâna către Curier, ca să-i mai dea mărar.

— Pe lângă nimeni, răspunse Curierul.

— Aşa e, zise Regele, şi domnişoara de colo l-a văzut. Vasăzică, Nimeni umblă mai încet ca tine, fireşte.

— Fac tot ce pot, spuse Curierul, pe un ton morocănos. Sunt sigur că nimeni nu umblă mai repede ca mine!

— Nu-i e cu putinţă, rosti Regele, fiindcă altfel ar fi ajuns el cel dintâi. Ei, da' acum, că te-ai mai odihnit, ai putea să ne spui ce s-a mai întâmplat în oraş.

— O să vă şoptesc, spuse Curierul, punându-şi mâinile la gură în chip de goarnă şi aplecându-se aşa încât să ajungă până la urechea Regelui. Dar, în loc să şoptească, pur şi simplu strigă cât îl ţinea gura: Iar s-au pornit!

— Asta numeşti tu şoptit? strigă bietul Rege, sărind în sus şi scuturându-se. Dacă mai faci vreodată aşa, o să pun să te frigă în ulei. Mi-ai zguduit capul ca un cutremur.

„Un cutremur foarte mititel”, gândi Alice.

— Cine-s cei care s-au pornit iar? cuteză ea să întrebe.

— Păi, fireşte, Leul şi cu Unicornul, răspunse Regele.

— Se luptă pentru coroană!

— Da, desigur, spuse Regele, şi partea cea mai nostimă din povestea asta e că-i coroana *mea!...* Hai să dăm fuga să-i vedem!

Şi plecară în fugă, iar Alice îşi repeta, în timp ce alerga, vorbele vechiului cântec:

Leul şi cu Unicornul se luptau pentru coroană.
Să domnească peste ţară avea toană orice lighioană.
Unii le dau pâine neagră, unii câte o bomboană,
Alţii, cu tobe şi săbii, din cetate-i iau la goană.

— Cel care învinge ia coroana? întrebă anevoie, fiindcă fuga îi tăia respiraţia.

— Cum aşa! Da' de unde! Ce idee!

— N-aţi vrea să aveţi bunătatea, gâfâi Alice, după ce mai fugi olecuţă, să oprim puţintel – numai un minut – ca să respirăm mai în voie?

— *Bunătate* am, da’ n-am *putere*, obiectă Regele. Ştii, un minut trece grozav de repede. E ca şi cum ai vrea să opreşti un Bolborhaț!

Alice gâfâia atât de tare, încât nu mai putea vorbi, aşa încât continuară să alerge în tăcere, până li se ivi înaintea ochilor o mare mulțime, în mijlocul căreia se luptau Leul şi Unicornul. Erau învăluiți de un asemenea nor de praf, încât, la început, Alice nici nu-i putu desluşi; dar curând izbuti să-l recunoască pe Unicorn după corn.

Se opriră aproape de locul unde P. Lărieru, cel de-al doilea Curier, stătea urmărind lupta, cu o ceaşcă de ceai într-o mână şi o felie de pâine cu unt în cealaltă.

— Chiar acuma a ieşit din închisoare, şi nu-şi terminase ceaiul când a fost închis, îi şopti Iepurele de Martie lui Alice, şi acolo nu le dă să mănânce decât coji de stridii, aşa că, vezi, îi e foarte foame şi sete. … Ce mai faci, drăguțule? adăugă el, punându-şi brațul, drăgăstos, pe după gâtul lui P. Lărieru.

Acesta privi împrejur şi dădu din cap, continuând să-şi mănânce pâinea cu unt.

— Te-ai simțit bine la închisoare, drăguțule? întrebă Rilă.

Curierul al doilea privi din nou împrejuru-i, şi de data asta vreo două lacrimi i se prelinseră de-a lungul obrajilor; dar nu scoase un cuvânt.

— Hai, de ce nu vorbeşti, dragă? strigă Iepurele de Martie, pierzându-şi răbdarea.

Al doilea Curier, însă, doar mestecă înainte şi mai bău puțin ceai.

— Vorbeşte, n-auzi?! strigă şi Regele. Cum stau cu lupta?

P. Lărieru făcu o sforțare disperată şi înghiți o bucată mare de pâine cu unt.

— Stau foarte bine, spuse el cu un glas care arăta că era cât pe-aci să se înece, fiecare din ei a căzut până acum de vreo optzeci şi şapte de ori.

— Atuncea bănuiesc că nu mai e mult până să se aducă bomboanele şi pâinea? îndrăzni Alice.

— S-au şi adus, spuse P. Lărieru. Îi aşteaptă. Din pâinea aceea am luat şi eu niţică.

În clipa asta interveni o pauză în luptă. Leul şi Unicornul se aşezară gâfâind. Regele strigă:

— Zece minute pauză, pentru răcoritoare!

Rilă şi P. Lărieru se apucară de treabă imediat, purtând de la unul la altul tăvi cu bomboane şi cu pâine neagră. Alice luă şi ea din amândouă, ca să guste – dar erau prea de tot uscate.

— Nu cred c-au să se mai lupte astăzi, îi spuse Regele lui P. Lărieru. Du-te şi porunceşte tobelor să înceapă a bate!

Curierul al doilea o porni, ţopăind ca o lăcustă.

Un minut-două, Alice rămase tăcută, uitându-se după el. Deodată se înveseli.

— Ia uitaţi-vă, ia uitaţi-vă! strigă, însufleţită, arătând cu degetul. Regina Albă aleargă iar prin ţinut! A ieşit ca-n zbor din pădurea de dincolo. Cât de repede pot alerga Reginele astea!

— Fără îndoială că o urmăreşte vreun duşman, spuse Regele, fără măcar să se uite într-acolo. E plină pădurea de ei.

— Şi nu-i alergaţi într-ajutor? întrebă Alice, foarte mirată că-l vedea primind situaţia cu atâta calm.

— Degeaba, degeaba! răspunse Regele. Ea aleargă atât de repede! E ca şi cum ai vrea să prinzi un Bolborhaţ! Dar am să-mi fac o însemnare despre asta, dacă vrei... Draga de ea!... Ce fiinţă bună! rosti încetişor, ca pentru sine, deschizând caietul de însemnări. Cum scrii „fiinţă” – cu un „i” sau cu doi?

În clipa aceasta, Unicornul trecu agale pe lângă ei, cu mâinile în buzunare.

— De data asta, aşa-i că eu am fost mai tare? i se adresă el Regelui, aruncându-i doar o privire în treacăt.

— Nițeluş, nițeluş, răspunse Regele, cam nervos. Totuşi, n-ar fi trebuit să-l străpungi cu cornul.

— Nu l-a durut, spuse nepăsător Unicornul, şi era gata să-şi vadă de drum, când îi căzură ochii pe Alice. Se întoarse într-o clipită şi rămase locului câtva timp, privind-o cu mare dezgust. Ce e… asta? rosti în cele din urmă.

— E un copil, o fetiță, răspunse repede Rilă, venind lângă Alice ca s-o prezinte şi întinzând amândouă mâinile spre ea, într-o atitudine anglo-saxonă. Azi am găsit-o. E vie, de mărime normală şi de două ori pe-atâta de naturală.

— Totdeauna am fost de părere că sunt nişte monştri fabuloşi! spuse Unicornul. Zici că-i vie?

— Poate vorbi, spuse Rilă solemn.

Unicornul privi visător spre Alice şi rosti:

— Vorbeşte, copilule!

Alice nu-şi putu stăpâni buzele să nu schițeze un zâmbet când rosti:

— Ştiți că şi eu am fost totdeauna de părere că Unicornii sunt nişte monştri fabuloşi? Până acum n-am văzut niciodată unul viu!

— Ei, acum că ne-am văzut unul pe altul, spuse Unicornul, dacă tu o să crezi în mine, o să cred şi eu în tine. De acord?

— Da, dacă doriți, încuviință Alice.

— Hai, scoate turta dulce, bătrâne! spuse Unicornul, întorcându-se către Rege. Pe mine să mă slăbeşti cu pâinea neagră!

— Bine, bine! bombăni Regele şi-i făcu semn lui Rilă. Deschide traista! şopti. Repede. Nu pe asta – asta-i plină cu mărar!

Rilă scoase din traistă o turtă mare şi i-o dădu lui Alice s-o țină, până ce mai cotrobăi după o tavă şi un cuțit de împărțit. Cum de ieşiră toate din traistă Alice nu se putea dumiri. „Parcă-i o scamatorie!” gândea.

Între timp li se alăturase şi Leul; arăta foarte obosit şi somnoros şi ținea ochii pe jumătate închişi.

— Ce-i asta? zise el, clipind leneş spre Alice şi vorbind cu o voce adâncă şi găunoasă, care suna ca dangătul unui clopot mare.

— Ei, *ce* crezi că e? strigă cu însuflețire Unicornul. Degeaba, că nu ghiceşti! N-ai cum.

Leul o privi obosit pe Alice.

— Ce eşti: animal, vegetal sau mineral? spuse el, căscând la fiecare cuvânt.

— E un monstru fabulos! exclamă Unicornul, mai înainte ca Alice să fi putut răspunde.

— Atunci serveşte turta dulce, Monstrule! spuse Leul, lăsându-se jos, cu bărbia pe labe. Şi ia aşezați-vă şi voi, amândoi (către Rege şi Unicorn)! Să se împartă cinstit, aşa!

Regelui se vedea prea bine că nu-i plăcea câtuşi de puțin că trebuia să şadă între cele două namile, dar alt loc nu se găsea pentru dânsul.

— Ce bine ne-am mai putea lupta *acum* pentru coroană! făcu Unicornul şi ridică o privire vicleană spre coroană, pe care bietul Rege mai s-o zvârle din cap, de tare ce tremura.

— Aş învinge foarte lesne, făcu şi Leul.

— Eu nu-s chiar atât de sigur, îl înfruntă Unicornul.

— Păi, te-aş lua la goană prin toată cetatea, curcă plouată! repetă Leul, mânios, sculându-se pe jumătate.

Aici Regele interveni, ca să oprească cearta; era cât se poate de nervos, şi-i tremura până şi glasul.

— Prin toată cetatea? E mult de mers. Treceți pe la podul vechi ori prin piața târgului? Cea mai frumoasă vedere e de pe podul vechi.

— Habar n-am, mârâi Leul, culcându-se din nou. Se face atâta praf, că nu se mai vede nimic... Da' încet mai taie Monstrul turta aia!

Alice îşi găsise un loc pe malul unui pârâiaş, unde, şezând cu tava cea mare pe genunchi, tăia sârguincios porțiile de turtă.

— E îngrozitor! spuse, drept răspuns la observația Leului (se obişnuise între timp să fie numită „Monstru"). Am tăiat până acum câteva felii, şi mereu se lipesc la loc!

— Fiindcă nu ştii cum se servesc prăjiturile din Oglindă, observă Unicornul. Întâi le serveşti şi pe urmă le tai.

Părea o absurditate, dar Alice, foarte ascultătoare, se sculă şi purtă tava de la unul la altul, iar turta între timp se împărți de la sine în trei bucăți.

— Ei, acuma taie-le! spuse Leul în timp ce Alice se întorcea la loc, cu tava goală.

— Ce-i asta? Drept e asta? strigă Unicornul, în timp ce Alice sta cu cuțitul în mână, întrebându-se foarte nedumerită cum să înceapă. Monstrul i-a dat Leului de două ori cât mie!

— Dar ei nu şi-a oprit nimic, făcu Leul. Ție nu-ți place turta dulce, Monstrule?

Mai înainte însă ca Alice să-i poată răspunde, începură tobele.

De unde venea hărmălaia Alice nu se putea lămuri; tot aerul părea înțesat de larma tobelor – îi zbârnâia pătrunzător în cap şi-i găurea urechile, asurzitor. De spaimă, sări în picioare şi o zbughi peste pârâiaş.

Mai apucă să-i vadă pe Leu şi pe Unicorn sculându-se de la locurile lor, cu priviri pline de mânie că fuseseră

întrerupți din ospăț, apoi se lăsă în genunchi şi, punându-şi mâinile peste urechi, şi le astupă, încercând zadarnic să înăbuşe vuietul acela îngrozitor.

„Dacă nici tobele astea nu i-or lua la goană din cetate...!” gândi.

CAPITOLUL VIII

„E INVENȚIA MEA!”

După câtva timp, zgomotul păru a se stinge treptat, până se făcu o linişte adâncă, încât Alice înălță capul, oarecum îngrijorată. Nu se vedea nici țipenie de făptură nicăieri, şi primul ei gând fu că trebuie să-i fi visat pe Leu şi pe Unicorn, ca şi pe acei ciudați curieri anglo-saxoni. Totuşi, la picioarele ei se afla şi acum tava cea mare pe care se necăjise să taie turta dulce. „Aşa că, vezi bine, n-am visat totuşi”, îşi zise, „afară doar... afară doar de n-om fi făcând cu toții parte din acelaşi vis. Atâta sper însă, că e visul *meu*, nu al Regelui Roşu! Nu mi-ar plăcea să fac parte din visul altuia!” continuă ea pe un ton jalnic. „Mi-ar veni să-l trezesc, ca să văd ce se întâmplă!”

În clipa aceasta, gândurile îi fură întrerupte de nişte strigăte puternice: „Uhu! Uhu! Şah!”, şi un călăreț, un cavaler îmbrăcat în armură purpurie, veni în galop asupra ei, agitând o măciucă mare. În clipa când ajunse lângă ea, calul opri brusc.

— Eşti prizoniera mea! strigă Cavalerul, rostogolindu-se de pe cal.

Deşi înspăimântată, pentru moment, Alice se temu mai mult pentru el decât pentru dânsa şi-l privi cu îngrijorare, în vreme ce el se urca iarăşi în şa. De îndată ce se instală din nou comod pe spinarea calului, Cavalerul reîncepu:

— Eşti pri... dar în clipa aceea izbucni o altă voce: „Uhu! Uhu! Şah!”, şi Alice privi surprinsă în juru-i, ca să vadă cine era noul duşman.

De astă dată se arătă un Cavaler Alb. Îşi struni calul spre Alice şi se rostogoli în ţărână exact cum făcuse şi Cavalerul Roşu; apoi se ridică iar în şa, şi cei doi Cavaleri stătură acum şi se priviră câtva timp, fără o vorbă. Alice se uita de la unul la altul, niţel cam năucită.

— Să ştii că e prizoniera mea! spuse în cele din urmă Cavalerul Roşu.

— Bine, dar eu am eliberat-o! răspunse Cavalerul Alb.

— Atunci trebuie să ne luptăm pentru ea, hotărî Cavalerul Roşu, apucând coiful ce-i spânzura de şa (care şi el avea forma unei căpăţâni de cal) şi punându-şi-l pe cap.

— Vei respecta Regulile Luptei, nu-i aşa? zise Cavalerul Alb, punându-şi de asemenea coiful pe cap.

— Totdeauna le respect, răspunse Cavalerul Roşu, apoi începură a se pocni unul pe altul cu atâta îndârjire, încât Alice se dădu după un copac, ca să se pună la adăpost de loviturile lor.

„Mă întreb care or fi Regulile Luptei”, îşi spuse ea, iscodindu-i sfios cu privirea din ascunzişul ei. „Una din Reguli pare să fie că, îndată ce un călăreţ îl loveşte pe celălalt, îl răstoarnă de pe cal, iar dacă nu reuşeşte, cade el însuşi; şi altă regulă pare a fi să-şi ţină mereu măciuca în braţe, gata de lovit – ca măscăricii care fac pe bătăuşii la teatrul de păpuşi. Ce mai zgomot când se prăvălesc!... Ca o grămadă de vătraie care ar cădea pe tabla din faţa sobei. Şi cât sunt de liniştiţi caii! Nici nu se sinchisesc – îi lasă să se suie şi să cadă, de parc-ar fi doar nişte scări de lemn!”

Altă regulă de luptă, pe care Alice n-o observase, părea a fi ca totdeauna luptătorul să cadă în cap. Lupta se termină cu căderea amândurora, în felul acesta, unul lângă

altul. Când se ridicară din nou, îşi strânseră mâinile, apoi Cavalerul Roşu încălecă şi se depărtă în galop.

— A fost o victorie strălucită, nu-i aşa? spuse Cavalerul Alb în timp ce se apropia gâfiind.

— Nu ştiu, răspunse Alice cu îndoială. Eu nu vreau să fiu prizoniera nimănui. Vreau să fiu Regină.

— Ai să fii, după ce treci pârâul următor, spuse Cavalerul Alb. Eu o să te conduc până la marginea pădurii, apoi trebuie să mă întorc. Până acolo pot merge.

— Vă mulțumesc foarte mult, spuse Alice. Îmi dați voie să v-ajut să vă scoateți coiful?

Era vădit că nu se putea descurca singur, şi, în cele din urmă, tot scuturându-l, Alice reuşi să-i scoată capul din coif.

— Acuma pot să răsuflu mai în voie, spuse Cavalerul, netezindu-şi cu amândouă mâinile părul răvăşit şi îndreptând spre Alice fața-i binevoitoare şi ochii săi mari şi blânzi.

În gândul ei, Alice îşi spuse că un oştean atât de ciudat nu mai văzuse de când trăia.

Purta o armură de tablă, care părea foarte prost ajustată pe corpul lui, iar pe după umeri îi era petrecută o lădiță de lemn, de-o formă ciudată şi care atârna cu susul în jos şi cu capacul deschis. Alice se uită la ea cu mare curiozitate.

— Văd că-mi admiri lădița, spuse Cavalerul cu glas prietenos. E invenția mea – pentru ținut haine şi sendvişuri. Vezi, o port cu susu-n jos, ca să nu plouă înăuntru.

— Dar pot să cadă lucrurile afară, observă Alice blajin. Ştiți că e deschis capacul?

— Nu ştiam, făcu Cavalerul, şi peste fața lui flutură o umbră de înciudare. Înseamnă că mi-au căzut toate lucrurile afară! Şi că lădița nu mai e bună de nimic.

Vorbind astfel, şi-o desprinse de pe umeri, şi tocmai se pregătea s-o zvârle în tufişuri, când, brusc, păru să-i vină o idee, şi atârnă lădiţa cu grijă de un copac.

— Poţi să ghiceşti de ce-am făcut asta? o întrebă pe Alice.

Ea clătină din cap în semn că nu.

— În nădejdea că s-or cuibări în ea niscaiva albine – şi atunci aş avea miere.

— Dar parcă aveţi şi un stup de albine legat de şa – sau ce-i aceea? observă Alice.

— Da, e un stup de albine foarte bun, spuse Cavalerul cu nemulţumire în glas, e de cea mai bună calitate. Dar până acum nu s-a apropiat de el nici o singură albină. Iar ce vezi alături e o cursă de şoareci. Bănuiesc că de frica şoarecilor nu se-apropie albinele – sau că şoarecii nu se-apropie de frica albinelor. Nu ştiu care să fie adevărul.

— Mă întrebam pentru ce ţineţi cursa de şoareci, spuse Alice. Nu prea e de crezut să fie şoareci pe spinarea calului.

— Nu prea o fi de crezut, chibzui Cavalerul, dar, dacă totuşi s-ar rătăci vreunul... Nu mi-ar plăcea să se prăsească şi-apoi să-i văd alergând cu droaia pe spinarea calului! Ştii, urmă după o pauză, e bine să fii prevăzut cu de toate. Iată de ce i-am şi pus calului legăturile alea la glezne.

— Dar pentru ce? întrebă Alice, cu glas plin de curiozitate.

— Ca să-l păzesc de muşcăturile rechinilor, răspunse Cavalerul. E una din invenţiile mele. Şi-acum ajută-mă să putem înainta. O să merg cu tine până la capătul pădurii. Ce-i cu tava asta?

— Era pentru turtă dulce, spuse Alice.

— Am face bine s-o luăm cu noi, fu de părere Cavalerul. S-o avem la îndemână dacă găsim cumva nişte turtă dulce. Ajută-mă s-o bag în sacul de colo.

Asta le luă o mulțime de timp, cu toate că Alice ținea deschisă gura sacului cu foarte mare grijă; dar Cavalerul se dovedi grozav de stângaci încercând să vâre tava înăuntru; de primele două-trei ori, căzu el însuşi în sac.

— E cam înghesuială aicea, ştii, spuse, când reuşiră în fine să bage tava. Sunt atâtea sfeşnice în sac!

Şi-apoi legă sacul de şaua sa, de care mai atârnau încă sumedenie de mănunchiuri de morcovi, vătraie şi tot soiul de alte lucruri.

— Sper că ți-ai prins bine părul, continuă Cavalerul în vreme ce porneau.

— Ca de obicei, răspunse Alice zâmbind.

— N-o să fie de-ajuns! spuse Cavalerul îngrijorat. Ştii, aicea suflă un vânt foarte tare. Tare ca supa.

— Ați inventat şi ceva care ține părul, ca să nu zboare? se informă Alice.

— Încă nu. Dar am un plan cum să-l fac *să nu cadă.*

— Mi-ar plăcea foarte mult s-aud şi eu la ce v-ați gândit.

— Întâi iei un băț drept, începu să explice Cavalerul. După aceea pui părul să se cațăre pe el – ca un lăstar de păr pe-un arac. Motivul pentru care părul cade e că atârnă *în jos;* ştii foarte bine că nimic nu cade *în sus...* E una din invențiile mele – poți s-o încerci dacă vrei.

Nu părea un plan prea comod de aplicat, încât, timp de câteva minute, Alice merse înainte în tăcere, mirată de-o asemenea idee şi oprindu-se una-două ca să-l ajute pe bietul Cavaler, care, hotărât, nu era deloc un bun călăreț.

De câte ori se oprea calul (şi asta se întâmpla foarte des), Cavalerul cădea înainte; şi, de câte ori calul o pornea iarăşi din loc (ceea ce se întâmpla cam brusc), Cavalerul cădea înapoi. Altminteri se ținea binişor, afară doar că obişnuia să mai cadă din când în când şi pe de lături; şi, cum cădea mai de fiece dată pe partea pe unde mergea

Alice, ea îşi dădu seama curând că cel mai bun lucru era să nu meargă prea aproape de cal.

— Mă tem că nu prea aveți antrenament la călărit, cuteză ea să spună în timp ce îl ajuta pentru a cincea oară să se ridice.

Cavalerul păru foarte surprins şi cam jignit.

— Ce te face să spui una ca asta? întrebă, cățărându-se iar în şa şi ținându-se cu o mână de părul lui Alice, ca nu cumva să cadă iar în partea cealaltă.

— Fiindcă oamenii nu cad chiar atât de des, când au antrenament.

— Am mult antrenament, spuse Cavalerul, pe un ton grav, foarte mult antrenament!

Alice nu găsi nimic mai bun de spus decât: „Într-adevăr?”, dar o spuse cât se poate de prietenos. După asta, merseră o bucățică de drum în tăcere. Cavalerul cu ochii închişi, mormăind de unul singur, iar Alice aşteptând îngrijorată următoarea cădere.

— Marea artă a călăritului, începu brusc şi cu glas tare Cavalerul, agitând brațul drept în timp ce vorbea, este să-ți ții...

Aici, fraza se curmă la fel de brusc pe cât începuse, deoarece Cavalerul căzu greoi în cap, exact în cărarea pe care umbla Alice. De data asta, ea se sperie de-a binelea şi spuse îngrijorată, în timp ce-l culegea de pe jos:

— Sper că nu v-ați rupt vreun os?

— A, niciunul important, răspunse Cavalerul, de parcă nu s-ar fi sinchisit să-şi rupă vreo două-trei oase. Marea artă a călăritului, după cum spuneam, este să-ți ții bine echilibrul. Uite aşa, vezi...

Lăsă frâul din mână şi întinse amândouă brațele, ca să-i arate lui Alice ce voia să spună, şi de data aceasta căzu lat pe spate, chiar sub picioarele calului.

— Am foarte mult antrenament! o ținea el una şi bună, în timp ce Alice îl punea iar pe picioare. Am foarte mult antrenament!

— E din cale afară de caraghios! strigă Alice, pierzându-şi răbdarea. Un cal de lemn, pe roate, asta v-ar trebui!

— Cei de soiul ăsta aleargă mai domol? întrebă Cavalerul cu mult interes, înlănțuind cu brațele grumazul calului, tocmai la timp ca să nu se prăvălească iar.

— Mult mai domol decât caii vii, spuse Alice, icnind de râs, deşi făcea tot ce putea ca să se stăpânească.

— ... O să-mi procur unul, spuse Cavalerul gânditor, ca pentru sine. ... Unul, doi... sau chiar mai mulți.

După asta urmă o scurtă tăcere, şi-apoi Cavalerul începu iar:

— Eu sunt foarte isteț la invenții. Nu-i aşa, cred c-ai băgat de seamă ultima oară când m-ai ridicat, că aveam un aer foarte preocupat?

— Erați într-adevăr cam serios, spuse Alice.

— Ei, chiar atunci inventam un fel nou de-a trece un pârleaz – vrei s-auzi cum?

— Da, cum să nu, spuse Alice politicoasă.

— Să-ți spun la ce m-am gândit, începu Cavalerul. Vezi, îmi ziceam: singura dificultate ți-o fac picioarele; capul stă destul de sus. Ei, şi-atuncea îmi pun capul pe partea de sus a pârleazului – ca să fie la înălțimea cuvenită – şi-apoi stau în cap. Şi-atuncea sunt şi picioarele la înălțimea cuvenită, şi gata, am trecut dincolo.

— Da, bănuiesc că treceți dincolo după ce faceți aşa, spuse Alice chibzuind, dar nu credeți că e cam greu?

— N-am încercat încă, zise Cavalerul, grav, aşa că nu-ți pot spune sigur cum e; dar cred şi eu c-o să fie cam greu.

Arăta atât de necăjit la gândul acesta, încât Alice schimbă repede vorba.

— Ce coif ciudat aveți! spuse voioasă. Şi ăsta e invenția dumneavoastră?

Cavalerul privi cu mândrie spre coiful care-i atârna de şa.

— Da, spuse, dar am inventat unul şi mai şi – era ca o căpățână de zahăr. Când îl purtam pe-acela, dacă picam de pe cal, totdeauna coiful izbea întâi pământul. Aşa că eu nu mai aveam decât foarte puțin de căzut, înțelegi. Fireşte, rămânea însă primejdia de a cădea în coif. Odată mi s-a întâmplat asta, şi partea cea mai proastă a fost că, mai înainte să fi putut ieşi eu din coif, a venit celălalt Cavaler Alb şi şi l-a pus pe cap. Credea că e coiful lui.

Cavalerul arăta atât de grav spunând asta, încât Alice nu cuteză să râdă. Dar îi tremura glasul de râs stăpânit, când răspunse:

— Mă tem că nu i-a fost prea comod să vă poarte în vârful capului.

— A trebuit să-l lovesc cu picioarele, bineînțeles, spuse Cavalerul foarte serios. Abia atunci şi-a scos coiful din cap. Dar, până să mă scoată şi pe mine, i-au trebuit ore şi ore. Mă-nfipsesem ca un...

— Ca un cui, îl ajută Alice.

— Da, şi-a *cui* era vina? spuse Cavalerul indignat. Când te gândeşti că eu, unul, intrasem repede ca fulgerul!

— Dar fulgerul şi *trece* repede, spuse Alice.

— Păi, nu puteam trece, că găuream coiful! ripostă Cavalerul, ridicând brațele cu însuflețire.

Cu prilejul ăsta se prăbuşi din şa şi căzu, cât era de lung, într-un şanț adânc. Alice alergă lângă marginea şanțului, ca să vadă ce pățise. Era cam speriată, deoarece câtva timp Cavalerul se ținuse destul de bine în şa şi se temea că de data asta se va fi rănit totuşi cu adevărat. Dar, deşi nu-i putea vedea decât tălpile, se simți foarte uşurată auzindu-l cum vorbea mai departe, în felul lui obişnuit.

— A *cui* era vina, mă rog? repeta. De ce n-a fost atent, să nu-şi pună în cap coiful altuia – şi încă cu stăpânul coifului în el?

— Cum puteți vorbi înainte, cu capul în jos? îl întrebă Alice, trăgându-l de picioare ca să-l scoată şi apoi aşezându-l pe malul şanțului.

Cavalerul păru surprins de această întrebare.

— Ce importanță are unde mi-e întâmplător trupul? răspunse. Mintea mea continuă să lucreze. De fapt, cu cât stau cu capul mai jos, cu atâta născocesc mai uşor lucruri noi. Tot ce-am inventat vreodată mai bun, urmă el după o scurtă pauză, a fost o budincă nouă pe care-am născocit-o în vreme ce mâncam friptura.

— La timp ca s-o mâncați ca budincă la aceeaşi masă? întrebă Alice. Înseamnă că s-a putut prepara foarte repede!

— A, nu la *aceeaşi masă*, spuse agale şi gânditor Cavalerul. Nu, desigur că nu la *aceeaşi masă.*

— Atunci va fi fost pentru a doua zi. Nici nu puteați mânca la o masă două feluri de budinci!

— A, nu a *doua* zi, spuse Cavalerul, ca şi mai înainte, nu *a doua* zi. De fapt, continuă el, lăsând capul în jos şi cu glas din ce în ce mai stins, nu cred că budinca aceea a fost vreodată preparată! De fapt, nici nu cred că va fi vreodată preparată! Şi totuşi a fost o budincă foarte isteț inventată!

— Din ce credeați că va fi făcută? întrebă Alice, în nădejdea de a-l mai înveseli, căci bietul Cavaler părea foarte descurajat din pricina budincii.

— Mai întâi din hârtie sugativă, răspunse Cavalerul gemând.

— Mă tem că nu prea ar avea gust bun.

— Singură nu, o întrerupse el, foarte însuflețit, dar n-ai idee cum îşi schimbă gustul când o mai amesteci cu ceva, de pildă cu praf de puşcă şi cu ceară de sigilat... Aici trebuie să te las.

Tocmai ajunseseră la capătul pădurii.

Alice îl privi uluită. Se gândea la budincă.

— Văd ca eşti tristă, spuse Cavalerul, îngrijorat. Să-ți cânt un cântec, ca să te mai înveseleşti.

— E lung? întrebă Alice, fiindcă în ziua aceea auzise cam multă poezie.

— E lung, răspunse Cavalerul, dar e foarte, *foarte* frumos. Oricine m-aude cântându-l fie lăcrimează, fie...

— Fie? întrebă Alice, deoarece Cavalerul se oprise brusc.

— Fie nu. Numele cântecului se cheamă *Ochi de zvârlug.*

— A, ăsta-i numele cântecului, da? întrebă Alice, vrând să manifeste interes.

— Nu, nu înțelegi, spuse Cavalerul, cu un aer cam jignit. Aşa *se cheamă* numele lui. Dar numele lui *adevărat* este *Moşneagul.*

— Atunci ar fi trebuit să spun: „Aşa se cheamă cântecul?”, se corectă Alice.

— Nu, n-ar fi trebuit să spui aşa; asta-i cu totul altceva! Cântecul se cheamă: *Mijloace de trai* sau *Te descurci cum poți*, dar se cheamă numai aşa, înțelegi?

— Bine, bine, da’ care-i cântecul atuncea? exclamă Alice, cu totul năucită.

— Tocmai era să-ți spun, zise Cavalerul. Cântecul este de fapt: *Şezând pe o portiță*, şi melodia e invenția mea.

Spunând acestea, Cavalerul se opri şi lăsă să-i cadă frâul pe grumazul calului; apoi, bătând domol tactul cu o mână şi cu fața neroadă luminată de un zâmbet uşor – de parcă l-ar fi bucurat melodia cântecului său –, începu.

Dintre toate lucrurile ciudate pe care le-a văzut Alice în călătoria ei prin ținutul Oglinzii, acesta a fost cel pe care şi l-a amintit totdeauna cel mai limpede. Ani mai târziu, putea rememora toată scena, de parcă s-ar fi petrecut doar cu o zi

înainte: ochii albaştri blânzi şi zâmbetul bun al Cavalerului, soarele ce asfinţea, lucind în pletele lui şi scânteindu-i pe armură ca o vâlvătaie de lumină orbitoare, calul mişcându-se încet de colo până colo, cu hăţurile atârnate pe grumaz, păscând iarba de la picioarele ei, iar îndărăt umbrele negre ale pădurii – toate astea le sorbea din ochi ca pe-un tablou, în timp ce, rezemată de-un copac şi cu mâna streaşină la ochi, se uita la ciudata pereche şi asculta, pe jumătate cufundată în vis, melancolica melodie a cântecului.

„Dar melodia nu e invenţia lui", îşi zicea în gând, „este: *Totul îţi dau*, *mai mult nu pot".* Stătu şi ascultă foarte atentă, dar nu-i dădură lacrimile.

Ţi-oi spune tot ce pot să-ţi spun
— Nu-i mult de spus, fetiţă.
Văzui cândva-un bătrân om bun
Şezând pe o portiţă.
— Cine eşti, *moşule? am spus.*
Hai, zi-mi de trai, ursită!
Răspunsu-i prin cap mi s-a scurs
Ca apa printr-o sită:

— Vânez cu sârg cei fluturaşi
Ce dorm prin grâu' înalt.
Din ei prepar mici colţunaşi
Şi-i vând stând pe asfalt,
Îi vând voinicilor matrozi
Ce pleacă pe vreun brig,
Sfidând furtuni, la antipozi,
Şi-aşa traiu-mi câştig.

Pe mine mă muncea un plan:
Să-mi dau cu verde barba,
Pitind-o după-un paravan,
Verde şi el ca iarba.
Neavând nimic de-ntâmpinat

La ce spunea cel moş,
— Şi cum trăieşti? iar am strigat,
Dându-i în cap c-un coş.

Cu glas plăcut el a reluat:
— Îmi văd de drum, bun, rău,
Şi când de vreun deal am dat,
Aprind câte-un pârâu.
Şi iese un produs numit
Prima Ulei Rolan.
Dar, orişicât eu m-am trudit,
Fabricantu-mi dă un ban.

Eu însă tot cloceam un gând:
Să mă hrănesc din pastă,
Pe zi ce trece dobândind
Statură tot mai vastă.
Şi zdravăn iar l-am zgâlţâit,
Ţinându-l ca în cleşti,
Pân' faţa i s-a-nvineţit:
— Hai, spune-mi, cum trăieşti?

Zice: – Prind ochi verzi de zvârlug
Prin buruiana verii.
Din ei fac nasturi de surtuc,
În ceas tainic al serii.
Nu aur pe aceştia iau,
Nici cu arginţi nu-mi plouă;
Doi zloţi de-aramă mi se dau,
Şi pot să vând vreo nouă...

Adesea dai de cozonaci,
Câte un câmp când sapi.
Ungând cu clei vreo trei araci,
Prinzi şapte pân' la zece crabi.
Şi-aşa (din ochi clipi viclean)

Avere tot adun.
În slavă să trăieşti mulţi ani,
Măria Ta, îţi spun!
În fine, nu-mi vorbea în van –
Sfârşisem pe deplin
Perfecţionarea unui plan,
De-a fierbe-un pod în vin.

Din inimă i-am mulţumit
Că ştiu cum de-i bogat,
Dar mai ales că mi-a dorit
Trai lung şi desfătat.

… Şi-acum, de câte ori, nătâng,
Cu degetu-n clei nimeresc,
Ori, năuc, călcâiul mâinii, stâng,
În papucul mâinii drepte-l silesc,
Ori dacă-mi cade pe picior
O piatră foarte grea,
Plâng, fiindcă-mi amintesc uşor
De-acel bătrân, cu un fior,
Povestea-i ce-o-nşira sonor
În murmur lin sforăitor,
Cu glasu-i molcom curgător
(Şi-atâta de sfâşietor),
Cu faţa-i neagră, de mohor,
Cu păru-i nins şi incolor,
Cu ochiu-ncins şi visător,
Cu nasul lung ca un urcior,
Cel moş cu chip de vrăjitor,
Ce mormăia ameţitor
Şi se tot legăna de zor,
Şezând pe o portiţă.

Cântând ultimele cuvinte ale baladei, Cavalerul apucă hăţurile şi-şi întoarse iar capul spre partea dincotro veniseră.

— Ai de mers doar câţiva paşi, spuse. Trebuie să cobori dealul şi să treci pârâiaşul, şi-atunci vei fi Regină... Dar ai să mai stai până plec, nu-i aşa? adăugă el, când văzu că Alice se îndreaptă cu o privire nerăbdătoare spre direcţia ce i-o arătase. N-o să dureze mult. Să aştepţi şi să-ţi fluturi batista când am s-ajung la cotitura de colo a drumului! Cred că asta o să mă încurajeze, înţelegi?

— Bineînţeles c-o să stau! spuse Alice. Şi vă mulţumesc foarte mult că m-aţi condus atât de departe şi pentru cântec – mi-a plăcut foarte mult.

— Sper, spuse Cavalerul, cam cu îndoială, dar n-ai plâns pe cât mă aşteptam.

Aşa că îşi strânseră mâinile, şi apoi Cavalerul şi calul său se depărtară încet şi intrară în pădure.

„Cred că n-o să dureze cine ştie cât până să nu se mai vadă”, îşi spuse Alice, stând şi urmărindu-l cu privirea. „Poftim!... Iar a căzut în cap!... Totuşi încalecă la loc destul de uşor – asta fiindcă-s atâtea lucruri atârnate de jur împrejurul calului!”

Aşa îşi tot vorbea, în timp ce urmărea calul păşind agale de-a lungul cărării şi pe Cavaler prăvălindu-se ba de-o parte, ba de cealaltă. După vreo patru-cinci căderi, ajunse la cotitură, şi atunci ea îşi flutură batista spre el, şi aşteptă până nu se mai văzu.

„Sper că l-am încurajat”, îşi spuse, îndreptându-se în fugă la vale. „Şi acum, spre ultimul pârâiaş, unde am să fiu Regină!... Cât de măreţ sună!”

Câţiva paşi o aduseră până la marginea pârâului.

— Al Optulea Pătrat, în sfârşit! strigă, traversându-l dintr-un salt, şi-apoi se trânti, ca să se odihnească, pe o

pajişte de iarbă moale, mătăsoasă, presărată ici-colo cu pâlcuri mici de flori.

— O, ce fericită sunt c-am ajuns aici!... Dar ce-i asta pe capul meu? exclamă speriată, când, ridicând mâinile, dădu de ceva foarte greu, care-i încingea capul. Cum de-a ajuns acolo fără să bag de seamă? se întrebă, scoțând acel ceva de pe cap şi aşezându-şi-l în poală ca să se dumirească ce poate fi.

Era o coroană de aur.

CAPITOLUL IX

REGINA ALICE

— Ei, asta e grozav! strigă Alice. Nu mă aşteptam să devin atât de repede Regină! Şi să vă spun ceva, Maiestate, continuă ea pe un ton sever (totdeauna îi cam plăcea să se dojenească), nu Vă şade bine deloc să zăceți aşa în iarbă! Reginele trebuie să fie demne, ştiți asta!

Încât se sculă şi începu să umble de colo până colo – cam țeapănă la început, deoarece se temea să nu-i pice coroana. Prinse însă curaj când se gândi că nu era nimeni pe-acolo care s-o vadă, „şi, dacă sunt într-adevăr Regină”, îşi zise, aşezându-se din nou, „o să ştiu eu să mă descurc când va fi nevoie”.

Toate se petreceau în chip atât de ciudat, încât Alice nu se miră câtuşi de puțin când le văzu pe Regina Roşie şi pe Regina Albă şezând foarte aproape de dânsa – una de fiece parte; ar fi vrut foarte mult să le întrebe cum ajunseseră acolo, dar se temea că n-ar fi politicos. Totuşi, i se păru că nu greşea întrebând dacă se sfârşise jocul.

— Vă rog, vreți să fiți aşa de bună să-mi spuneți... începu ea, aruncând o privire sfioasă către Regina Roşie.

— Vorbeşte când ţi se vorbeşte! o întrerupse tăios Regina.

— Dar, dacă toată lumea ar respecta această regulă, ripostă Alice care totdeauna era gata de o mică discuţie, şi, dacă fiecare ar vorbi numai când i se vorbeşte şi ar aştepta să înceapă celălalt, n-ar mai vorbi nimeni niciodată, aşa că...

— E ridicol! strigă Regina. Păi, nu vezi, copilule... Aici se opri, încruntându-se, şi, după ce se gândi un minut, schimbă brusc subiectul conversaţiei: Ce-ai vrut să zici cu asta: „Dacă sunt într-adevăr Regină?” Ce drept ai să te numeşti Regină? Nu poţi fi Regină, să ştii, decât după ce vei fi dat examenul cuvenit. Şi, cu cât mai repede îl începem, cu atât mai bine.

— N-am spus decât *dacă*, se scuză biata Alice cu voce jalnică.

Cele două Regine se priviră una pe alta, şi Regina Roşie observă, înfiorându-se niţel:

— Zice că n-a spus decât *dacă*.

— Dar a spus cu mult mai mult decât atât! gemu Regina Albă, frângându-şi mâinile. O, cu mult mai mult decât atât!

— Aşa este, vezi bine! îi vorbi Regina Roşie lui Alice. Spune totdeauna adevărul, gândeşte-te înainte de a vorbi şi după aceea scrie ce-ai de spus.

— Sunt sigură că n-am vrut să zic... începu Alice, dar Regina Roşie o întrerupse nerăbdătoare:

— Păi tocmai asta-ţi reproşez! Ar fi trebuit *să vrei* să zici! Ce rost îţi închipui că are un copil care nu vrea să zică nimic? Chiar şi o glumă trebuie să vrea să zică ceva – şi un copil e mai important decât o glumă, aşa sper. Asta nu poţi s-o negi, chiar dac-ai încerca s-o faci cu amândouă mâinile.

— Eu nu neg cu *mâinile*, obiectă Alice.

— Cine-a spus că negi cu mâinile? făcu Regina Roşie. Am spus că n-ai putea chiar dac-ai încerca.

— Are ea acuma chef să nege *ceva*, interveni Regina Albă, şi nu prea ştie ce!

— Urâcios caracter! Numai să te contrazică! observă Regina Roşie.

Iar după aceea urmă timp de un minut-două o tăcere neplăcută.

Regina Roşie fu cea care rupse tăcerea, adresându-se Reginei Albe:

— Vă invit la dineul pe care-l dă Alice în seara asta.

Regina Albă zâmbi sfârşită şi răspunse:

— Şi eu vă invit pe dumneavoastră.

— Nu ştiam că primesc oaspeţi în seara asta, dar, dacă-i aşa, cred că *eu* trebuie să-i invit, spuse Alice.

— Noi ţi-am dat prilejul s-o faci, observă Regina Roşie, dar mi se pare că nu prea ai luat lecţii de bună-cuviinţă.

— Buna-cuviinţă nu se învaţă cu lecţii, zise Alice. Lecţiile te învaţă să socoteşti, şi alte lucruri de felul ăsta.

— Adunarea o ştii? întrebă Regina Albă. Cât face unu şi cu unu şi cu unu şi cu unu şi cu unu şi cu unu şi cu unu şi cu unu şi cu unu şi cu unu?

— Nu ştiu, făcu Alice. Am pierdut şirul.

— Nu ştie Adunarea, o întrerupse Regina Roşie. Scăderea o ştii? Scade nouă din opt.

— Nouă din opt nu pot să scad, vă daţi seama, dar…

— Nu ştie Scăderea, spuse Regina Albă. Împărţirea o ştii? Împarte o pâine cu un cuţit. Care-i răspunsul?

— Cred că… fu Alice pe cale să înceapă, dar Regina Roşie răspunse în locul ei:

— Tartine, bineînţeles… Hai, mai încearcă o scădere! Un câine are nişte oase; tu îi iei unul; ce rămâne?

Alice se gândi:

— ... Osul nu rămâne, bineînțeles, dacă l-am luat... şi nici câinele – ar veni să mă muşte... şi eu, una, sunt sigură că n-aş rămâne...

— Şi-atuncea crezi că n-ar rămâne nimic? întrebă Regina Roşie.

— Cred că ăsta-i răspunsul corect.

— Greşeşti, ca de obicei, spuse Regina Roşie, ar rămâne răbdarea câinelui.

— Da' nu văd cum...

— Păi, ascultă! strigă Regina Roşie. Câinele şi-ar pierde răbdarea, nu-i aşa?

— Poate că da, răspunse Alice, chibzuind.

— Atunci, când el ar pleca, ar rămâne răbdarea lui! exclamă triumfător Regina.

Alice ripostă, cât putu de serios:

— Dar dacă pleacă şi câinele, şi răbdarea – fiecare pe alt drum?

Însă în sinea ei nu se putu împiedica să gândească: „Ce prostii nemaipomenite îndrugăm! Curat absurdități!"

— Nu ştie deloc să socotească! spuseră foarte categoric amândouă Reginele deodată.

— Dar Dumneavoastră ştiți să socotiți? întrebă Alice, întorcându-se brusc către Regina Albă. Nu-i plăcea să i se tot găsească vină.

Regina căscă gura şi închise ochii.

— Ştiu să *adun*, spuse, dacă mi se lasă timp destul, dar de *scăzut* nu, în niciun caz!

— Bineînțeles că ştii alfabetul, nu? o întrebă Regina Roşie pe Alice.

— Sigur că da! răspunse ea.

— Şi eu îl ştiu... şopti Regina Albă. O să-l recităm adesea împreună, draga mea. Şi să-ți spun un secret: eu ştiu să citesc cuvinte de câte-o literă! Nu-i aşa că-i grozav?... Dar nu te descuraja! O să-nveți şi tu cu timpul.

Aici interveni iar Regina Roşie:

— Ştii să răspunzi la întrebări folositoare? Cum se face pâinea *albă*?

— Ştiu! strigă Alice repede. Se ia făină albă, albă, floare...

— Şi de unde se culege floarea? întrebă Regina Albă. Din grădină sau din tufişuri?

— Păi nu, că nu se culege, explică Alice, făina se macină din grâul care încolţeşte în pământ...

— Şi câţi colţi trebuie ca s-o macine? întrebă Regina Albă. De ce nu explici mai lămurit?

— Fă-i vânt pe la frunte! o întrerupse Regina Roşie, grijuliu. O să facă febră de atâta gândit.

Şi se apucară amândouă să-i facă vânt cu mănunchiuri de frunze, până când Alice trebui să le roage să înceteze, fiindcă prea o ciufuleau.

— I-a trecut! spuse Regina Roşie. ... Limbi străine ştii? Cum se spune pe franţuzeşte „zdrâng-zdrâng"?

— „Zdrâng-zdrâng" nu e un cuvânt în limba engleză, răspunse Alice grav.

— Da' cine-a spus că e? făcu Regina Roşie.

De data asta, Alice crezu că găsise un mijloc să scape din încurcătură.

— Dacă-mi spuneţi în ce limbă e „zdrâng-zdrâng", vă spun şi eu cum se zice pe franţuzeşte! exclamă ea triumfător.

Dar Regina Roşie înălţă capul, semeaţă, şi spuse doar atât:

— Reginele nu obişnuiesc să stea la tocmeală!

„Iar mie mi-ar plăcea ca Reginele să nu obişnuiască să pună întrebări", gândi Alice.

— Să nu ne certăm! interveni cu voce îngrijorată Regina Albă. Din ce cauză se produce fulgerul?

— Fulgerul se produce, răspunse Alice cu glas sigur, fiindcă asta o ştia bine, din cauza tunetului... Ba nu, ba nu! se corectă în mare grabă. Am vrut să zic invers.

— E prea târziu! hotărî Regina Roşie. Odată ce-ai spus un lucru, rămâne bun spus, şi trebuie să suporţi consecinţele.

— Asta-mi aminteşte, zise Regina Albă, privind în pământ şi frământându-şi neliniştită mâinile, de furtuna care-a fost marţea trecută – adică într-una din zilele de marţi ale săptămânii trecute, ştii.

Alice era uluită.

— În ţara noastră, observă ea, avem câte o singură zi de acelaşi fel pe săptămână.

Regina Roşie spuse:

— A, ăsta-i un sistem foarte nevolnic. Noi, *aicea,* avem de cele mai multe ori – şi zile, şi nopţi – câte două-trei odată, şi uneori, iarna, ne luăm câte cinci nopţi dintr-odată – ca să ne-ncălzim, înţelegi?

— Cum, cinci nopţi sunt mai calde decât una? cuteză să întrebe Alice.

— De cinci ori mai calde, fireşte!

— Dar, după regula asta, ar putea să fie şi de cinci ori mai reci!

— Chiar aşa! strigă Regina Roşie. De cinci ori mai calde şi totodată de cinci ori mai reci, aşa cum *eu* sunt de cinci ori mai bogată decât tine şi totodată de cinci ori mai deşteaptă!

Alice zâmbi şi se lăsă păgubaşă. „E întocmai ca o ghicitoare fără răspuns”, gândi.

— Şi Coco-Cocou a văzut-o, continuă Regina Albă cu glas scăzut, de parcă ar fi vorbit mai mult pentru sine. A venit până la uşă, cu o şurubelniţă în mână.

— Ce voia? întrebă Regina Roşie.

— Spunea că i-ar fi plăcut să intre, urmă Regina Albă, fiindcă era în căutarea unui hipopotam. Dar, din întâmplare, n-aveam aşa ceva în casă, azi-dimineață.

— De obicei aveți? se miră Alice.

— Da, dar numai în zilele de joi, o lămuri Regina.

— Eu ştiu de ce a venit, spuse Alice, voia să pedepsească peştii, fiindcă...

O întrerupse Regina Albă, începând iar:

— Era aşa o furtună grozavă, cum nici nu ți-ai putea imagina! („Ea niciodată n-a avut imaginație, ştii", interveni Regina Roşie.) Şi s-a smuls o parte din acoperiş, şi-a intrat o groază de tunet în casă, şi se tot rostogolea prin odaie, în nişte grămezi mari, pocnea şi răsturna mesele şi toate cele – până m-am speriat aşa rău, că nu-mi mai aduceam aminte nici cum mă cheamă!

„Mie, una, nici nu mi-ar veni să mă frământ cum mă cheamă, în timpul unui accident! La ce bun?" îşi zise Alice. Bineînțeles, n-o spuse tare, ca nu cumva s-o jignească pe biata Regină.

— S-o ierte Maiestatea Voastră, i se adresă lui Alice Regina Roşie, prinzând o mână de-a Reginei Albe şi mângâindu-i-o cu blândețe. Are cele mai bune intenții, dar, în general, nu se poate opri să spună prostii.

Regina Albă se uită sfioasă spre Alice, care simțea că s-ar fi cuvenit să zică ceva drăguț, dar nu izbutea să găsească nimic pe moment.

— N-a fost niciodată cu adevărat bine-crescută, continuă Regina Roşie, dar are o fire uimitor de bună. Mângâi-o pe cap, să vezi ce mult îi place!

Alice însă n-avea curaj să facă una ca asta.

— Când îi arăți puțină drăgălăşenie – dacă-i pui de pildă părul pe moațe –, e o minune ce faci din ea!

Regina Albă scoase un oftat adânc şi-şi puse capul pe umărul lui Alice.

— Mi-e *atât* de somn! gemu ea.

— E obosită, biata de ea! făcu Regina Roşie. Netezeşte-i părul, împrumută-i boneta ta de noapte şi cântă-i „nani-nani”, să se liniştească!

— Bonetă de noapte n-am la mine, spuse Alice, după ce încercase să se conformeze primei porunci, şi nu ştiu niciun cântec de leagăn care ar putea s-o liniştească.

— Atunci trebuie să-i cânt eu, se hotărî Regina Roşie şi începu să cânte:

Nani, domniță, la Alice în poală!
Azi mergem la ospăț, nu mai mergem la şcoală,
După aceea la bal ne vom duce, de vrei –
Regina Roşie, Regina Albă şi Alice – noi trei!

— Acuma ştii cuvintele, adăugă, punându-şi capul pe celălalt umăr al lui Alice, repetă-mi-le de la început până la sfârşit! Mi s-a făcut şi mie somn.

O clipă mai târziu, amândouă Reginele dormeau adânc şi sforăiau tare.

— Oare ce să fac acum? exclamă Alice, privind uluită în jur. Pe rând, cele două capete rotunde i se rostogoliseră de pe umeri şi-i odihneau, grele, în poală. Cred că de când e lumea nu s-a mai întâmplat una ca asta: să fie cineva obligat să păzească somnul a două Regine dintr-odată!... Nu, în toată istoria Angliei, nu s-a putut întâmpla aşa ceva, fiindcă întotdeauna a fost numai câte o singură Regină! Hai, sculați-vă, prea sunteți grele! continuă, dar alt răspuns decât un blând sforăit nu primi.

Sforăitul devenea tot mai distinct şi semăna tot mai mult a cântec; în cele din urmă, Alice îi desluşi chiar şi cuvintele – şi asculta atât de atentă, încât nici nu băgă de seamă când îi pieriră din poală cele două capete mari.

Stătea în fața unei uşi boltite, deasupra căreia se puteau citi, cu litere mari, cuvintele „REGINA A L I C E”; şi,

de fiece parte a acestei uşi boltite, se găsea câte un mâner de sonerie; pe unul era scris „Sonerie pentru oaspeţi”, pe celălalt „Sonerie pentru servitori”.

„O să aştept până se termină cântecul”, gândi Alice, „şi apoi am să sun la... la... oare la care sonerie trebuie să sun?” se tot întreba, foarte nedumerită de inscripţiile acelea. „Eu nu sunt oaspete, şi nici servitor nu sunt. Ar trebui să fie şi o sonerie pe care să scrie «Pentru Regină», nu?”

Chiar atunci, uşa se întredeschise, şi o făptură cu un cioc lung scoase capul o clipă şi spuse:

— Nu intră nimeni până săptămâna răsailaltă! şi – bang! – închise iar uşa.

Alice bătu şi sună în zadar, vreme îndelungată; dar, în cele din urmă, un Broscoi bătrân-bătrân, care şezuse sub un copac, se ridică şi veni încet, şchiopiş, spre dânsa; era îmbrăcat într-o haină de un galben strălucitor şi încălţat cu nişte ciubote enorme.

— Ce mai e iar? întrebă Broscoiul într-o şoaptă adâncă, răguşită.

Alice întoarse capul, gata să dea vina pe oricine:

— Unde e servitorul pus să răspundă la uşă? începu ea, supărată.

— La care uşă? făcu Broscoiul.

Alice fu cât p-aci să bată din picior de mânie când îl auzi vorbind aşa tărăgănat.

— La uşa asta, vezi bine! zise.

Broscoiul se holbă timp de un minut la uşă, cu ochii lui mari şi tâmpi, se apropie şi frecă uşa cu degetul mare, de parcă ar fi vrut să încerce să vadă dacă se ia vopseaua, apoi se uită la Alice.

— Să răspundă la uşa asta? făcu iar. Da’ ce-a-ntrebat?

Era atât de răguşit că Alice abia îl putea auzi.

— Nu ştiu ce tot spui, zise ea.

— Da' ce, nu ți-am vorbit pe limba ta? Ori eşti surdă? Ce te-a-ntrebat uşa?

— Nimic! făcu Alice, cu nerăbdare. Am tot bătut în ea.

— Ei, nu trebuie să faci aşa ceva, nu, bombăni Broscoiul. Se supără, înțelegi... Apoi se duse şi izbi o dată în uşă cu una din ciubotele sale enorme. S-o laşi în pace! spuse el, gâfâind, în timp ce se întorcea la copacul lui. Şi-atunci o să te lase şi ea pe tine.

În clipa aceea, uşa se dădu brusc de perete, şi o voce ascuțită se auzi cântând:

Către Cei din Oglindă Alice vorbi:
— Voi, făpturi ale Oglinzii, oricare ați fi,
Eu, Regina Alice, care acuma domnesc,
La ospăț cu Reginele pe toți vă poftesc!

Şi sute de glasuri se alăturară corului:

Deci umpleți paharele iute, din plin,
Puneți mâțe-n cafea şi şoareci în vin,
Presărați nasturi pe masă şi aşchii de tei
Şi strigați: „Trăiască Alice, de treiş'pce ori trei!"

Urmă un zgomot confuz de urări şi ciocniri de pahare, în care timp Alice se gândi: „De treisprezece ori trei – asta face... Stau şi mă-ntreb dacă ține cineva socoteala!" După un minut se făcu iar tăcere, şi acelaşi glas ascuțit cântă strofa următoare:

— Făpturi din Oglindă, zice Alice, grăbiți!
A mă privi e o cinste! Voi rar m-auziți!
Un hatâr foarte mare e cu mine a cina –
Şi cu Regina Roşie şi Regina Albă, care sunt cineva!

Urmă iar corul:

Umpleți deci paharele cu suc de năut,
Cu cerneală şi cu tot ce e bun de băut!

Puneți țărână-n sirop și în ceai lână nouă:
„Sus Regina Alice! De nouăşp'ce ori nouă!"

— De nouăsprezece ori nouă! repetă Alice disperată. O, are să fie interminabil! Mai bine intru imediat!

Şi intră – şi, în clipa când apăru, se făcu o tăcere de moarte.

În timp ce străbătea marea sală de ospăț, Alice îşi aruncă ochii de-a lungul mesei şi băgă de seamă că se aflau acolo vreo cincizeci de oaspeți, de toate soiurile; unii dintre ei erau animale, alții, păsări, ba erau chiar şi câteva flori printre musafiri. „Sunt bucuroasă c-au venit fără a mai aştepta să fie poftiți", îşi spuse ea. „Eu niciodată n-aş fi ştiut pe cine trebuie să invit şi pe cine nu!"

În capul mesei se aflau trei scaune; Regina Roşie şi Regina Albă se şi aşezaseră pe două dintre ele, dar locul din mijloc era liber. Alice se aşeză acolo, cam stânjenită din pricina tăcerii şi aşteptând cu nerăbdare ca cineva să vorbească.

În sfârşit, Regina Roşie începu:

— Supa şi peştele s-au servit deja. Serviți friptura!

Şi slujitorii puseră în fața lui Alice o ciozvârtă de miel, pe care ea stătu şi o privi cam îngrijorată, fiindcă până acum nu mai tăiase niciodată dintr-o ciozvârtă întreagă.

— Pari cam intimidată. Să-ți fac cunoştință cu această Ciozvârtă de Miel! spuse Regina Roşie. Alice – Ciozvârtă de Miel; Ciozvârtă de Miel – Alice...

Ciozvârtă de Miel se ridică în farfurie şi-i făcu lui Alice o mică plecăciune; iar Alice răspunse şi ea cu o plecăciune. Nu-şi dădea prea bine seama dacă e cazul să se teamă sau să râdă.

— Să vă tai câte-o felie? întrebă ea, luând cuțitul şi furculița şi uitându-se pe rând la amândouă Reginele.

— Bineînțeles că nu, spuse foarte hotărât Regina Roşie. Eticheta interzice să tai pe cineva cu care abia ai făcut cunoştință. Luați friptura de pe masă!

Şi slujitorii o scoaseră de pe masă şi aduseră în locul ei o budincă mare.

— Nu vreau să fac cunoştință cu budinca, vă rog! spuse Alice cu oarecare grabă. Altminteri nu ne mai rămâne nimic de mâncat. Să vă servesc?

Dar Regina Roşie îi aruncă o privire îmbufnată şi mârâi:

— Budinca – Alice; Alice – Budinca. Luați budinca de pe masă!

Şi slujitorii o scoaseră de pe masă atât de repede, încât Alice nici nu mai avu timp să-i răspundă la plecăciune.

„Totuşi”, se gândi Alice, „de ce să dea porunci numai Regina Roşie?” De încercare, strigă şi ea: „Ospătar! Adu înapoi budinca!”, şi iat-o că se afla iar pe masă, ca printr-o scamatorie. Era atât de mare, încât, vrând-nevrând, Alice se simți nițeluş intimidată față în față cu ea, aşa cum fusese şi cu ciozvârta de miel; dar, dându-şi multă silință, îşi învinse sfiiciunea, tăie o felie şi i-o înmână Reginei Roşii.

— Ce impertinență! spuse Budinca. Mă întreb cum ți s-ar părea dacă aş tăia o felie din tine, ființă nesimțitoare!

Vorbea cu un glas gros şi unsuros, iar Alice nu găsi o vorbuliță drept răspuns; stătea doar şi căsca gura la ea.

— Spune şi tu ceva, interveni Regina Roşie, e ridicol să laşi Budinca să facă ea toată conversația!

— Dac-ați şti, mi s-au recitat atâtea poezii azi, începu Alice, cam speriată că, din clipa când deschisese gura, se lăsase o tăcere de moarte şi toți ochii se ațintiseră asupra ei, şi mi se pare că în toate poeziile era oarecum vorba de peşti. Dumneavoastră ştiți de ce le place aşa mult peştele celor de pe-aici?

I se adresase Reginei Roşii, al cărei răspuns fu cam pe-alăturea de întrebare.

— Cât despre peşte, spuse ea cu glas foarte rar şi solemn, punându-şi gura la urechea lui Alice, Maiestatea Sa Albă ştie o poezie foarte drăguţă, un fel de ghicitoare – toată numai despre peşte. S-o spună?

— Sunt foarte mişcată că Maiestatea sa Roşie are bunătatea de-a pomeni despre asta, murmură Regina Albă în cealaltă ureche a lui Alice, cu un glas asemănător unui uguit de porumbiţă. Ar fi o mare desfătare! Îmi daţi voie?

— Vă rog...! spuse Alice, foarte politicos.

Regina Albă râse încântată şi mângâie obrazul lui Alice. Apoi începu:

Întâi îţi trebuieşte un peşte –
Să-l prindă şi-un prunc izbuteşte!
Un ban truda i-o plăteşte!
Hai! Te-apucă şi-l găteşte!

Şi să-l găteşti e uşor
— Fără să dai niciun zor –
Vezi, un minut n-a trecut
Şi-i pe tavă aşternut.

— Hai, că mă-mbie stomacul!...
Ce nu scoţi tăvii capacul?
— Vai, dar e cu neputinţă!
Orişicât îmi dau silinţă!

Încleiat cum stă capacul,
Mai ceva chiar decât lacul
Îmi ascunde peştele!
Geaba trag cu deştele!...

De mă-ntreb acum, posac:
Ce-i mai lesne ca să fac?
Să desprind acel capac?
Ori să prind alt peşte-n lac?...

— Gândeşte-te un minut şi rezolvă tu întrebarea! spuse Regina Roşie. Între timp, noi o să bem în sănătatea ta. În sănătatea Reginei Alice! ţipă ea cât o ţinea gura, şi toţi oaspeţii băură îndată în sănătatea fetiţei.

Făceau asta într-un chip foarte ciudat: unii dintre ei îşi puseră paharele în cap, ca pe nişte stingătoare de incendiu, şi băură tot ce li se scurgea pe obraji, alţii răsturnară carafele şi sorbiră vinul ce picura prelingându-se de pe marginile mesei, iar trei dintre ei (care aduceau a canguri) săriră în tava cu friptură de miel şi se apucară să lipăie cu poftă sosul, „de parcă ar fi nişte porci hrănindu-se cu lăturile din troacă!" îşi zise Alice.

— S-ar cuveni să mulţumeşti cu o cuvântare drăguţă! spuse Regina Roşie, încruntându-se spre Alice.

— Trebuie să te sprijinim, vezi bine! şopti Regina Albă, în timp ce Alice, foarte supusă, dar cam speriată, se scula în picioare ca să-şi ţină cuvântarea.

— Vă mulţumesc foarte mult, răspunse ea în şoaptă, pot să mă descurc foarte bine şi singură.

— N-ar fi deloc potrivit, spuse Regina Roşie foarte hotărât, aşa că Alice încercă să le facă pe plac, cu o faţă cât mai zâmbitoare.

(„Şi ce mă mai împingeau!" spunea mai târziu, când îi povestea surorii ei cum decursese banchetul. „De parcă ar fi vrut să mă turtească, nu alta!" Ce-i drept, îi fu destul de anevoios să se ţină pe loc în timpul cuvântării sale; cele două Regine aşa o împingeau – fiecare din câte o parte –, încât mai s-o ridice în aer.)

— Mă ridic pentru a vă mulţumi, începu Alice, şi, într-adevăr, începuse a se ridica de câteva degete, dar, prinzându-se de marginea mesei, reuşi să se împingă iarăşi în jos.

— Ai grijă! ţipă Regina Albă, înşfăcând cu amândouă mâinile părul lui Alice. Are să se întâmple ceva!

Şi apoi – după cum povesti Alice mai târziu – se întâmplară într-o clipă tot felul de lucruri: flăcările lumânărilor crescură toate până în tavan – arătau ca nişte tulpini de trestii, cu artificii aprinse în vârf. Cât despre sticle, luară fiecare câte-o pereche de farfurii, pe care şi le potriviră iute în chip de aripi; şi aşa, cu furculiţe drept picioare, tot zburătăceau de colo-colo – „foarte asemănătoare cu nişte păsări”, se gândi Alice – atât cât mai putea gândi în grozava harababură ce se pornise.

În clipa aceea auzi un râs hârâit lângă dânsa şi se întoarse să vadă ce e cu Regina Albă; dar, în locul Reginei, văzu pe scaun o ciozvârtă de miel.

— Aicea sunt! strigă un glas, venind dinspre castronul cu supă, şi Alice se întoarse iar, tocmai la timp pentru a vedea faţa lătăreaţă şi blajină a Reginei Albe hlizindu-se o clipă la ea, peste marginea castronului, mai înainte de a dispărea în supă.

Nu era o clipă de pierdut: mai mulţi oaspeţi zăceau prin farfurii, iar polonicul de supă se îndrepta de-a lungul mesei spre scaunul lui Alice, făcându-i nerăbdător semn să se dea la o parte.

— Nu mai pot să rabd toate astea! strigă Alice, ţâşnind în sus şi înşfăcând cu amândouă mâinile faţa de masă; iar când trase o dată zdravăn, toate farfuriile şi tăvile, toţi oaspeţii şi toate lumânările se prăvăliră de-a valma, trosnind năprasnic, claie peste grămadă, pe podea. Cât despre dumneavoastră... continuă Alice, îndreptându-se mânioasă înspre Regina Roşie, pe care o considera vinovată de această boroboaţă.

Dar Regina Roşie nu se mai afla lângă ea, ci iat-o pe masă! Descrescuse până ajunsese de mărimea unei păpuşi mici, şi tot alerga zglobie şi nebunatică, dând roată şalului ei, care i se târa în urmă.

Altădată una ca asta ar fi mirat-o pe Alice; dar acum era mult prea însufleţită ca s-o mai mire ceva.

— Cât despre *dumneata*, repetă ea, punând mâna pe mica făptură tocmai în clipa când o zbughea peste o sticlă care aterizase chiar atunci pe masă, am să te scutur până când o să te prefaci într-un pisoi, aşa să ştii!

CAPITOLUL X

SCUTURAREA

Cu vorbele astea, o ridică de pe masă şi o scutură cât putu de tare.

Regina Roşie nu opunea nicio rezistenţă; atâta doar că faţa i se făcea tot mai mică, iar ochii i se făcură mari şi verzi; şi, în vreme ce Alice o scutura întruna, Regina continua să descrească – şi se facea tot mai dolofană – şi mai moale – şi mai rotunjoară – şi...

CAPITOLUL XI

DEŞTEPTAREA

... şi uite că *era*, într-adevăr, pisoi.

CAPITOLUL XII

CINE PE CINE A VISAT?

— Maiestatea Ta n-ar trebui să toarcă atât de tare, zise Alice, frecându-se la ochi şi îndreptându-şi vorba către pisicuţă cu mult respect, dar şi cu o undă de asprime în

glas. M-ai trezit... ah! Dintr-un vis aşa frumos! Şi să ştii că erai şi tu acolo, Miţuco – am făcut înconjurul Lumii din Oglindă. Ştiai, drăguţă?

Pisicuţele au acest obicei tare supărător (remarcase o dată Alice) de a toarce întotdeauna, orice te-ai găsi să le spui. „De-ar toarce numai în semn de «da» şi s-ar mulţumi să miaune în loc de «nu» sau ar urma vreun alt soi de regulă", zisese atunci Alice, „ca să poţi purta cu ele o discuţie! Dar cum se poate sta de vorbă cu cineva care o ţine una şi bună?"

Iar, de data asta, pisicuţa doar toarse – şi era cu neputinţă să ghiceşti dacă voia să spună „da" ori „ba".

Aşa că Alice scotoci printre figurile de şah de pe masă până ce-o găsi pe Regina Roşie, apoi îngenunche pe covoraşul din faţa sobei şi le puse pe Regină şi pe pisicuţă faţă în faţă.

— Ei, Miţuco! strigă bătând din mâini, triumfătoare. Mărturiseşte că te prefăcuseşi în dumneaei!

(„Dar Miţuca nu voia să se uite la Regină", povesti Alice, când îi explică mai târziu surorii ei cum se petrecuseră lucrurile, „întorcea capul şi se făcea că n-o vede; da' se cunoştea că-i e puţin ruşine, aşa că eu, una, sunt sigură: *ea* era Regina Roşie!")

— Stai niţel mai ţeapănă! strigă Alice, râzând veselă. Şi fă o reverenţă până când te gândeşti... ce să... ce să torci. Câştigi timp, adu-ţi aminte!

Şi o ridică în dreptul feţei şi-o pupă iute, ca să-i arate cât o preţuia că fusese o Regină Roşie.

— Fulg-de-Nea, drăguţa mea! vorbi înainte Alice către pisicuţa albă, care tot mai răbda, cuminte, dichiseala la care o supunea maică-sa. Când o să isprăvească odată Dina cu Maiestatea Ta Albă?... De-aia trebuie să fi fost tu atât de ciufulită în visul meu! Dina! Tu ştii că speli o Regină Albă? Zău că nu te porţi deloc cu respectul cuvenit! Însă Dina, ea

în ce s-o fi prefăcut oare? flecărea Alice înainte, tolănindu-se comod pe covoraş şi, cu o mână la bărbie, supraveghindu-şi familia de pisici. Spune, Dina, tu te schimbaseşi în Coco-Cocou? Mi se pare că da!... Dar mai bine nu spune deocamdată asta prietenilor tăi, fiindcă nu-s chiar sigură. ... Ascultă, Mițuco dragă, dacă ai fost într-adevăr cu mine în vis, un lucru ştiu că trebuie să-ți fi plăcut mult: că mi s-au spus aşa multe poezii, şi toate despre peşti! Mâine-dimineață o să ai o mare bucurie: cât ai să-ți papi gustarea de dimineață, eu o să-ți spun poezia *Vaca de Mare şi Dulgherul;* şi atunci s-ar putea să ți se pară că ai în fața ta stridii, draga mea!... Ascultă, Mițuco pisicuțo, ia să ne gândim: *cine* a visat toate astea?... E o problemă foarte serioasă, draga mea – şi n-ar trebui să-ți tot sugi laba acuma, de parcă nu te-ar fi spălat Dina azi-dimineață!... Vezi, Mițuco, visul ăsta, sigur de tot că trebuie să-l fi visat ori eu, ori Regele Roşu... El a făcut parte din visul meu, bineînțeles, dar şi eu am făcut parte din visul lui!... Regele Roşu să fi visat, Mițule?... Tu, drăguțo, erai nevasta lui, aşa că tu s-ar cuveni să ştii... Hai, Mițuco, ajută-mă să descurc asta!... Sunt sigură că lăbuța ta poate să mai aştepte!

Dar năzdrăvana de pisicuță se apucă doar să-şi lingă cealaltă lăbuță şi se făcu a nici nu fi auzit întrebarea.

Voi cine credeți c-a visat?

O BARCĂ sub un cer senin,
Ca în vis plutind 'nainte
Într-un miez de vară, lin.

Cuibăriți, aproape mie, trei copii
— Privirea vie şi auzul încordat –
Sorb un basm nevinovat.

Stins e azi al verii soare,
Pier ecourile, amintirea moare,
Coboară brumele toamnei, ucigătoare.

Doar în chip de nălucă din vremea trecută
Îmi pluteşte alăturea, tăcută,
Alice, cu ochi treji, nevăzută...

Are ce mă mângâia:
Alţi copii or asculta
Cu ochi aprinşi povestea mea,

Cuibăriţi aproape mie,
Zăbovind cu bucurie
În lumina aurie,

Pe-ale visului căi pale,
Tot plutind mereu la vale,
Pe când zilele tot curg
Şi verile se tot scurg.